

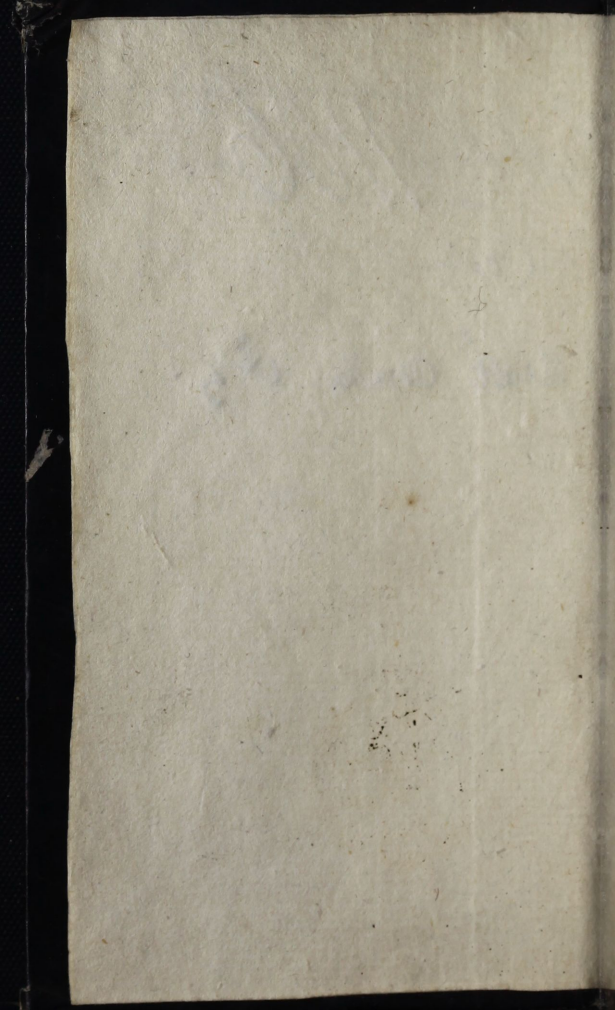
~~224~~  
~~Two~~



~~11/06~~ 11/06

(teljes)

listé contra. 12.



*Szent*

DAVID KI-  
RALYNAK,

*és*

PROPHETANAK

*Száz ötven*

SOLTARI;

AA' Franciái noták Izerént MAGYAR  
versekre fordítottak

MOLNAR ALBERT által.

LÖTSEN,

Nyomtatott BREYER SAMUEL ál.

Anno 1670.



*The original*

52

# KEGYES OLVA

vedd eszedben im ezeket

I. A' Soltárok felett a' C. M. Clemens M.  
nevét; a' T. B. Theodorus Bezájét j.

II. Minden Soltárnak summája vagy  
rövideden vagyon eleiben írva.

III. A' hosszú Plalmusokban; a' vers  
Parisanak, az az, meg-izűnéfack jeles

A' Soltárok mellyeknek egyen-  
jok vagyon.

Az 5. és 64.

14. és 53.

17. 63. és 70.

18. és 144.

24. 62. 95. és 111.

28. és 109.

30. 96. és 139.

31. és 71.

33. és 67.

36. és 68.

46. és 82.

Az 51. és 69.

60. és 101.

65. és 72.

66. 98. és 21.

74. és 116.

77. és 86.

78. és 91.

100. 131.

117. és 121.

140. és a' rants



CL. DOCTORIS GEORGI REM EPL.  
gramma de Psalterio Dñ. Andreæ  
Spethæ, ad melodias Gallicas  
concinnatio.

**R**hythmis, quos moduli exprimerent prædulce  
sonantes,

Psalmorum Bessæ Theodorus; & ante orientem  
Clemens Celtarum linguâ astrinxere peritæ.

Germani hos, Itali, Hispani, Flandrique Bri-  
tannique,

Et que in Sarmatia, & colitur Boemia casta,

Jesseas paribus modulis qui iugiter odae  
Decantant, sancti exempli pietati secuti.

Defuit Ausonio decus hoc idiomati: quod nunc

Andreas Spethus dat, cui non Thracius ipse

Suavissono vates plectro fiet anteferendus.

PARAPHRASIS UNGARICA  
& accommodatio ad D. ALBERTUM  
MOLNAR.

**D**avid Királynak más-fél száz SOLTAEIT,  
Szent Lélek által íratott ENEKIT,  
Gyönyörűséges notáju versekre,  
Ketten szerzették Francia nyelvre.  
Ötvenit Clemens Matoth fordította,  
Es a többit a Theodorus Beza,

Ezeket osztán Németek, Olaszok,  
Spaniolok, Belgák, és az Angliások,  
Ő nyelveken követtek és Lengyelek,  
A' Lengyelek után a' tisztos Tsehek,  
Kik Dávid Soltárt, egymást követvén,  
Egyenlő nótákkal éneklik szépen,  
Hogy pedig még nem volna Deák nyelven,  
Spertha András Deákul tzerzé éppen,  
Kinek az ő gyönyörű ékes voltát,  
Még Orphus sem győzné meg notáját.  
Midőn ezt jól látná a' Molnár Albert,  
(A' ki sok országot látott és tengert)  
Hogy ennyi sok Kerelztyén nemzet között  
Tsak Magyar nép volna ez versek nélkül,  
Használni akarván ő nemzetének,  
Segedelméből a' kegyes Istennek,  
A' Soltárt Magyar versekben formálta,  
Es a' Franciai notákra szabta,  
Kit tőle végy jó neven hív Olvasó,  
Hogy Istentől neked adassék sok jó.

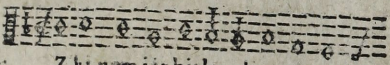
*Sigena Naffó 7 Cal. Maj, 1607. Joh.  
Feliczki Farkas falsinus, SS. Th. S.*

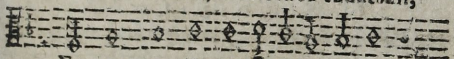


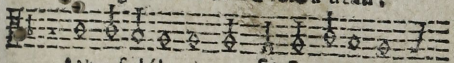


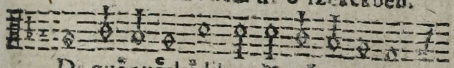
# ELSŐ SOLTAR CL. M.

Tanmág az Isten feleknek és az istentele-  
neknek <sup>szőlő</sup>államból állapossággal, azokat  
szelkedetek ől írja-meg, ezeknek beszáradó  
dolgokat monogya-meg.

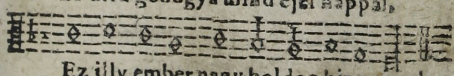
**A**   
Z ki nem jár hirtlenek raatsan,

  
Es meg nem áll az bú ösök után,

  
A' tsufolóknak nem ül ő székben.

  
De győsyörködik az űr törvényében,

  
Es arra gondgya miad éjzai nappal,

  
Ez illy ember nagy boldog bizonyyal.

2. Mert ő olyan mint az jó termő-fa,  
Melly a' viz mellett vagyva plántálva,  
ő idejében meg-hozza gyümölsét,  
Es el nem szokta hullatni levelét,  
Ekképpen a' mit ez ember végez,  
Minden dalgában mégyen jó véghez  
3. De nem ilyen vadnak a' gono-  
Haaem mint az apro por és polyvó'

Mellyek a' szélről széllyel ragadtatnak;  
 Így az ítéletben meg nem álhatnak,  
 A' gonoszok, és kik bűnben élnek;  
 Az igazak közt helyet nem lelnek.

4. Mert az Isten isméri útokat,  
 Az igazaknak érte dolgokat,  
 Azért mind örökké ők meg-maradnak::  
 De a' kik tsak a' gonofságban járnak,  
 Azoknak nyilván mind el-vész útok,  
 Mert Istennek nem kell az ő dolgok.

## II. SOLTAR. CL. M.

166. dölös a' Christu, nae Remélyéről és orvágáról

M

Iért zugolódnak a' pogányok?

Mit forgatnak ő bolond elméjében?

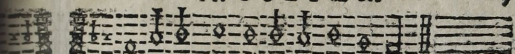
A' földi népeknek mi szándékok?

Tsek hiában valót űznek szívekben.

Ez világi királyok gyben gyűlnek,

fejedelmek tanácsot tartnak.

ellen erős kötést téstnek,



Es az ő Christusára támadnak.

2. Nagy fönnnyen mondgyák: Mit késünk ez?  
Jer szaggassuk el ezeknek kötelit, (zels)  
Es minden igájokat roatsuk el,  
Ne viseljük többé rajtunk effélét.

De az Úr Istén a' magas mennyeekben,  
Tsak neveti dolgokat azoknak,  
Tsufollya őket úlvén szent székiben,  
Kinek ezek semmit nem árthatnak.

3. Es végre hogy meg-indul haragja,  
Kemény beszéddel kezd szólani azoknak,  
Rettenetes képpen meg-riasztja,  
Ki miatt tellyefféggel el-bádgynak,  
Hogy mertek, úgy-mond, ez ellen zúgodni?

A' kit én kentem a' királyságra,  
Es királyi-páltzát én adtam neki;  
Az én szent hegyemre a' Sionra.  
4. Mond e' Királyság: Im ki-hirdetem,  
Az ő tanácsát és szent decretomát;  
A' felséges Ur monda énnékem,  
En fiam vagy ma szültelek fiamat.

Kerjed én rólem a' sok pogányokat,  
Kiket örökségül néked adok,  
Föld kerek ségin sok tartományokat,  
Mindenütt én tenéked ajánlok.

5. Rontsd meg őket te nagy hatalmaddal,  
Mint a' földből égetet tserép edént,  
Es a' te királyi vas-páltzáddal,  
Verd-őszve, és törd apró pozdorjanként,  
Azért fejedelmek, bírák, királyok,  
Ezekből tanuságot vegyetek,



Es magatokat jól meg-gondollyátokj.  
Kik e földön regnáltok, ítéltek.

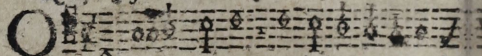
6. Szolgálatok ez hatalmas Urnak,  
Igaz félelemmel jámbor élettél.  
Örvendezzetek ő nagy voltának.  
De ezek-is legyenek rettegéssel.

Tsokollyátok nektek küldött fiat,  
Hogy erőssen meg ne haragudgyék,  
El nem mulassátok parantsolástyát.  
Mert az őrnýű. káppen el kell vesznetek.

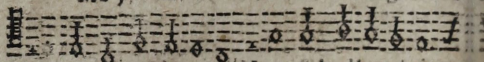
7. Mert gyakran hogy legyen sem vélnéd,  
Mint a' sebes tűz. föl gerjed haraggja.  
Te azért tellyes szíved el-hidgyad.  
Boldog a' ki magat ez Ur-ra bizzá.

## II. SOLTAR. C. M.

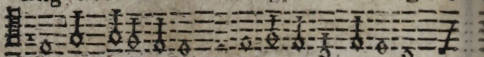
*Rövidgyörgse Davidnak az ellenségen.*



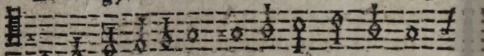
Me y loká vadnak, A' kik habergatnak,



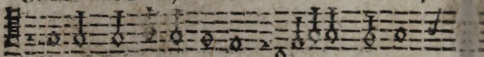
Engemet en litésem, Nagy lok ellenségim,



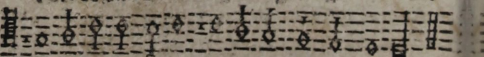
Es lok gyűlööm. Tufakodnak ellenem,



Sokan azt a' iryák. Lelkemről azt mondják,



Vesztennek ő dolga. Segítsége nintsen,



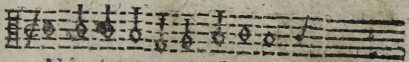
Mert el hadra litem, Ig'ázolnak belend modra.

# III. SOLTAR.

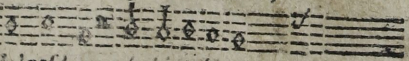
2. Mert te én Istenem, Paisom vag nékem,  
 Ki életem meg-mentet, Es nagy tisztességre.  
 Fejem dicsőségre, Idővel fel-emeled.  
 Te hozzád Úr Isten, Kialtok szüntelen,  
 Es te meg-vidámitasz, Meg halgarz kedvedből  
 Sion Sz. hegyéről. Nagy segedelmet nyújtasz.  
 3. Ha agyambá nyugl-zom, Tsendessen aluszó  
 Nintsen semmi félelmem, Midőn fel serkenek,  
 Semmi nem kesergok, Mert Isten őriz engem.  
 Ha száz ezer népek, Mind környűl vennének,  
 Jobb és bal kezem felől, Ha rá-m űtnének is,  
 Nem rettegnék még is, Semmi veszedelemtől.  
 4. Kely fel Űrá tarts meg, Ellésegim vőd meg,  
 Meg-örvén ő fogokat, Mind ő szve paskolodt  
 Es artzul tsapdotod. Az Isten úrálókát.  
 Tsak te vagy az Isten, Ki minden szűkségben,  
 Meg-tudtz szabadítani, Kia' te sereged,  
 Meg-tartod, szereted, Es meg- szoktad áldani.

## III. SOLTAR CL. M.


*Dávidnak könyörgése a' Saul ellen.*

**E E** 

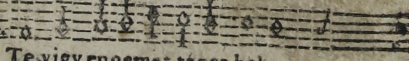
Nigalszomnak Isten,



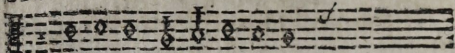
Halgald-meg én kiáltásom.



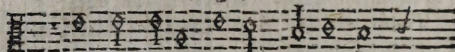
Szany-meg és tekénts inségemre



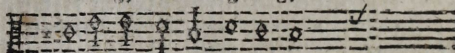
Te vigy engemet tágas helyre,



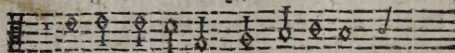
Midőn itt szorongattatom,



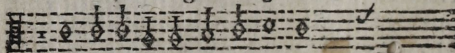
Tinagy Urak miglen gyaláztok,



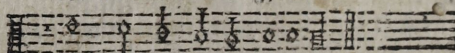
Engemet tisztelességemben?



Ez illy húsagban mig maradtok?



Hazudozáfra mit vágyodtok?



Mit gyönyörködtek ezekben?

2. De vegyétek jól észetekben,

Hogy az Ur Isten engemet,

Bé vőtt kedvében kegyelmében,

Adta királyi tisztelemet,

Es meg hallja kéresemet,

Rettegjete hác és látsátok,

Hogy ellene ne vétsetek,

Magatokat meg gondollyátok,

Az ágyas házbán ha nyugosztok,

Hogy l. hessen tsendességtek.

3. Igazságnak áldozattával,

Aldozzatok az Istennek,

Jó élettel és igazsággal,

Es az Istenben bátorsággal,

Bizzatok és orvendgyetek.



**D** De sokan mondják azt minékünk:

**ve i** Ki vezér! minket a' jóra?

**re A** Azért téged Ur Isten kérünk,

**re M** Mutasd kegyes ortzádat nekünk,

**re J** Jöjön el az áldott óra!

**4** 4. Mellyel inkább vigasztalsz engem,

**re E** Es örvendesz tertz szivemben,

**re H** Hogy nem kiknek sok mustyók terem,

**re B** Buzájokkal rakva sok verem,

**re K** Kikkel élnek bőségesen.

**re A** Azért élek jó békeségben,

**re F** Fekszem s' aluszom kedvemre,

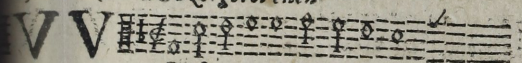
**re U** Uralkodván lakom földemben,

**re B** Bátorsagos örvendezésben,

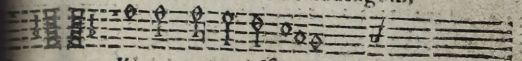
**re M** Mert az Ur vigyáz éltetemre.

V. SOLTAR. CL. M.

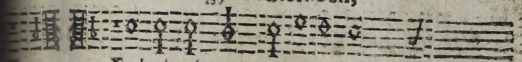
**re M** Megszabadításért Saló könyörgöse Dávidnak,  
az. 8 korgerő ellen



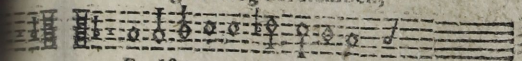
R Isten az en imádságom,



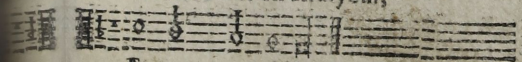
Kérlek vegyed fűleldben,



Es halgats-meg kéresemben,



En Istenem és en királyom,



Erts-meg mondásom.

2. Tekint sed meg esedezésem,  
 Es hald meg kiáltásomat,  
 Midőn hivlak királyomat,  
 Meg-halगतod én könyörgésem,  
 Biztonnal hiszem.

3. Jó reggel meg-halगतz engemet,  
 Uram, még virratni előtt,  
 Idején a' Nap hogy feljött,  
 Elődbe szamlálom igyemet,  
 Várván kegyelmet.

4. Mert te egyedűl vagy olly Isten,  
 Kinek a' gonoszság nem kell,  
 Es a' ki gonosz bűnben él,  
 Nem mehet hozzád semmi képpen,  
 Mig él vétekben.

5. Az kábák es az esztelenek,  
 Nem alhatnak sziged előtt,  
 Gyűlöliz minden gonosz-tévőt,  
 Es rólad távol y űzöttetnek,  
 Az illyetenek.

6. A' kik csak hazugságot szólnak,  
 Szörnyen élvezte d azokat,  
 Es meg átkoszt gyi kőlokat,  
 Kik embert hamissan meg tsalnak,  
 Mind megrontatnak.

7. En pedig nagy jó reménsséggel,  
 Bé mégyek szent templomokban,  
 Es imádok szent házadban,  
 Nagy jó voltodért felelemmel,  
 Szó gallak szíve.

8. Vezér y Uram ig sságodban,  
 Ellenséginnek lá tokra,  
 Kik igyekeznek káromra,

Óktafs hogy a' te útaidban,

Járhassak jobban.

9. Mert Izájokban nintsen igaz szó,

Szívek tellyes nyavalyával,

Őnyelvek szólk álnoksággal.

Törkök olly mint a' nyílt koporso,

Hol nints semmi jó.

10. Bünteld meg Uram Isten őket,

Tedd semmivé tsnátsokat,

Ronts-el ő találmányokat,

Várd meg veledellenkezőket,

A' párt. útöket.

11. Es hogy azok mind örüllyenek,

A' lak biénak' tsak te benned,

Es szívből ízeretik neved.

Engedd hogy vigan felségednek,

Enekellyenek.

12. Mert az igazat te meg áldod,

Te nagy-irgalmaffágoddal,

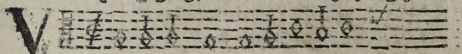
Környül vészed mint páissal,

Minden gonosz ellen meg-tartod,

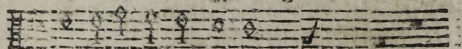
Es oltalmazod.

## V. SOLTAR. CL. M.

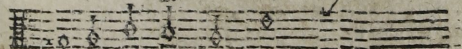
*Dávidnak meg-gyógyulásér. Salókényörgése.*



Hán te nagy haragodban,



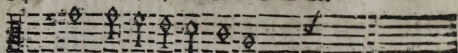
Ki miatc vagyok bűbád,



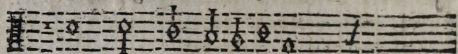
Engemet ne fedgy meg.

A 27

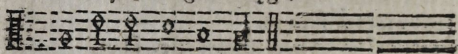
E 27



Es haragodnak tüze,



Szűnyek meg sebesége,



Kiben ne büntets-meg.

2. Nekem Uram légy irgalmas,  
Mert vagyok nagy fájdalmas,  
Ne hadgy Uram kérlek,  
Gyógyíts-meg sérelmimet,  
El-rettent tetemimet,  
Ujíts-meg hogy élljek.

3. Lelkem igen háborodik,  
Inségében bánkodik,  
Kesergek szívemben,  
Uram meddig hadtz engem?  
Ekképpen veszekednem,  
Ez nagy gyötrelemben?

4. Térj Uram kegyessen hozzám,  
Mert jaj el fogyarkozam,  
Te nagy irgalomból,  
Szány-meg nyavalyáimban,  
Es ne hadgy kínaimban,  
Ments-meg az haláltul.

5. Mert ha mindnyájan meg-halunk,  
Ez világból ki-múlunk,  
Nints emlékezeted,  
Senkinél az halálban,  
Fekvén a' koporsóban,  
Ki ditsirne téged?



6. El-fáradtam bánatimban,

Egész éjel síromban,

• Kőny hullata símmal,

Nedvesítem ágyamat,

Azítatom nyoszolyámat,

Sűrű síralmimmal.

7. En sok bozszúságim miatt,

Az én ortzám el hervatt,

Szemem homályosult,

Ezt szerzik ellenségim,

Vigadnak gyűlölöim,

Kín szívom el búfult.

8. Azért tölem el-mennyetek,

Kik gonofságban élték,

Távozzatok innen!

Mert az Ur kiáltásom,

Meg-halgatá sírásom,

Es bé-vőn kedvében.

9. Kőnyörgésem meg-halgattya,

Az Ur, és el-fogadgya,

En imádságomat,

Es a' mit tőle kérek,

Minden jókat meg-nyerek,

Ugy kívánnya jómat.

10. Azért minden ellenségim,

Es én háborgatoim,

Pironkodgyatok-el!

Már mind hátra térjetek,

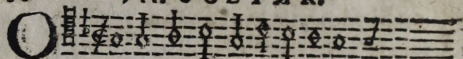
Es meg-szégyenüllyetek,

Nagy hirtelenséggel.

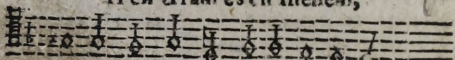
VII. SOLTAR. CL. M.

*Dávidnak kőnyörgése ellenségi ellen-saló meg-  
szabadításért.*

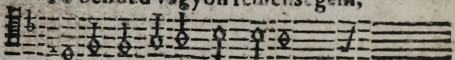
Oh én



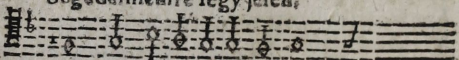
H én Úram és én Istenem,



Te benned vagyon remétségem,



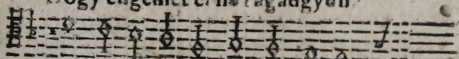
Segédemre légy jelen,



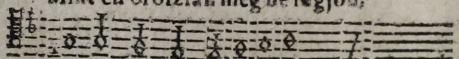
Tarts meg ellenségim ellen,



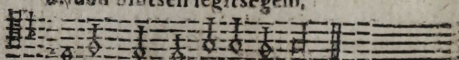
Hogy engemet el ne ragadgyon.



Mint eh oroszlán meg ne ragyon,



Midőn viitsen segítségem,



Az ki meg mentene engem:

2: Hogy ha énezt töttem Úr Isten,  
Avagy hamiság van kezemben,  
Hogy ha gonoszt töttem ennck,  
Ki őrlt békességennck:

Hogy ha valaki abban meg ért,  
Hogy gonoszt fiztettem az jóert,  
Sőt ha jól nem töttem azzal,  
Ki nekem volt bűszázússaggal.

3: Am-baz kergeffen ellenségem.



Es bátor-mag-ragadgyon engem,  
Eleremet földhöz verje,

• Lits öflégem porrá tegye,

Kelly-fel azért nagy haragodban,

Ellenségien reám támadván,

Add meg az elébbi tisztem,

Ki rendeltél Uram nékem.

4. Nagy sereggel ofztán a' nepek,

Hozzád gyűlnek és könnyűl vesznek,

Azért Ur Isten támadgy-fel,

Magas helyre köztök állj fel,

Es ottán ítéllyed a' népet,

Ki jól rendelhetz mindeneket,

Es eegem hiveségem szerént,

Itélly igazságod szerént.

• 5. Verd meg az istenteleneket,

Es védelmezz meg hivedet,

Mert mindeneknek titkait,

Látod Uram szivét elker.

Te vagy paifom igaz Isten,

Es nem hadtz-el veszedelmemben,

Ki az hiveket meg tartod,

Gonosz ellen takargatod.

6. Igazán itéli az Isten,

Az ártatlan embert ügyében,

De keményen fenyegeti,

Kinek hamisságát cirti.

Hogy ha penig ő meg nem térend,

Sok bűnének véget nem vetend,

Elő készíti fegyverét,

Idegbea veti nyilait.

7. Végre mint egy hadi erőben,

Halálos fegyvert fog kezében,

Nyilait-is rántya elő,  
Riket ellenségemre lő.

Kinek szándéka veszedelmes,  
Szive nagy gonofzsággal terhes,  
Kiből idétlen fiat szül,  
Mert szándéka meg-szégyenül.

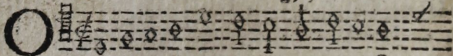
8. Szorgalmatoson árkot vájott,  
Más ember alá vermet áfott,  
Kiben midőn törekedik,  
Önnön maga belé-esik.

A' gonofz a' kit nékem kíván,  
Ő tulajdon fejére rohan,  
Mindennémű tsalárdsága,  
Nyakára száll álnoksága.

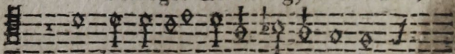
9. Azért Istennek adok hálát,  
Hirdetem ő szent igazságát,  
Es felséges szent nevének,  
Ditséreteket éneklek.

## VIII. SÓLTAR. C. M.

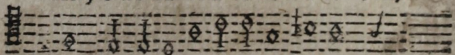
*Tsudálkozván dicséri sz. Dauid az Istennek  
a' teremésben Galó nagy hatalmát, es a' ter-  
emtett emberhez Galó nagy jó kedvet.*



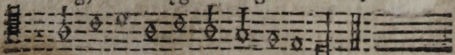
Felséges Ur mi kegyes Istenünk,



Melly tsudalatos a' te neved nekünk,



Nagy ditsőfleged ez egész földre,

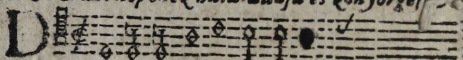


Ki-terjed és fel-hat az egekre!

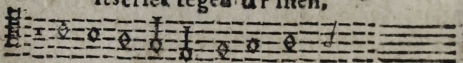
2. Ditsérnek téged meg a' tsets-szopók-is,  
 Szájokban viselik nevedet ők-is,  
 Kik által ellenséget meg ejtesz:  
 És boszszúállót meg-szégyenítesz,
3. Nagy voltát ha meg nézem dolgaidnak,  
 Mellyeket a' te újaid formáltak,  
 Az Eget, Holdat, a' fényes Napot,  
 Ez szép rendel a' sok csillagokat.
4. Tsudálván mondom: Mitsoda az ember  
 Ki te tőled ennyi ditsőtséget nyer!  
 De mitsoda az embernek fia,  
 Kiről felségednek van illy gondja?
5. Az Angyaloknál noha egy kevesebb,  
 Kisebbség tőd, de nagy ditsőffégség,  
 Tízremented őtet és magasztalád,  
 Nagy ditsőffégre fel koronázád.
6. Kezed munkáján őtet Urrá tévéd,  
 Hogy azokkal bíroa, néki engedéd,  
 Valamit e' világra teremtel,  
 Mindeneket lába alá vetél.
7. Juhot, őkröt, és egyéb állatokat,  
 Az hegyen és völgyön élő vadakat,  
 Kik az erdőkön széllyel legelnek,  
 Avagy a' sík mezőkön tengenek.
8. És a' röpösőégi madarakat,  
 Kik hangitsálnak szép melodiákat,  
 És sok halait a' nagy tengernek,  
 Birtokában adád az embernek.
9. O felséges Isten kegyelmes Urunk,  
 Melly tsudálatos a' te neved nálunk!  
 Felségednek melly nagy ditsőffége,  
 Mellyel tellyes a' föld kereksege!

## IX. SOLTAR. CL. M.

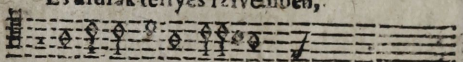
Az Izrael népek hála-adása és könyörgése.



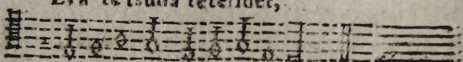
Itsérlek téged Ur Isten,



Es áldlak tellyes sziveken,



Es a' te tsuda tételidet,



Hirdetem jó réteményidet.

2. Te benned Uram vigadok,  
Nagy örömömben tombolok,  
Es a' te felséges nevednek,  
Szép dicséreteket éneklek.

3. Mert az én ellenségimet,  
Meg térítéd, veréd őket.  
Kik rettegven hátra esznek,  
Színed elől mind el-veszének.

4. En igyemet meg-tekintéd,  
Es kegyelmeffen fel-véved,  
ülvén törvény-tévő székedben,  
Meg-mentél igaz ítéletben.

5. A' pogányokat meg-fedded,  
A' gonoszokat el-vesztéd,  
Semmivé tőd az ő neveket,  
Tellyesféggel el-törled őket.

6. Te ellenség azt alitád,  
Hogy te könnyen el-ronthatnád!  
Ez varosokat; El-rontáde?  
Még hireket-is el-törled?



7. Nem lehet, mert az Isten,  
 Meg marad dicsőségében,  
 Örvény székít készített,  
 Az ítéletre le-réteti.
8. Dolgában tartt gazságot,  
 Elő hívja e' világot,  
 Es igazsággal mindenecket,  
 Meg-ítél minden nemzeteket,
9. Ő a' szegénynek oltalma,  
 Öröze, minden jutalma,  
 A' ki szűkségének idején,  
 Hozzád ohajt könyörgésében.
10. Azért biznak tsak te benned,  
 A' kik ísmérik szent neved,  
 Kik tőled várnak segítséget,  
 Ur Isten nem hagyod el őket.
11. Enkellyetek az Urnak,  
 A' Sion hegyén lakónak,  
 Sokságát tselekedetinek,  
 Hirdeffétek minden népeknek.
12. A' ki nyilván meg keresi,  
 Az igaz vért nem felejtí,  
 Es a' szegényeket nem hagyja,  
 Kiknek kiáltásokat hallja.
13. Uram légy kegyelmes nekem,  
 Es tekints-meg nagy irálgem,  
 Az ellenfeg életem győtri,  
 Az halál kapuiból vegy ki.
14. Hogy dicsérhaffelek vígan,  
 A' Sionnak kapuiban,  
 Es örvendezhaffek szívemben,  
 Hogy engem meg-tartál kegyessen.
15. A' pogányok pedig szörnyet

Estek az önnön vermekben,  
A' melly hálót ők másnak hántak,  
Önnön lábok abban akadtak.

16. Innen az Ur ismértetik,  
Szent ítéleti meg-tettzik,  
Hogy a' gonosz őszándékában,  
Önnön magát ejti hálóban.

17. A' gonosz népek hirtelen.  
Bé-dőlnék a' nagy mélységben,  
A' pogányok is mind el-vesznek,  
Kik Istenről elfelekeznek.

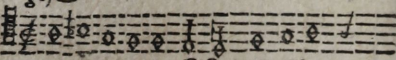
18. A' szegényt el nem felejti,  
De mindenkor meg-tekénti,  
A' nyomorultnak könyörgését,  
Meg-hallja, s' meg-adgya kérését,

19. Kelly-fel Uram, és légy jelen,  
Hogy ember erőt ne vegyen,  
A' pogányokar hivd elődbe,  
Itéld-meg erős törvényedben,

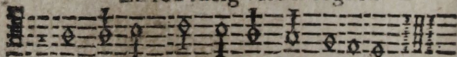
20. Szívekben Uram rettent-s-meg,  
Hogy magokat gondollyák-meg,  
Es ismérjék a' pogány népek,  
Hogy ők-is halandó emberek.

## X. SÓLTAR. CL. M.

*Az Izraelnek megszabadítására való könnkö-  
gése*

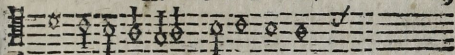
**M** 

Ire rávozol tőlünk Ur Isten  
Ez sok ideig való inségben

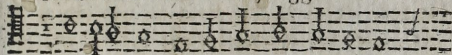


Illy mészsze? és magad mit rejted el?  
Miert hogy minket így felejtész-el?

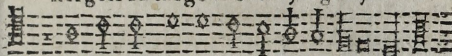




Im az istentelen kevélységgel



Kergeti az szegént és fanyargattya



Az önnön nyakában essek háloja?

2. Mert ez istentelen ditsekedik,

Es gyonyörködik kívánságában ::

Ditséri a' fősvényt hízeltkedik,

Istent káromlya, fel-fuvalkodván,

A' ki-neg utál nagy hívságában,

Sőt kevélységében így gondolkodik,

Hogy nintsen Isten, azzal tsufolodik,

3. Ő bolongságában úgy el-mégyen,

Erős itéletedet nem féli ::

Es kevélységében szoll nagy főnnyen,

Ellenségit is semminek véli,

Könnyen el-fuhattya azt itéli,

Végre mond: bátran lakom és tsendessen,

Soha nem esem szerentsétlenségben.

4. Atokkal szitokkal rakva szája,

Szóll az ő nyelve tsak álnokságot ::

Ez nyelvét szokratta tsalárdságra,

Kivel szerez sok bút és bánatot.

Tolvaj módra meg-ál barlangokat,

Les-helybél a' szegényre olálkodik,

Hogy azt meg-kaphassa azon forgodik.

5. Barlangban magát meg-wonnya titkon,

Hogy az ártatlant meg-ragadhasa ::

Mint az oroszlány vigyáz a' likon,

Hogy

Hogy a' szegényt halóban hozhassá,  
 És ah torkában azt bá-felhassa,

Abban forog ő néki minden gondja,

Hogy a' szegényt meg ejtse, és meg fogja.

6. Még azt-is mondja az ő sziveben,

Hogy Isten ezzel semmit nem gondol::

Öt zűjt el rejti ezek ellen,

Szemér bé hunya másuvá fordál,

Kérlek Uram e' dolgon meg induly,

Nyújts-ki kezéd, a' szegényt ne felejts-él,

Es a' nyomorultnak légy segítséggel.

7. Miért mivelné a' gonosz ember,

Hogy káromlya tsufollya az Istent? ::

Sziveben mond: Számot Isten nem kér,

De te Uram értesz és látsz mindent,

Azért a' szegény tsak reád teként,

A' nyomorult árva te benned bizik,

Es tőled kegyessen meg-segíterik.

8. Térd-meg az istentelennek karjára,

Hivd elődbe és idézd törvényben::

Vigáld és íteld meg gonoszágát,

Ekképpen nem mér jöni elődbe,

Es így örökké regnál az Isten,

E' világot igazsággal vezérli,

A' poganyokat földről mind el-törli.

9. Uram tekints meg a' nyomorultat,

A' szelideket kegyessen tarts meg::

Vedd fűleiden kiáltásokat,

Erősítsd szívöket, vigasztald meg,

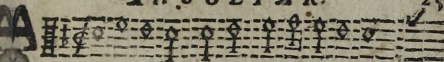
A' szegény árvákat vedelmezd meg,

Zabolazd meg az erőszak tévöket,

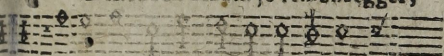
Gonoszaktul e' földön ód népedet.

XI. SOLTAR. CL. M.

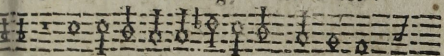
Dávidnak panasza a' Saul ellen, G.



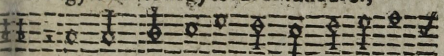
2 Istenben bízom jó remenséggel,



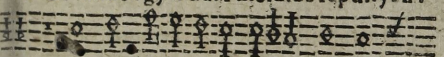
Miert szölkéket egyen lelkemnek?



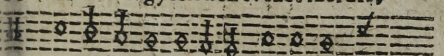
Hogy én a' ti hegyetekől fussak el,



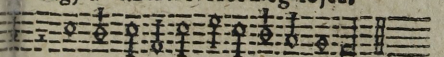
Es mint egy madar meszszre repüljek?



Mert a' kegyetlenek ivéket szerzik,



Hogy a' tiszta szíveket meg-lőjék,



Már a' nyilakat az idegben vetik.

12. De véghez nem vihetik ők e' dolgot,

geg-romlanak igyekezetekben,

Mert az hű ember valyon s' kinek ártott?

13. Istennek temploma mennyekben,

Itt fonn vagyon szent széki, melyből széllyel

nemei mindent néznek éleszen,

És népet is meg-nézél és szemlél.

14. Az Isten meg-probállja az igazat,

gyűlöli az erő-szak tévőt,

És áramlókra zápor esőt bortsát,

És dőjt tűzét, kénköves esőt,

És istentelenekre háborút ejt,

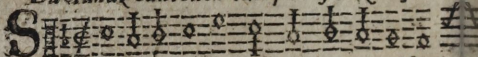


Es nagy szél-vézfél itattya őket,  
Fejekre szörnyű szelet buréjt.

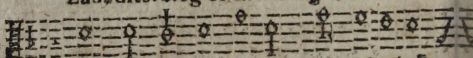
4. Mert ő igaz és igazságot szeret,  
Es kedves ortzát mutat azoknak,  
Kik igazságban rendelik életüket.

## XII. SOLTAR. CL. M.

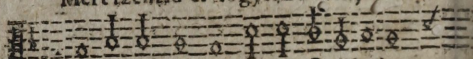
*Dávidnak Saul ellen Galópan szolkodása.*



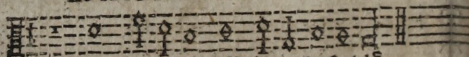
Zabadíts meg és tars meg Uram Isten.



Mert szentid el-fogytak nints jó-révő,



Es ez földön már lok a' rökéltelen,



Nints emberek közt igaz beszédő.

2. Ezek egymásnak szólnak csak hívságot,

Dolgokat festik szép beszédekkel,

Hizelkedvén mutatnak nyájasságot,

De nyelvek nem edgyez ő-i-vekkkel.

3. Tsalárd ajkokat el-veszti az Isten,

El-törli hizelkedő nyelveket,

Kik kevélységekben szólnak nagy-fonnyen,

Es csak tsufollyák az együgyűket. (kell)

4. Es ezt módgyák: Jer tegyék ezt nyelvünni

Hogy minket minden nagyra bötstüllyön,

Miénk szájunk, ajkunk, birunk ezekkel,

Kit urallyunk? velünk ki pöröllyön?

5. Azért mond Isten: Imé a' szegények

El-hagyatnak, öletnek, pulztulnak,

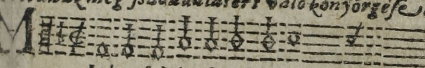
Azém.



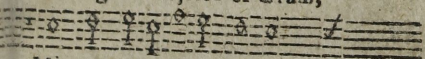
Azért öket meg szánom, és fel. kelek,  
 ki-mentem kezeiből azoknak,  
 Az Istennek mondái olly igazak,  
 Mint a' drága ezüst. kit a' tűzben  
 sz. ötvösök kohokban tisztítottak,  
 és hétszer meg-eresztettek szépen.  
 7. Tarts meg azért népedet kegyelmessen,  
 örök jó-vóltodból reánk tekénts,  
 irizz-meg örökké e' nemzet ellen,  
 cozzánk mindenkor jó kedvet jelents.  
 8. Mert a' gonoszok nagy fényen forgódnak  
 bivaroltatnak nagy kevélységben,  
 midőn a' roszszak fel. magasztaltatnak,  
 a' jó ember hints bötsületben.

## XIII. SOLTAR. C. M.

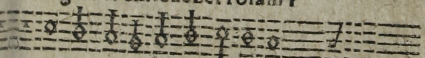
*Örökre meg szabadulásért Salókönyörgése.*



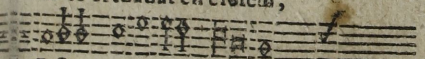
Iglen felejtess el Uram,



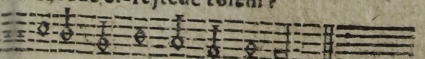
Mig nem emlekezel rolam?



Az te ortzádat én előlem,



örökké el-rejtedé tőlem?



Mire nem könyörűlsz rajtam?  
 Mig tanátskozzam szivemben,  
 keseregjek elmémben.

Még nappal is csak gondolkodván?  
Ellenségem reám míg rohan,  
Míg aralkodik fejemen?

3. Tekints reám kegyes Úram,  
Szánnyád meg az én nyavalyám,  
Szemeimet világosítsd meg,  
Hogy életemben vidullyak meg,  
Halálban el ne aludgyam.

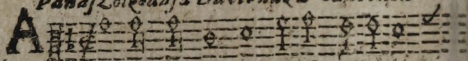
4. Hogy ellenségem ne mondgya:  
Imé erőt vöttem rajta.  
Es azon ők örvendezzenek,  
Ha engemet el ejthetnének,  
Es nem álhatnak lábomra.

5. Mert én bízom jó kedvedben,  
Ki meg vigasztalsz szívemben,  
Örvendez azért az én lelkem,  
Hogy az Isten én segédemem,  
Miért dicsérem énekben.

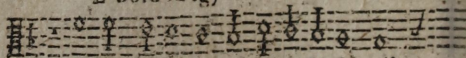
## XIV. SÓLTAR. C. M.

53.

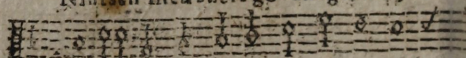
*Panaszkodása Dávidnak a' Saul ellen*



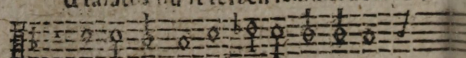
Z bolond így szól az ő szívében:



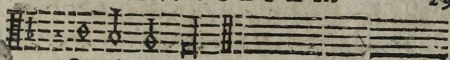
Nintsen Isten azért gonoszságban él,



Uralkodás bűnét tévzen semmit nem fél,



Ez egész földön a' ki jót tégyen,



Senki nintsen.

2. Az Ur az égből alátekénté,  
E földön az emberek fiaira,  
Hogy meg-lássa ha kinek esze volna,  
Ha az Istent valaki keresné,  
Es tisztelné.

3. De azt jól láttya ditsőségében,  
Hogy az jó útról el-tértek mindének,  
Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek,  
A' ki az Istent tisztelné hiven,  
Tsak egy fintsen.

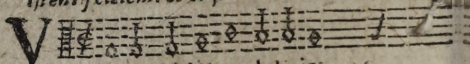
4. De azhamissak meg nem gondollyák,  
Hogy népemet mint a' kenyért meg-észik,  
Meg nem térnek, sőt magokat el-hiszik,  
Az Istent segítségül nem hívják,  
Sem urallyák.

5. Itt azért erőssen meg-rémülnek,  
Midőn eszekben veszik hogy az Isten,  
Az ő hiveit meg-tartya kegyessen,  
Mert ő mellette áll az jó nemzetnek,  
Mint hiveknek.

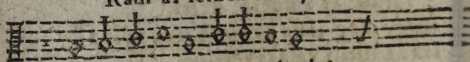
6. De néktek semmi gondotok erre,  
Hanem ti tsak tsufollyatok a' szegény,  
A' ki tiszta szivből féli az Istent,  
Es tsak őtet hívja segítségre,  
Es mentségre.

7. A' Sionról vallyon ki jövend el,  
Ki a' szent Izraelt meg-szabadította,  
Ha Isten fogságból népet ki-hozza,  
Mőrvend a' Jákob és az Izrael,  
Tellyes szível.

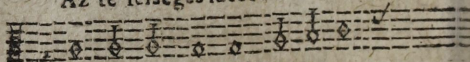
*Isteni felelemlés és jó életéről való tanítás.*



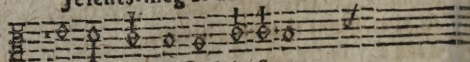
Ram ki lélzen lakója,



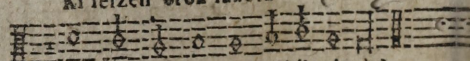
Az te felséges látorodnak?



Jelents meg és add tuttomra,



Ki lélzen örök lakója



Szent-hegyednek és hajlékodnak?

2. Az ki jár igaz életben,

Szóll és szolgáltsd igazságod,

Igazán forog mindenben,

Es hívőges ő szívében,

Es szereti az jámborságot.

3. Ki az ő felebarátyát

Ő nyelvél nem rágalmazza,

Kárral nem bánta szomszédgyát,

Nem rutollya atyafát,

Es tisztességét nem gyalázza.

4. Az istentelént utállja,

Az-istenfélőket szereti,

Őket tisztességben tartja,

Esküvést meg-gondollya,

Ha kárt vall is, azt meg nem szegi.

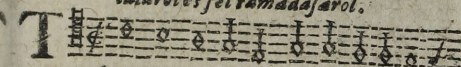
5. Az ki pénzével él híven,



Költsön, és, de nem kér usorár,  
 Az ártatlan ember ellen,  
 Ajándékot ő nem vészen,  
 Aki így téstén, az meg-álhat.

## XVI. SOLTAR.

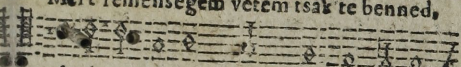
*Örvendőles az Christusnak szentederől, ha-  
 lálávoles fel támadásáról.*



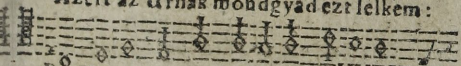
Arts. meg engemet oh én Istenem!



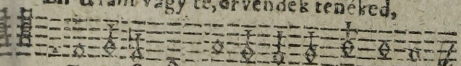
Mert remenségem vetem csak te benned,



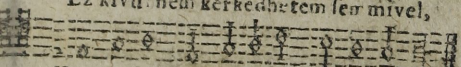
Azért az Urnak mondgyad ezt lelkem:



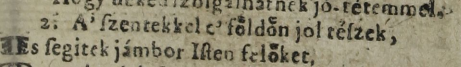
En Uram vagy te, örvendek tenéked,



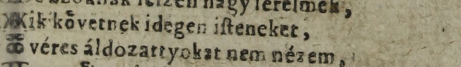
Ez kívül nem kérkedhetem sem mivel,



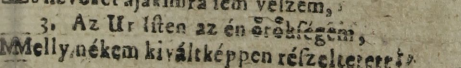
Hogy néked szolgálhatnék jó-rétemmel.



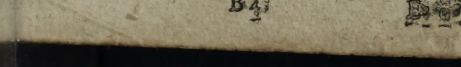
2. A' szentekkel e' földön jól részek,



Es segitek jámbor Isten felőket,



De azoknak leszen nagy sérelmek,



Kik követnek idegen isteneket,

Ö véres áldozattokat nem nézem,

Es nevőket ajakimra sem vészem,

3. Az Ur Isten az én örökségem,

Melly nékem kíváltképpen részesített.

Es ő meg. tartya hiven azt nekem,  
 Az én sorfom a' leg jobb részre esett,  
 Hogy az örökség sinorral osztatott,  
 Azzal a' leg szebbik rész nekem jutott.

4. Ditséretet mondok én az Urnak,  
 Ki engem tanátsával jól vezérel,  
 Még veséim is erra tanitnak,  
 Es az ágybann is meg. intenek éjel;  
 Az Urat szüntelen előttem tartom,  
 Ki velem lévén nem lehet ártásom.

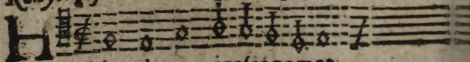
5. Öröme vagyon szívemnek ezen;  
 Ditsőségem örül, meg nyugszik testem;  
 Noha a' sírban fekvése léfzen,  
 De azt szívemben nyilván én el. hiszem,  
 Nem hagyod a' koporsóban szentedet,  
 De rothadás ellen meg. mented őtet,

6. Az életre nekem utat mutat,  
 Melly életben vagy a' örök boldogság,  
 Hol szent színednek gyönyörű voltát  
 Eltatarod; melly nagy öröm és vigaság,  
 Jobb kezédnek ereje, ditsősége,  
 Örökké meg. marad, soha nints vége.

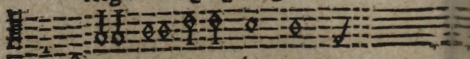
## XVII. SOLTAR. T. B.

63. 700.

Rönyörge se Davidnak a' meg. szabadulásért.



Algaidd meg. igazságomat.

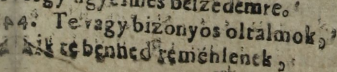
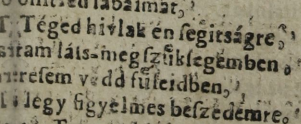
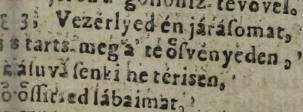
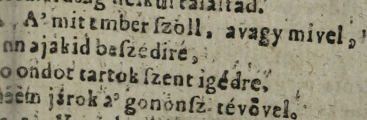
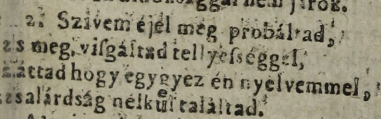
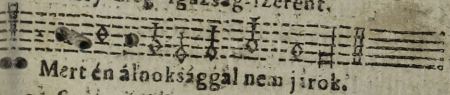
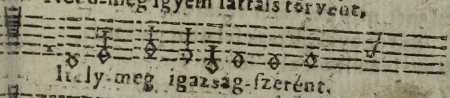
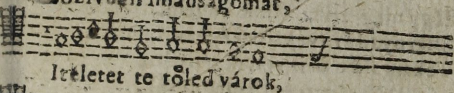
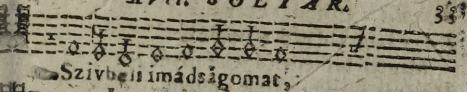


U. Isten kiáltásom érte meg.



Figyelmezz hozzám és tekints. meg.

Sziv.





Mutasd jóvoltodat ezeknek,  
Hogy lássák a' rád támadók.

Mint a' testzemeidnek fenjét,

Ugy meg őrizz Uram engem,

Szárnyad árnvékában fejem

Takargasd, őrizvén ősvényét.

5. Oltsalmazz ellenfegimtől,

A' kik veszedelmemre járnak,

Es mindenűnnen környül fognak,

Ments meg engemet ezektől.

Kövérsyakok csak fel nem pattan,

Kevélyen szólnak ellenem,

Lesnek, kergetnek, hogy engem

Meg tapodgyanak a' föld hátán.

6. Ollyak mint a' vadoroszlán,

Ki a' lesből a' prédára szök,

Es mint az éhoroszlán kölyök,

Olálkodik a' barlangban.

Uram jóval vegyed eleit,

Verd földhöz eles törőddel,

Leikem ments meg fegy vereddél,

Ronts meg ellenségit erejité.

7. Ments meg kezéddel ezektől,

A' kik élnek csak e' világnak,

Es csak ő hasoknak szolgálnak,

Ez gondgyok tellyes szivekből,

Merr eleget adz ő testeknek,

Kivel tölthetik hasokat.

Hizlalhattyak magzattyokat,

Még unokajek is el telnek.

8. En pedig az igazságban,

Szinét meg látom feltégednek,

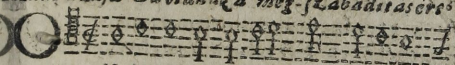
Es ha álmomból fel serkenek,

Meg elégtzem jó voltodban,

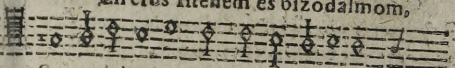


## XVIII. SOLTAR. C. M. 144

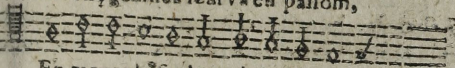
Halál-áldása Dávidnak a meg-szabadításért



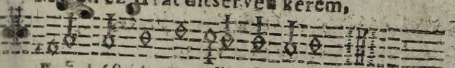
Oh én Uram ki erőt adtál énnékem,  
 En erős Istenem és bizodalimom,



Szeretlek teged míg létezzen életem,  
 Idvősegemnek szárva én pálsom,



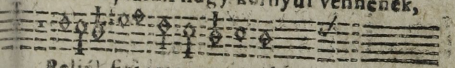
En magas közsálam oh én Uram,  
 Midőn ez Uradítsérvén kérem,



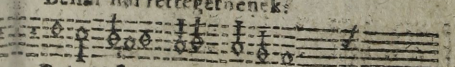
Erős bástyám és erős kö.váram ::  
 Ellenségitől ő meg.tart engem.



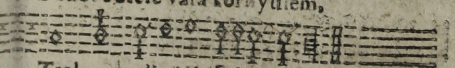
Halál fájdalmi hogy környül vennenek,



Belial fiait rettegtenek:



Pokol kötele vala környülem,



Tsak nem a' halál töriben esem.

s. 2. Illy inségemben az Urhoz kiálték,  
 nagy szűkségemben Istennek könyörgék,  
 oltozatom templomában fel.határ

Kiáltásom sű eiben juta ::

Leg ottan a' föld izörnyen meg-indula,  
Az hegyek fundamentuma mozdula,  
Renegedeznek, reszketnek szertelen,  
Mert haragra indult az Ur Isten.

Nagy sűtű sűt mágyan föl az ő orrán,  
Rettenetes tűz szájából ki rohan,  
Ki miatt az ég szellyel villámik,  
Mert az ősebes haragja látzik,

3. Le-hajlatá az eget és le-jöve,  
Lábai alatt homály serétsége,  
Ala-szálla Cherubimon ülven,  
Es a' szélnék szárnyaain röpülven ::

Nagy sötét ködben magát be-fedezte,  
Kiben mint sátorban magát rejtette,  
De a' fényesség kínála vala,  
A' sűtű ködét el-oszlata.

Nagy kőcsőcs-hulnak tűz láng-villámék,  
Az Ur meny dörgése égen hakték,  
Rettenetes szó adaték tőle,  
Kőcsőcs villámast földre löve,  
4. El széleszte zokabnyilaival,  
Es el rettenté ő villámáival,  
Meg-láttzának a' vizek mélysegi,  
Fel nyilának a' földnek fekei ::

A' te feddédnek sütyöságátul,  
Es haragos orrodnak fumasátul,  
Onnaa fellyül kezeit le-cyújtá,  
Es engem a' vizek kö' ki voná.

Meg szabadíta én ellenségimtől,  
Meg-menté hatalm as gyűlölmimtől,  
Kik rám rohannak én in-segemben,  
De gázolom lőn nekem az Isten.

5. Térhelyre hozza, s' ki-mente engemet,  
 És én hozzám mutatá nagy szerelmet,  
 Meg-fizete igazságom szerént,  
 Kezeimnek tisztasága szerént : :  
 Mersz az Úrnak útáról nem tértem-el,  
 Az én Istenemtől nem szakadtam el,  
 Itéletire szüntelen néztem,  
 És szent törvényt meg nem vétettem,  
 De mindenkor híven előtte jártam,  
 Gonosz-téreltől magamat meg-óttam,  
 Meg-fizete igazságom szerént,  
 Kezeimnek tisztasága szerént : :  
 6. Szent vagy, és jó tévő a' jó-tévőkkel,  
 És igazat tész igazán élőkkel,  
 Tiszta vagy azokhoz a' kik tiszták,  
 El-fordulsz tőlök a' kik gonoszak : :  
 A' nyomorult szegényeket segíted,  
 A' kevelyszemeket meg-szegyesíted,  
 Nekem Úram szöveteiket gyűjtasz,  
 És a' szeretben világot nyújtasz :  
 Te általad ellenségim seregim,  
 Alkal-futok el-szököm kerítésim,  
 Tökleltetés az Istennek úta,  
 Tiszta és próbált az ő mondanása :  
 7. A' benne bizóknak erős paísa,  
 Ez Istennek de ki lehetne mássa ?  
 De holott volna illy erős kö-szál,  
 Miát az Isten a' ki minket táplál ? : :  
 Az Isten erejében fel-öltöztet,  
 És úramban jól vezér engemet,  
 Lábam gyors futya mint a' szarvasnak,  
 Hogy magas hegyimre fel-hághassak,  
 Őtanítja kezemet hadakozni,



Es az atzél kéz ívet el-rontani,  
 Idvősségednek paíssát nékem  
 Adod, és job-kezed meg-tart engem.

8. A' te szelid engedelmes voltod  
 Öregbíz engem, erősit jó voltod,  
 Es az hol járok helytadtz lábömnak,  
 Hogy boksim ne botránkozzanak ::

Ellenségimet azért meg-kergetem,  
 Es meg nem szűnöm mig nem mind el-vegem,  
 Minden erőmmel addig paskolom,  
 Mig nem őket lábom alá hajtom,

Az hartzra nékem erős fegyvert adtál,  
 A' földhöz vered ki én ellenem áll,  
 Még-futamtarod ellenségimet,  
 Szélllyel kergeted gyűlölösimet.

9. Kiáltának, de senki meg nem tartya,  
 Az Istenhez is, de meg nem hálhattya,  
 En őket mind széli porrá rontom,  
 Az úrzakön a' sárba morfolom ::

A' népeknek őpatvarkodásoktól,  
 Meg-izabadítasz tusakodásoktól,  
 A' pogányokon fővé télsz engem,  
 Nem esmért nép is szolgál énnékem.

Sok idegenek kik híremet hallják,  
 Hízelsz kedvén magokat alámadgyák,  
 Erős helyeken idegen népek,  
 Az én hatalmadságomtól félnek.

10. Éél az Isten, kinek légyen dicséret,  
 Aldom én idvőzítő Istenemet,  
 Ki énnékem ez hatalmat adta,  
 Ellenségimet meg-hódoltatta ::

Meg-örizz engemet ellenségimtől,  
 Kiken engem emelt fejedelemül,  
 Az erő-izak tévőtől oltalmaz,



Mindenkor halálomra vigyáz,  
 Azért ditsiretet mondok ténéked,  
 A' pogányok közt magasztallak téged,  
 Szent nevednek éneklek szüntelen,  
 Hogy te királyodat felségeksen,  
 11. Meg-fegitéd vele től kegyességet,  
 Es néki jelentél ily idősséget,  
 Ez meg-kenett Dávidnak fő-képpen,  
 Es maradékinak mind örökkén.

## XIX. SOLTAR. CL. M.

Dávid ditsiri az Isten ő tereméséről és törvé-  
 nyéről, s' könyörög hogy büntől meg-örizzze.

Az ég-beszéllik: Es nyilván hirdetik  
 Az ég-menyezeti Szépen ki-jelenti

Az Urnak erejét ::

Kezének munkáit.

A' napok egymásnak, Tudomant mutatnak.

Az ő bőségségéről. Egy éj a' más ejnek

Beszéll az Istennek ő nagy ditsősségéről.

2. Nints szó sem tartomány, Holott ez tu-

domány.

Nem prédikáltatnék :: Minden felé mégyen,

El föld kerektségén, Beszéde ezeknek,

Írások ki-megyén, Minde' világ végén,  
 Holott a' fényes Napnak, Hajlékot az Isten,  
 Helyhezterett szépen, Ő lakó szállásának.  
 3. Kibé mint vőlegény, Reggel fel kél szépen,  
 Ő ágyas házából :: Es ugyan örvendez,  
 Mint az erős vitéz, Ha futásra indul.

Az égnek egy végén, Fel kél es el-megyén  
 Gyorsan a' más végére, Sohol semmi nintsen,  
 Ő hevsége ellen, Ki magát el-rejtke.  
 4. Az Isten törvénye, Tiszta ő beszéde,  
 Lelkeket meg-terit :: Hűség bizonyossága,  
 Kisdedekeket abba, Bőltéségre tanit.

Ő parantsolati, Igazak mondasí,  
 Kik szívet vigasztalnak, Minden ő törvényt  
 Tiszták szent beszédi, Szemet világositnak.

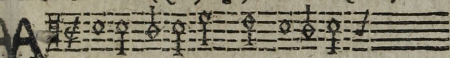
5. Az Isten félelme, Tiszta mind örökké,  
 Meg-marad es meg-áll :: Az ő ítélete,  
 Igaz mindenekbe, Tellyes nagy jóssággal.  
 Aranyhál, ezüstnél, Kedvesb drágakönnél,  
 Es sokkal bősültebb, Ő szerelmelege,  
 Es gyönyörűsége, Meg a' méznél is édesb.

6. A' ki szolgál néked, Uram tanul tőled,  
 Nagy jótanutágot :: Es azt há meg-tartya,  
 Jóleszen ő dolga, Mért vészen jutalmot.  
 Ki tudná bűnének, Számát esetinek,  
 Es ki gondolhatná meg? En sok bűneimet,  
 Titkos vétkeimet Uram nekem bocsáld meg.

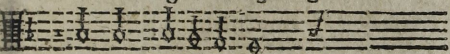
7. Szolgádat őrizd meg, Kévelységtől tarts.  
 Ne essék ez bűnbé :: Es én tiszta leszek, (meg)  
 Semmi bűn nem tészek, Járak te kedvedben.  
 Szájammak szóllása, Szívem gondolattya,  
 Kedves legyen neked. Adgyad oh én Uram,  
 Es erős kö-szálam, Hogyne vétsék ellened.

## XX. SOLTAR. T. B.

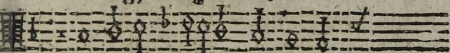
Az Izraeliták könyörgése Dávid Királyért.



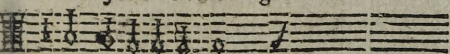
Az Úr tégedet meg-halgaflon



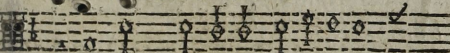
Te nagy inségedben,



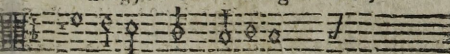
Az Jákob Istene meg tartson



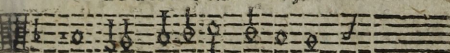
Te veszedelmedben.



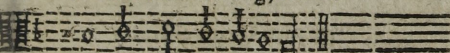
Küldgyön tenéked segédelmet,



Az Úr őszent házából,



Te rád fordítsa kegyelmét.



Tartson meg az Siónból.

2. Aldozatodat meg-tekintse,

Kikkel őt tisztelel,

Egő áldozatodat tüze

Egessé meg néked.

A mit a te szíved kívánhat,

Adgya meg ő tenéked,

Hogymindennémű tanátsodat,

Te jó véghez vihesse.

3. Ad-



3. Adgyad Uram hogy te nevedben;  
A' mi zafz loinkat,  
Fel-emellyük nagy örömünkben,  
Es adgyunk hálákat.

Mondván: Az Ur Isten meg-örzi  
Ez királyt kegyelmével,  
A' meayból öter erőssíti,  
Job keze erejével.

4. Némellyek az ő szekerekben;  
Es biznak lovokban;  
De mi a' nagy Isten nevében,  
Bizunk mint Urunkban.

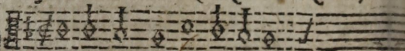
Azért ő keményen meg-esnek;  
Mi penigles meg-állunk,  
Ők mind a' földhöz verettetnek,  
De mi éppen maradunk.

5. Tarts-meg Uram. és engedd nekünk;  
Hogy ez Király hiven,  
Mikoron hozzá esedezünk,  
Segítséggül légyen.

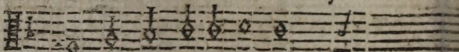
## XXI. S O L T A R. CL. M:

*Hálá adása az Izraelitáknak Dávid királytól*

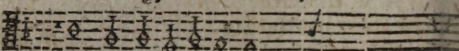
Ö



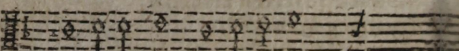
Rvendez Uram a' király



Az te nagy hatalmadban,



Es szabadításodban,

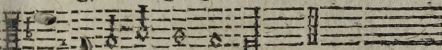


Es vigad nagy bürgósággal.





Hogy őt meg-segíted,



Inségből ki-mented.

2. Ugy vífeled néki gondgyát,

Hogy a' mit tőled kérend,

Mindeneket meg-nyerend.

Mihelt fel-nyitja ő száját,

Alég szoll egy igét,

Már hallod kérését.

3. Előb hogy nem könyörgene,

Meg-halगतod, meg-látad,

Urgalmoddal meg-áldod.

Es fel-tész az ő fejére

Őr arany koronát,

Mint Királyi pompát.

4. Azt kéri vala te tőled,

Hogy tsak valamennyire,

Hosszabbulyon élete:

De ő életét terjesztéd

Nagy sok esztendőkre,

Őt örök időkre.

5. Őt föl-vád nagy ditsősségre,

A' te segedelmeddel,

Őrök idvősségeddel.

Ez nagy Királyi fölségre

Tőled emelteték,

Es ékezteték.

6. Szereted őt minden jokkal,

Es te szent áldomásod

Őrökké néki nyujtod.

Örvendetes vigságokkal,  
 Őt gyönyörködteted,  
 Szinedre nézeted.

7. Ez Király mindenkor bizik:  
 Tsak az ő lstenében,  
 Es nem fél veszélyében.

Az magoságnak nyugszik  
 Irgalmasságában,  
 Es megmarad abban.

8. Kezeddel meg-leled őket,  
 A' kik rád támadnak,  
 Boszszuságodra járnak.

Es a' te gyűlölöidet,  
 Kezeidből senki,  
 Soha ki nem menti.

9. Mint a' hév tüzes kemenezéj  
 Haragod környúl vészí,  
 Es őket mind el-lepi.

Haragos ortzadnak szine  
 Őket meg emészti,  
 Mint a' láng el nyeli.

10. Minden nemű gyűmölsöket,  
 Hirtelen te el-vesztöd,  
 Es a' földről el töröd,

Magvokat, tsemetéjeket,  
 Nékik meg-átkozod,  
 Népközzül ki-irtod.

11. Mert gonoszra igyekeztek,  
 Szándékoztak ellened,  
 Hogy boszszonsanak téged.

Gonosz tanátsot végeztek,  
 De hogy veghez meanyen,  
 Erejekben nintsen,

12. Mert minden ellenségedet,  
öröffen meg, kergeted,  
és őket el-széleszted.

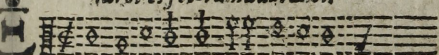
1 Meg-vonszod ived idegét,  
nyilad mint a' tárgyra,  
dövöd országokra.

13. Azért Uram már támadgy-fel,  
utasd meg hatalmadat,

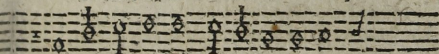
hisz Isten erős voltodat,  
Hogy ditsőséges erődről,  
higam énekellyünk,  
és benned örvendgyünk.

## XXII. SOLTAR. C. M.

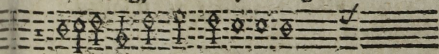
*Ének a' Christusnac szenvedéséről, halá-  
laról és fel-támadásáról.*



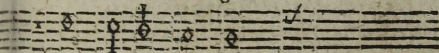
N Istenem én erős Istenem,



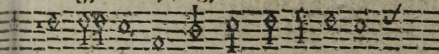
Miért hagyál el ennyire engem?



Kiáltásomtól a' segedelem,



Nagy távoly vagy on,

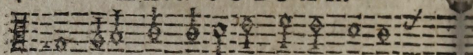


En kiáltok te hozzád egész napon,

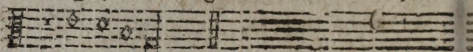


De még sem felelsz meg nincs ki meg tartsd.

Még



Még éjel sem halgatok semmi módon,



Ez inségben.

2. De te szent vagy, és az Izraelben.  
Te szentséged megmarad mindenben,  
Dicsértettel ez gyülekezetben,  
Szível lélekkel.

A' mi régi atyáink tellyességgel,  
Te benned biztanak jó reménsséggel,  
Szükségekben őket segedelmeddel,  
Megtartottad.

3. Ha űk szívűl kiáltottak hozzád,  
Mindgyárt őket meg-szabadítottad,  
Benned bíztak, és őket nem hattad,  
Esní szégyenben.

En nem vagyok ember, de féreg lévén,  
Minden népeknél vagyok nevérségben.  
Tsufolnak, utálnak, és meg-vét minden,  
Es befeleget.

4. A' ki lát minden tsufol engemet,  
Száját el-vonsza, szol merő mérget,  
Fejét rázza hunyorgattya szemét,  
Reám néz szörnyen.

Mondván: Ez ember bizott az Istenben,  
Szabadítsa-meg azért őtet innen,  
Ha szereti az Isten, néki légyen  
Segítségűl,

5. Hogy te engemet anyám méhébűl,  
Ki hozál ottan segedelmem löl,  
Tsetsemő koromban-is egyedűl,  
Csak bennem biztam,



Sőt mihelt anyám méhéből származtam,  
 Enem voltál, reád támaszkodtam,  
 Titorsággal te hozzád ragaszkodtam,  
 Nem lhtenem.

6. Ne távozzál azért mellette tőlem,  
 Ne hadgy el, mert nagy az én gyötrelmem,  
 Mint segítőm, és az én sérelmem,  
 Nem fájlenkinek.

7. Sok erős bikák engem környül vőttek,  
 Bafani nagy ökrök reám törnek,  
 Elledezni, meg-ölni igyekeznek,  
 Nagyméltatlan.

8. Az ő szájokat én reám tátván,  
 Mint ragadozó sivo oroszlán,  
 Gyarkodnak, hogy engem torkokban,  
 Elfalhasztanak.

9. Kőny-hullatásim mint a' vizek folynak,  
 Mtsontaim helyekből ki-mozdulnak,  
 Izivem mint viasz olvad, bélím fájnak,  
 Ebek miatt.

10. Minden erőm mint tserép el szárat,  
 Száraz nyelvem az inyemhez ragat,  
 Morba vetél engem, ezem kinnyát,  
 Halál mérgeének.

11. Mert engemet sok ebek környül vőttek,  
 Gonosz népek ellenem őszve-gyűltek,  
 Szemeimet és lábaimat ezek,  
 Meg-liggatták.

12. En tsontaimat meg-ol vashatnák,  
 Öörnyű szemeket reám fordítanak,  
 Gomban nem szánnak, de gúnyolnak,  
 Nekem tsufszágot.

13. El, osztották egymás közt én ruhámat,

Es éltőzeremre vetettek sorfot,  
Hogy abból ne meteknének feltokot,  
Osztván részre.

10. Azért Uram tőlem ne légy megszűnő,  
Ne kétsél életemnek ereje,  
Kérlek fies, tekénts inségemre,  
Légy segedelműi.

Ments-meg életem az eles fegyvertől,  
Védelmezz-meg ez sok dühös ebektől,  
Egyedűl voltomat ments-meg ezektől,  
Jó-voltodból.

11. Tarts-meg az én oroszlán torkátul,  
Es az egy szarvu fene vadaktul,  
Kik mostan környúl-vöttek nagy mordul,  
O tarts-meg engem!

Kiért szent nevedet híven dicsérem,  
Az én atyám gainak hirdetem,  
Es a' szent gyülekezetben tisztélem,  
Felségedet.

12. Dicsérjétek Isten-félők ötet,  
Jákób fiai áldgyátok nevét,  
Izrael népe feld ez felseget,  
Mint Istenedet.

Mert nem utállja a' szegénynek ügyét,  
Es tőle el-nem fordítja szent színét  
De ha kiált meg-halgattya-kérését,  
Nagy kegyessen.

13. Azért dicséretem rolad léssen,  
Minden előtt a' gyülekezetben,  
Es én fogadásim semmiképpen,  
Meg nem töretnek.

A' szegények észnek, meg-elégesznek,  
Az Isten keresők téged dicsérnek,

az ő lelkek! és benned örvendnek,  
 ad örökké.

4, Ez földi népnek minden serege,  
 Urhoz gyűl ez emlékezetre,  
 a' pogányoknak nemzetsége,  
 ki hajt fejet.

Mert az Ur egyedől bir mindeneket,  
 az ország, ő a' pogány népet.  
 a, rajtok meg-mutatván erejét,  
 cinek.

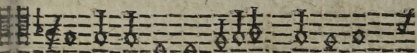
5. A' kövérek, kik meg-élégedtek,  
 ixik már porrá lenni készűltek,  
 és érnek téged minden szegények,  
 nyomorultak.

és minden ő maradéki azoknak;  
 ked szolgálván térdet fejet hajtják,  
 ról fira ők téged uralnak,  
 nagy Isten!

6, A' következő nép jövendőben,  
 gasságodat ditséretben,  
 gasztallyák tisztelik szivekben,  
 egész földön,

## XXIII. SOLTAR. C. M.

adása Dávidnak az Istennek róla való  
 gondbiseleseért és táplálásáért.



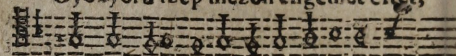
Z Ur énnékem őriző pásztorom,



Azért semmiben meg nem fogyatkozom,



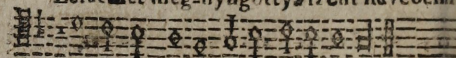
Gyönyörű szép mezőn engemet éltet,



Es szép kies folyo-vizre legeltet,



Lelkemet meg-nyugottys szent navenem,



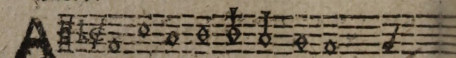
Es vezér engem igaz ősvenyében.

2. Ha az halál árnyékában járnék is,  
De nem félnék még ő sötét völgyben is,  
Mert mindenütt te jelen vagy én velem,  
Vessződ és botod meg-vigasztal engem,  
Es nekem az én ellenségim ellen,  
Asztalt készítesz, eledeled adtz bőven.

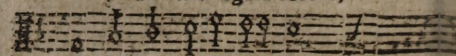
3. Az én fejemet meg keeled olajjal,  
Es engemet itatz tellyes pohárral,  
Jó-vóltod, kegyelved környül vészen,  
Es követ engem egész életemben,  
Az Ur énnekem meg-engedi nyilván,  
Hogy mind éltig len lakjam ő házában.

# XXIV. SOLTAR. C. M. 62. 95. III

*Dicséri Dávid Isten az Izz. melhez Saló jóvát  
sáere.*

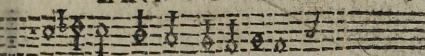


Z Ur bir ez egész földel,

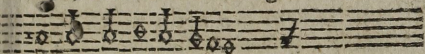


Es minden benne élőkkel,

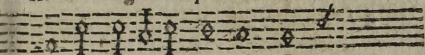




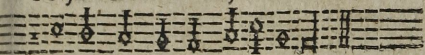
Övé ez földnek kereksege,



Kit az tengeren épített,



Folyó-vizekkel környül-vött,



Kiben meg látzik böltsesége.

2. Ki mégyen-fel a szent helyre,

Ura és szent hegyére,

vallyon kitől tiszteltetik?

A' kinek tiszta ő szíve,

ártatlan az ő keze,

aki hamisan nem esküszik;

3. Ezt az Ur meg-áldgya szépen;

száz idvőzítő Isten

szízságát adgya ő néki,

Ez pedig a' boldog nemzet,

a' Jákóbnak Istenét,

refi, és szent színét nézi,

4. Világi kapuk nyillyatok,

etek fel-tartsátok,

gy e' ditső király térjen bé,

Mitsoda ditső király ez?

regeknek istene ez.

gy ennek hadi erőssége.

5. Ti kapuk emelkedgetek,

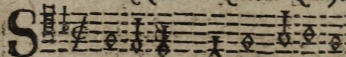
eteket fel-vessetek,

gy e' király belétek térjen,

Kitsoda ez nagy királyság?  
Ez a Zebaoth Uraság,  
Melly nagy az ő ditsőségébe,

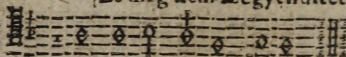
## XXV. SOLTAR. C. M.

*Dávidnak kélomb kélomb könyörgése.*

**S** 

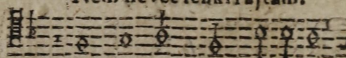
Zivemet hozzád emelem,

Es meg nem szégyenültetem,

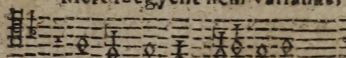


Es benned bizom Uram ::

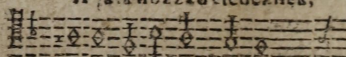
Nem nevet senkirajtam.



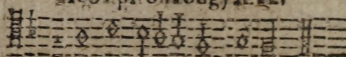
Mert szégyent nem vallanak,



A' kik hozzád esedeznek,



Azok pironkodgyanak,



A' kik hitetlenül élnek.

2. Utaid Uram mutasd meg,

Hogy el szeretelyevgyem ::

Te ősvényidre taníts meg,

Kiken inted menésem,

Es vezérelj engemet,

A' te szent igaz igédben,

O talmozd eltetemet,

Mert benned bizom Ur Isten.

3. Emlkezzél jó-voltodból,  
 Nagy kegyelmességedre ::  
 Emlkezzél irgalmadról,  
 Melly meg-marad örökké:  
 Iffúságonnak vét két,  
 Szerlek hogy meg ne emletsed,  
 Sőt nagy kegyelségedet,  
 Én Istenem meg tekéntséd,  
 4 Jó és igaz az Ur Isten,  
 Mind örökkön örökké ::  
 A' bűnösöket térítvén,  
 Ő igaz ésvényire,  
 Es a' nyomorultakat,  
 Életekben igazgattya,  
 Nagy kegyessen azokat:  
 Az ő utában meg-tartya.  
 5. Az láennek minden útja:  
 Kegyeség és nagy hűség ::  
 Azokaak kik mondására,  
 Gondot tartnak mind végig.  
 Ennékem kegyelmezz meg,  
 Uram a' te szent nevedére,  
 Es bűnömet botsáld-meg,  
 Ne ostorozz nagy voltáért.  
 6. A' ki az Ur Isten féli,  
 Es tiszteli szívében ::  
 Azt ő nagy híven vezérli,  
 Ő igaz ésvényében.  
 Nagy békeségben annak,  
 Minden jó bővön adatik,  
 Es ő maradékinak,  
 Gazdag örökség hagyatik.  
 7. Az igaz Isten-felöknek

Meg-jelenti titkait : :

Es az ő benne hívőknek,

Meg-murattya kötésit-

Istenhez szemeimet,

Bel-emelem szűnetlenül,

Éő meg-őriz engemet,

Lábam ki-vonsza a' tőrből.

8. Azért térj hozzám Istenem,

Tekénts reám kegyesen : :

Es kegyelmezz-meg ennékem,

Mert élék szegénységben,

Nyavalyája szívemnek.

Naprol napra mind öregböl,

Uram add végét ennek,

Vigy ki engem ez inségből.

9. Nyomoruságimat lásd-meg,

Tekénts-meg szűkségemet : :

Es bűneimet bocsásd-meg,

Kik szerzik ez szelmet,

Tekénts ellenségit.

Kik én nálamnál erősbek,

Es gyűlölnék engemet,

Kergetnek és kesergetnek.

10. Tarts-meg én-lelkemet Uram,

Hogy én ellenségitül : :

Szörnyen meg-ne tsufoltassam,

Benned bizom egyedül.

En ártalan éltemet

Őrizd-meg, mert bizom hozzád,

Es te Izraeledet,

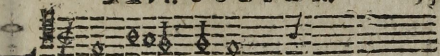
Minden inségből ki-hozzad.

XXVI. SÓLTAR. T. B.

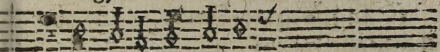
Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.

Legy.

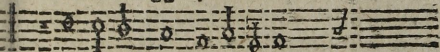




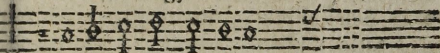
Egy ítélőm Uram,



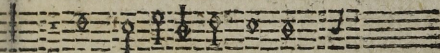
Mert hűséggel jártam,



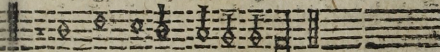
Es éltem nagy ártatlanul,



Azért hiszem az Istent,



Hogy ő engemet meg-ment,



Minden-némű háborutul.

2. Probály és kísértés-meg,

gyemet nézd jól meg,

Meg-látod tisztaságomat,

Visgáld meg veséimet,

Es próbáld-meg szívemet,

Hogy értsed indulatomat.

3. Látom szemem előtt,

tegyelmességedet.

Es azon vagyok szűrtelen,

Hogy minden dögaimban

tárjak igazságodban,

Ne vétsek télséged ellen.

4. Az hazug emberek,

Nálam nem kedvesek,

A' tettető csalárdokat

Szivem szerént gyűlölöm,

Es nagy távoly kerülöm.

Az álnoksággal járokat,

5. Az gonosz, tévőknek,

Es hamis népeknek,

Társaságokat gyűlölöm,

ő gyűlekezetekben.

Nem ülök semmiképpen,

Sőt előttem sem szenvedem.

6. Belső tisztaságban,

Es ártatlanságban.

En kezemet meg-moalom.

Tisztán téged dicsérlek,

Aldozván fellégednek,

Oltárod körül forgodom.

7. Eneki felszóval,

Es vig hangozással.

Magasztalom fellégedet,

Néked adván hálakat,

Hirdetvén tudósídat,

Minduntart áldlak tégedet.

8. Uram hajlékodat,

Szeretem házaodat,

Hölött lakol dicsőféggel,

Szent helyedet kedvellem.

Es azt fölübb bősüllöm,

Minden e világi kintsél.

9. Oltórodát Uram,

Fordíts el én rolam;

Ne büntess a' bűnösökkel,

Vélek ne verd lelkemet,

Ne vedd el életemet,

A' vér onto emberekkel.

10. Kiknek az ő kezek,  
Rut bűnnel tellyesek,  
Es azon hánnyák eszeket,  
Hogy szegényt el-nyomjanak,  
Ajándékon kapdósnak,  
Kiveltöltik job kezeket.

11. De én tisztaságban,  
Árrok igazságban,  
Es élek nagy ártatlansul,  
Bűntől magam őrizem,  
Szabadíts meg hát engem,  
Te nagy irgalmasságodbol.

12. Az én lábam meg-áll,  
Tágas helyet talál,  
Es meg-marad ősvényében,  
Azért Uram dicsérlek,  
Es örömmel tisztellek,  
Az hűeknek seregében.

## XXVII. SOLTAR. T.B.

*Dávidnak könyörgése a' meg-szabadításért.*

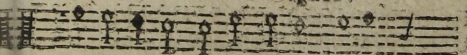


Z: Ur Isten az én világosságom,  
Életemnek ereje jól tudom!

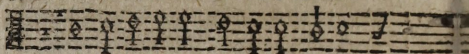


Es idvésségen hat kitől feltek? ::

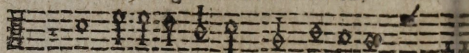
Ki volna hát a' kitől rettegnek?



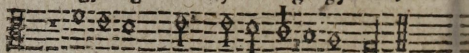
Minden a' kegyetlen gonosz tevők,



Mint ellenséginen ream törtek,



Hogy engemet ugyan meg egyenek,



Hirtelen mind hatra rohannak ők.

2. Hogy ha táborral környül vennének is,

De még sem felne semmit én szívem ::

Ha szinten az ellenség közt volnék is,

Még is benned vetném reménységem.

Egy dolgot kívántam én az Urtól,

Kit még mostan is kérek nagy bizván,

Hogy lakhassam az Uruok házában,

Mig e földön élek jó voltodból,

3. Mellyet azért kérek hogy én láthassam őt

Az Urnak felléges dicsőségét ::

Es ő szent Templomát látogathassam,

Melly tiszteltségére éppitetett.

Mert engem hajlékában takarit,

En háborúságinak idején,

Es el rejt engem rejték helyein,

Magas ké-sziklára fel emelit.

Es az én fejemet ő fel-emeli,

Ellenséginen, kik környül vörtek ::

Azert az ő hajlékában ő néki,

Fel szoval áldozom és éneklek.

Uram mikor hozzád fel kiáltok,

Figyelemreessen halgass meg engem,

Kegyelemz meg. légy gyámolom nekem,

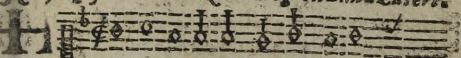
Midén te hozzád szívből ohajtok.



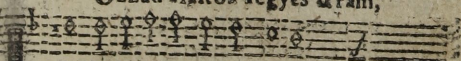
5. Te felőled mondgya ezt az én szívem;  
 Jerésétek az én szent színiemet : :  
 azért nekem is ez igyekezetem,  
 hogy nézhessem Uram szent színedet.  
 Ne fordíts el hát orczádat tőlem,  
 szolgádat ne vedd el haragodban,  
 ne vagy vigasztalom nyavalyámban;  
 segíts meg Uram, ne hadgy el engem.  
 6. Mert mind atyám és anyám el-hágy engem  
 Oe az Ur kegyessen hozzá vészten : :  
 Mutasd meg Uram te utadat nekem,  
 Ellenség ellen tarts ősvényeden,  
 Kivánságokra ellenségimnek,  
 Ne hadgy engemet mert sokan vadnak,  
 hamisságot szólnak,  
 szavadnak és erő szakot tesznek.  
 7. Ha nem hittem volna hogy még élttemben  
 látát az Urnak meg látándom : :  
 Az élőknek földén; hát immár régen,  
 Oda lőtt volna minden én dolgom.  
 Várjad azért bizonyyal az Urat,  
 Vig és bátorságos szívedben,  
 Mert téged meg tart a' nagy Ur Isten,  
 Csak ő tőle várjad oltalmadat.

## XXVIII. SOLTAR. T. B. 109.

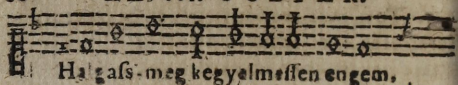
Röngyöze Dávidnak a' meg-oltralmazására.



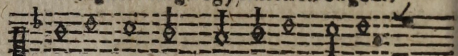
Ozzad kiáltok kegyes Uram,



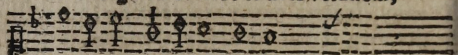
En segítségem és kő-váram!



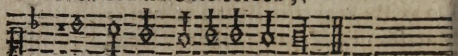
Halgass meg kegyelmeffen engem,



Ne halgass, mert el kell vesznem,



Azokhoz ha szóló léfzek,



Kiknek az koporso helyek,

2. Midőn te hozzád esedezem,

Es kezeimet fel emelem,

A' te szentséges templomodban,

Halgass meg én imádságomban,

Ne büntess a' hitlenekkel,

Ne verj a' gonosz révökkal.

3. A' kik szólnak nagy nyájassággal,

Dofzivek rakva álnoksággal,

Fizess meg azért ő nékik,

A' mint szinén megérdemlették,

Add meg ő kezek munkáját,

Es álnokságok jutalmát.

4. Mert az Úrral ők nem gondolnak,

Dolgairól nem gondolkodnak,

Kéz munkáit nem tekintik,

Mel y ő nekik meg fizettetik,

Mert ők meg nem építnek,

Hanem szór-yon meg töretnek.

5. Idött légyon a' nagy Ur Isten,

Ki meg halgata keresemben,

Az Ur énnekem erőiségem,

o paísom és segedelmem,

örül szívem és énekben,

Dicsérem őtet szüntelen.

6 Az Ur én népemnek ereje,

AA' Ch'ist'usnak nagy erőfळे,

Tarts-meg azért a te népedet,

EEs áldgyad-meg örö-ségedet,

II Legkefssed és vigasztald,

EEs örökké fel magasztald.

## XXIX. SOLTAR. T. B.

DAvid iné az Izraelitákat, és kiálté képpen  
a főnépek az Istennek dicséretre:

**M**űködésed hatalmasak,

Tekintetes nagy Urak,

Adgyatok az Istennek,

Dicsőfळेget nevének,

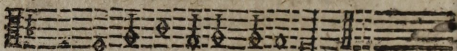
Mint hatalmas Isteneket,

Péllýetek tisztelven őtet,

Szent templomában áldgyátok,

Szent templomában áldgyátok,





Es térdet fejet hajtsatok.

2. Az Ur szava meg-zendül,

A' vízeken meg-dördül,

Menydörgő dicsőffége.

El hat a' nagy-tengerre,

Az Urnak illy erős szava,

Nagy hatalmát meg-mutattya,

Az Urnak dő-dülő szaván,

Nagy volta meg-látszik nyilván.

3. Az Ur Istennek szava,

A' Cedrusokat rontya,

Töri a' Cedrus fákat,

Libánuson állokat,

A' Libanus és Sirion,

Ugrádoznak borju módon,

Es mint az egy szarvu vemhe,

Tombol a' sűrű erdőbe.

4. Az Urnak szava széllyel,

Sébes tűz lángot lövell,

A' puszta meg-rettenti,

A' Cedar meg-rendéri,

Az Ur szava úgy meg-zendül,

Hogy a' szarvas ideitlent szül,

Nagy harfogásátol annak,

Az erdők fel-szakadoznak.

5. Da az ő templomában,

Őhivei mindnyájan,

Hirdetik nagy erejét,

Beszélik dicsőfféget.

Az Ur ilt az őzön vizen,

Mint bíró ítélő széken.



Úrnak ő királysága,  
örökké meg. áli országa.  
6. Az Úr az ő népének,  
Erős,ád seregének,  
Őket híven meg. tartya,  
Békeséggel meg. áldgya.

## XXX. SOLTAR. T. B. 75.139.

Hála. adsz. Dávidnak az. Absolon ellen való  
meg. szabadul. sere.

**D**icsőítek Uram tegedet,

Mert te meg. tártál engemet,

Es kegyessen fel. emelél,

Ellenségimtől meg. mentél,

Es meg. nem engedéd azoknak.

Hogy nyavalyámon vigadgyanak.

2. Hogy fel. kiálték te hozzád,  
Nyavalyámat meg. gyógyítád,

Es hogy én csak nem a' sírban,  
Es tudm az halál tömben,  
Es mért fel. támasztál engemet,  
Pakolul meg. mentéd lelkem.

3. Istenes hűvek és szentek,  
 Az Urnak ékei lityetek,  
 Aldgyátok őtet mind végig,  
 Mert nem haragszik sohaig,  
 Az ember alég gondolhattya,  
 Melly hamar el múlik haragja.

4. De az ő kegyelmessége,  
 Rajtuk meg-marad örökké,  
 Ne ha olly dolgom érkezik,  
 Kín estve szívem bánkodik,  
 De reggel mihelyen fel kelek,  
 Azonnal vig örömet lélek.

5. Mikor jó volna dolgom,  
 Akkor va' a vigaságom,  
 Mert magamban azt itéltem,  
 Hogy ne lehessem esetem,  
 Mert érzettém kegyelmedet,  
 Mellyel erősítéd hegyemet.

6. De hogy tőlem szent országodat,  
 El-fordítád oltalmazodat,  
 Leg ottan én el ijedék,  
 Könyörgék és ilyen szólék:  
 Mi hasznod én véremben,  
 Az halál ha temet véremben.

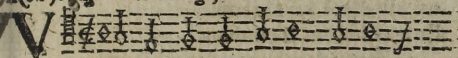
7. Uram ha én porrá leszek,  
 Tégedet hogy dicsírhettek,  
 Igaságod hogy hirdessék?  
 Halgald meg Uram kérésem,  
 Könyörű rajtam szabadíts meg,  
 Légy kegyelmes Uram és tarts meg.

8. Az én siralmimat vegre,  
 Fordítád boldog öröme,  
 És szomorúságomat,  
 El-védrolam bánatomat,

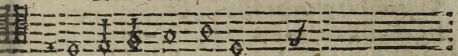
Szent Uram örökké áldlak,  
Mindenek előtt magasztallak.

## XXXI. SOLTAR. T. B. 71.

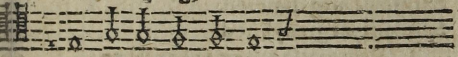
Röviden Dávid meg szabadításért a' Sanelle.



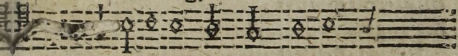
Ram én csak te benned biztam,



Őrizz meg kegyeslen,



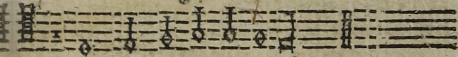
Ne essem szegyesben,



Igásagodban fordulj hozzám,



Es tarts meg jóvőltodól,



Ments ki nyavalyáimból.

2. Hozs és hozzám Uram süledet,

Oh én idvösségem,

2. Siesztarts meg engem!

Mutald meg nagy erősségedet,

1. Légy és erős kö-váram,

1. Kiben bátran lakhassam.

3. Te vagy kö sziklám, erősségem!

2. Szent nevedért kérlek,

7. Vezérelly hogy éllyek:

Szabadits ki a' tőről engem,

1. Mellyet énnékem vernek,

1. Mert meg tartómnak hiszlek.

4. Kezedben ajánlom lelkemet,  
Mert nagy inlégemben,  
Meg-tartál Ur Isten.

Azoktul meg-vonszom szívemet,  
Az kik élnek hívságban,  
Es csak bizom Uramban.

5. Örvendezek nagy vígaságban,  
Vigadok szívemben,  
Irgalmadra nézvén.

Ha meg-tekénts nyavalyámban,  
Szívemet meg-isméred,  
Sérelmit meg-enyhited.

6. Nem ejtesz engemet kezekben:  
En ellenséginnek,  
Kik engem gyűlölnék.

Sőt minden ellenségim ellen,  
Utat adsz lábaimnak,  
Hogy meg ne akadgyanak.

7. Nagy szükség nyomorgat engemet,  
Kiben el-bágyattam.  
Kegyelmezz-meg-Uram,

Az én orcám el-repedezett,  
Lelkem el-vajut-el-holt,  
Az én háfam meg-hiolt.

8. El-fogyok keserűségemben,  
Elerem rövidöl,  
Sérelmem majd meg-öl.

Ez nagy méltatlan bűnterésen,  
En szívem el-szakadott,  
Minden tsontom meg-bomlott.

¶ 9. Minden én ellenségim között,  
Gyaláznak szomszédim,  
Félnek esmérőim.



Kik midőn látnak az ház előtt,  
 Féltre térnek előlem,  
 Nem jönnek szembe velem.  
 10. En rolam el-seletkeztenek,  
 Mint egy holt emberről,  
 Tsufolnak veszettül.  
 Mint egy törött edént el-vetnek,  
 Hallom hogy szidalmaznak,  
 Nékem félelmet hoznak.  
 11. Mert tanátsot tartnak én rolam,  
 Végezést végeznek,  
 Hogy el-veszeessenek.  
 De te vagy az én bizodalmam,  
 És meg vizsgáltsz engem,  
 És meggyőztes Istenem.  
 12. Kezedben vagyok én életem,  
 Ellen-ségim ellen  
 Tarts-meg kegyelmeffen,  
 Ne adgy azok kezében engem,  
 A' kik szörnyen gyűlölnék,  
 És szüntelen kergetnek,  
 13. Világosítsd orcédre rajtam,  
 És szolgáladdal tégy jól,  
 Te nagz irgalmadból,  
 Hogy seha meg ne tsufoltassám.  
 Mert te hozzád kiáltok,  
 Te öled oltalmat vérok.  
 14. Szégyeníts-meg a' gonoszokat,  
 Ronts meg szándékokban,  
 Hánd a' koporsóban.  
 Kik az istenes jámborokat:  
 Wevetik és tsufolják,  
 És szörnyen rágalmazzák,

15. Fölötte nagy a' te jovoltod,  
Kit tartasz hiveknek,  
A' kik téged felnek.

Es nagy a' te irgalmafságod,  
Mellyet azok jól látnak,  
A' kik te benned biznak.

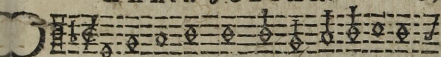
16. Te nálad azokat el-rejted a'  
Meg-érződ kegyessen,  
A' kevelyek ellen,  
Hajlékodban őket bé-víszed,  
Hogy a' kegyetlen nyelvek  
Őket meg ne sérthessék,

17. Ditsőség adásék az Urnak,  
Ki tart oltalmában,  
Mint egy szép városban.  
Kinek erős bástyái vadnak,  
Hogy a' ki abban lakik,  
Senkitől nem bántatik.

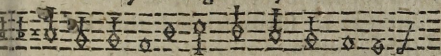
18. Félelmes furásomban mondók  
Tőled el vetettél,  
Rám nem nész szemekkel.  
De te' nálad kegyelmet lőlék,  
Meg hallád könyörgésem,  
Es meg-adád kérésem.

19. Szeressétek ez Urat szentek,  
Ki meg-tart hiveket,  
Büntet kevelyeket,  
Hát jo remenlegben legyetek,  
Hidgyetek szivetekben,  
Meg-vigasztal az Isten.

XXXII. SOLTAR. C. M.  
Tanuság az idősiéges boldagságról.



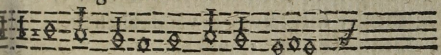
Melly boldog az olly ember életében,



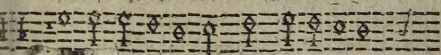
A' kit az Isten bé-vőrti kegyelmeben,



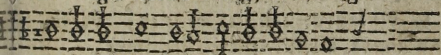
Es meg bocsátta az ő vétkeit,



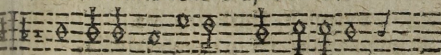
Es béfedezte minden bűneit.



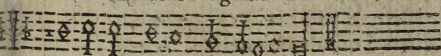
Boldog a' kinek ő nagy hamissága,



Istentől nints néki tulajdonitva,



Es kinek tsalárdság nints szívében,



Tettetés nélkül jár életében.

2. Hogy bűnöm el akarnám halgatni, |  
Es néked meg nem akarám vallani,

Ottan esontaim el-száradának,

Öksága miatt én síralmimnak.

Mert éjel nappal kezéd nehéz-voltá,

Wagy bűneimért rajtam fekszik vala,

Es ennem el fogya minden erősség,

Mint nyári hévseggben a' nedvesség.

3. De hogy bűnöm elötted meg-vallám,

Es

Es nagy verkeimet el-nem halgatám;  
De hiven előbelzélém néked.  
Ottan botsánatot nyerék tőled.

Azért az Úr Istennek minden hívek  
Könyörögjenek míg vagyon, idejek,  
Mert ha nagy ár-vizek jönének-is,  
De nem árthatna ezeknek még-is.

4. Te vagy oltalmam, őrizz-meg engemet,  
Minden gonosz ellen tarts-meg lelkem-t,  
Vigasztalj meg, hogy örvendezhessek,  
Es vigan néked énekelhessek.

Tanítlak téged, úgy-mond az Úr Isten,  
Es vezérellek az igaz ösvényen,  
Szememmel mindenkor rád vigyázok  
Igazgatlak, reád gondot tartok.

5. Ne legyetek olyanok mint az öszvérek,  
Es a' lovak, kiknek nintsen értelmek,  
Kiknek zabolát vetnek szájokra.  
Hogy ne nyargalhassanak szájokra.

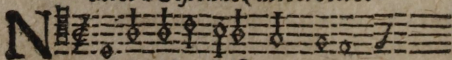
A' gonolznak szintén ez nyavalyájá,  
A' melly ötet szájára nem botsáttya,  
De környül vészti az Úr kegyelme,  
A' kinek ő minden hiedelme.

6. Örüllyetek azért az Úr Istenben,  
Igaz hívek, legyetek nagy örömben,  
Vigadgyatok és énekellyetek.  
A' kiknek vagyon tilzta szívetek.

XXXIII. SOLTAR. C. M.

67.

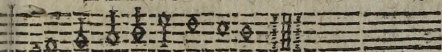
*Intés az Istennek dicséretire.*

**N** 

Ósza Isten félszent hívek,  
Mert illik hogy ötet dicsérjék.

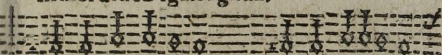
örven-



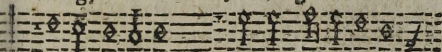


Örvedezzetek az Urnak ::

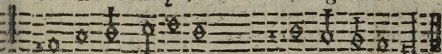
Kidörülnek igaságnak,



Aldgyátok azértán, Hangos citerában.



Az Ur áldásfűk, Lantban hegedőben.



Cimbalmizengésben, Magasztaltasszék,

Melkyerek néki vigan,

Gyönyörű szép új éneket. ::

Szép hangitsáló szerzőkben,

Mondgyátok ékes verseket :

Mert igaz'mondása, Alhatatos dolga,

Az mit az Ur szol, Meg áll igazságban,

Minden dolgaiban Tselekeszik jól.

3. Szereti ő az igazságot,

Az ítélnéla kedves. ::

Oolgában tart igazalmafságot,

És mivel minde világ tellyes.

Az Urnak igéje Egeket teremte,

Melkyeket ottfenn, Szájának lelkével,

Nagy szép seregekkel, Szerze ékesien.

4. Az Ur Isten mint egy tölőben

szorította a' tenger vizét, ::

El-rejti mint egy kéntses helyben

mondhatatlan mélységét.

Minden földi népek, Az Urat félttyétek,

Minde' világon, Valakik hol laktok,

ő tölle

Őtöle tartsatok Szorgalmatoson.

5. Mert mihelt őtsak egy igét szól,  
Azonnal meg-lészen minden, ::

Es vala mit ő meg parantsol,  
Nagy hamarsággal meg-lészen.

Pogányok tanátsát, Es minden szándékát  
Az Ur meg töri, Es a' mit az népek  
Magokban végeznek, Semmivé téltzi,

6. De az Ur Istennek tanátsa  
Meg maradánd mind örökké, ::  
Es meg-áll minden gondolattya,  
Ki terjed minden időkre.

Boldog az a' nemzet, Ki illy Urat szeret,  
Mint ő Istenét, Boldog a' nemzetsége  
Kit kedvell e' felség, Mint örökséget.

7. Az Ur Isten magas mennyégből  
Alá-teként szemeivel, ::  
Ez világra néz onnan fellyül,  
Minden nemzetekre széllyel.

Szép palotájából Szeme alá-fordul,  
E' széles földre, Nagy ditsőflegessen,  
Vigyáz nagy fényessen Az emberekre.

8. Mert őnnön maga erejével  
Formálra az ő sziveket, ::  
Es minden ő dolgokta nézél,  
Láttya tselekedeteket.

Az országló király, Nagy sűrű táborral,  
Meg nem tartatik, Es az erős vitéz,  
Az ő erejében, Itt nem bízhatik.

9. A' ki ő gyors lovában bízik,  
Meg-tsalatkozik dolgában ::  
A' ki karjával ditselkedik,  
Meg nem tartatik az hadban.

# XXXIII. SOLTAR.

773

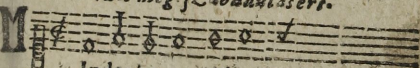
De a' nagy Ur Isten, Népére szüntelen,  
Néz szemeivel, A' kik benne biznak,  
Es hozzá folyamznak, Nem felejtí-él,  
Gondot tart rájuk, s' az haláltól  
Meg-tartya őket életben, ::  
Szükségtől és éhel haláltól  
Szízi a' drága időben.

Lelkünk azért várja, Szüntelen ohajtja,  
sz Ur oltalmát, Ki paisul végre  
Jó segítségre, Ad diadalmat,  
II. Azért ő benne a' mi szívünk  
En örvendez szüntelen, ::  
Mert ő minékünk reménségünk,  
Bízunk ő szent nevében.

Nagy segítségleséged Mi rajtunk bővítse,  
gyi mi gyámolunk, Ne hadgy szükségünkbe  
Géts meg éltünkben, Mert téged várunk.

## XXXIV. SOLTAR. C. M.

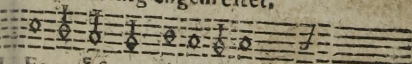
Vá. ad. sz Dávidnak a' Philiszteusok királya.  
tul Galó meg Szabadulásért.



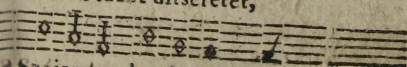
Indenkoron áldom,



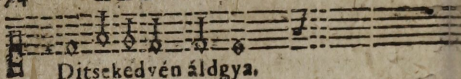
Az Urat mig engem éltet,



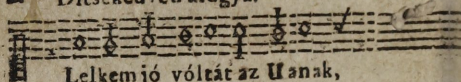
Es az ő szent ditséretét,



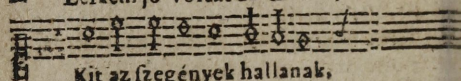
Szajamban hordozom,



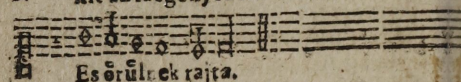
Ditsekedvén áldgya,



Lelkem jó vóltát az Uanak,



Kit az szegények hallanak,



Es örülnek rajta.

2. Magasztalljuk vigan,  
Az Urnak áldott szent nevét,  
Es végheterlen kegyelmét,  
Ditsirjuk mindnyájan.

Mert midőn keresném,  
Es kérném az én Uramat,  
Meg-hallá kiáltásomat,  
Es meg-tartá engem.

3. Kik az Urra-néznek,  
Tőle meg-vigasztaltatnak,  
Soha ortzájok azoknak,  
Meg nem szégyenülnek,  
A szegény kiálta,

Es meg halgatá az Isten,  
El nem hagyá inségében,  
De meg-szabaditá.

4. Az Isten Angyalai,  
Hivek környül táborot járnak,  
Isten felőket meg-tartnak,  
Mint Isten követi

Lászatok az Urnak,



és voltát és koftollyátok,  
Mert bizony boldogok azok,  
kik ő benne biznak.

Féllýetek az Urat;  
Mindnyájan hívek és szentek,  
mert nem lesz soha szűkségek,  
kik félik hatalmát.

Az orofzlányoknak,  
gyakorta szűkségek élik,  
de kik az Istent tisztelik,  
de leg nem fogyatkoznak.  
6. En híim jertek,  
dolgaítatok beszédemre,  
de tanítalak szent életre,  
de így Istent féllýetek.

Kitsoda az ember,  
de hosszú életet kíván,  
de minden ő dolgaiban,  
de állapotot kér?

7. Őrizd meg nyelvedet  
de gonosz rágalmazástól,  
de ajakid álnokságtól,  
de ne seregs más hírét.  
Tégy jól gonoszt gyűlély,  
de keséget kérj, és kövess,  
de hogy Istennél légy kedves,  
de szétfélegnek örűly.

8. Az Isten szemei,  
de reyak a' gonosz tévőket,  
de emlékezeteket,  
de földről el-törli.

A jókat nem hadgya,  
de ő hozzá tiszta szűből,

Kiáltanak nagy inségekből,  
Mind meg-szabadította,

9. Közel az Ur Isten,  
A' töredelmes szívekhez,  
Es a' sérelmes lelkekhez,  
Segítséggel létszen.

Az igaznak itten,  
Ő nyavalyája sokasul,  
De minden nyomorúságbul,  
Ki-menti az Isten.

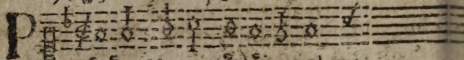
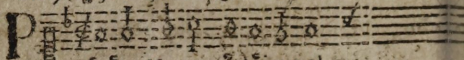
10. Mert meg-őriztetik,  
Az őtsontya az Istenül,  
Es tsak egy is azok közül,  
Néki meg nem szegik.

De a' gonosz-tévőt,  
Az őnnön vétke meg-őli,  
Ki az igazat gyűlöli,  
El-vész idő előt.

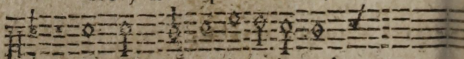
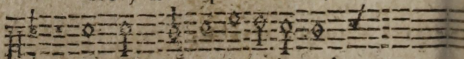
11. Meg-tartya az Isten,  
Elteket ő szolgáinak,  
A' kik tsak ő benne biznak,  
Nem esnek szégyenben.

## XXXV. SOLTAR. T. B.

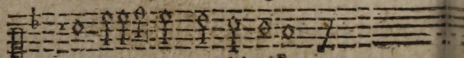
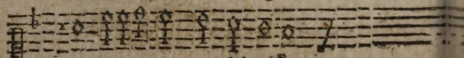
*Önyörgeje Dávidnak a' meg-szabadításért.*

**P**  

őróly Uram pöröimmel,

Hartzolly én allenségimmel,

Te paísdar ragadd-elő,

En segedelmemre állj elő,

Dárdádat nyújts-ki kezeddél,

Ellens- gimet kergesd- el,

Mondgyad ezt az én lelkemnek:

Tégedet én meg- legítlek.

2. Szégyeníts meg Uram őket,

Kik kergetik életemet,

Es a' kik reám fenekednek,

Nagy szégy- nnel hátra térjenek.

Mint a' szél a' könnyű polyvát,

Szélllyel szorja a' föld porát,

gy a' nagy Isten Angyala

met szélllyel futamtassa.

3. Ó útok legyen sárétság,

as olly síkamlo mint a' jég,

as az Isten Angyala őket,

tergessé, rontsa meg fejekét.

4. Mert nekem hálót vetettek,

is mély árkot készítenek,

gogy életemben ok- nélküli,

meg ejtsenek kegyetlenül.

4. Engedgyed hogy a' hitetlen,

Hék veszélyben véletlen,

Es azon hálóban akadgyon,  
Kit nékem vetett, hogy meg fogjon;

Effek-bé azon árokban,  
Kit nékem áfott útamban,  
Es örvendez az én lelkem,  
Az Urban ki meg-tart engem.

5. Minden én tetemim mondgya:  
Hozzád hasonló ki-vólna!

Uram, ki a' szegényt meg-tartod,  
Az erősből meg-szabadítod?

A' nyomorult szűkölködöt  
A' kborlotul meg-mentöd,  
Hamis tanuk fel-támadnak,  
Es gonoszt reám fognak.

6. A' jóért ők gonoszt adnak;  
Hogy lelkemtől meg-fofszanak;  
Noha ők midőn meg-betegültek,  
Sáokban öltöztem ő érettek.

Ő inségekben bőjtöltem,  
Es érettek könnyörgöttem,  
Mint atyámfát úgy szántam,  
Gyakorta hozzájuk jártam.

7. Gyázban jártam le-horgadván,  
Mint ki az annyát sirattyá,  
De ők szomorú eszetemen  
Örülnek; és gyűlnek seregben.

Hát megül a' gonosz népek;  
Engemet szörnyen nevetnek,  
Artatlan lévén nem szánnak,  
Sőt tsufolnak es szaggatnak.

8. A' kép mutató galibák;  
Fogokat rám tsikorgattyák,  
Es rajtam nagy tsufságot űznek,  
Kik tsak zabállodást keresnek,



Uram mig nézed ezeket?

Jövel tarts-meg én lelkemet,  
Egyedül voltom tekints-meg,  
Egyedül voltom tekints-meg,  
Egyedül voltom tekints-meg.  
9. Ditsérlek téged szüntelen,  
Nagy sűrű gyülekezésben,  
Es nagy roppant sereg nép előtt,  
Téged ditsírlék minden fölött.

Ne engedd hogy örüllyenek,  
A kik ok-nélkül gyűlölnék,  
Ellenségimet fordítsd-el,  
Ne hanyorgassanak szemmel.  
10. Mert nem szólnak békeségről,  
De álnók szívek néz erre,  
Hogyők azokat háborgassák,  
Kik békével e földet lakják.

Az hitlen népek soksága  
Száját szörnyen reám táttya,  
Kialtnak rajtam ha-ha hát,  
Mondván: szemünk jó dolgot lát.

11. Ur Isten látod ezeket,  
Fedd-meg vakmerőségeket,  
Kézéd szájokra ne erészse,  
Es tölem Uram ne légy megszűze.  
Serkeny-fel Uram és kelly-fel,  
Es ments-meg ítéleteddel,  
Ígyémnek jó-vóltát lássák,  
Ellenségim noha bánnyák.

12. Itélly meg igazságodban,  
Ne nevéssenek-meg vigan,  
Es ne mondgyák nagy hahotával:  
Bé-nyeltük őtet eh torkunkal,  
Mind meg-szégyenültessenek,

Kik örülnek inségemnek,  
 Eltözzenek gyalázatban,  
 Ellenem levély voltokban.

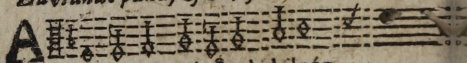
13. Es azok énekellyenek,  
 Kik igazságnak örülnek,  
 Mondván: hálá legyen az Urnak,  
 Ki nyugolmat ad szolgájának.

En nyelvem igazságodat,  
 Hirdeni nagy jó voltodat,  
 Es ditsiretedet híven  
 Eneklek minden időben.

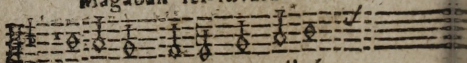
## XXXVI. SOLTAR. C. M.

68

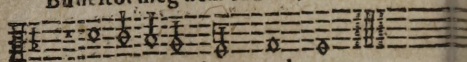
*Dávidnak panasza, Isteni ditséreti, &c.*



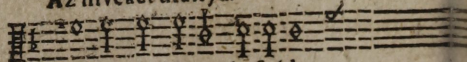
Zigoloz: tévőnek dolgán,  
 Magában fel-fuvalkodik,



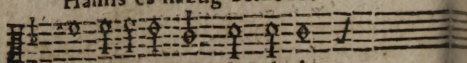
Efzemben vészem azt nyilván,  
 Bűneitől meg nem szűnik,



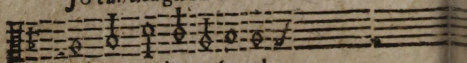
Hogy Istenre nincs gondgya, ::  
 Az híveket utállja.



Hamis és hazug beszéde,

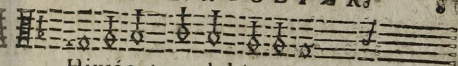


Jó tanúsághoz nincs kedve,

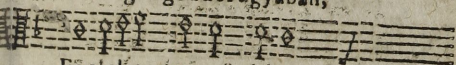


Es nem jár igazsággal.

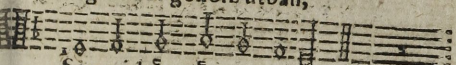
XXXVI. SOLETAR



Hivságot gondol ágyában,



Foglaltos gonol sz útban,



Semmi bünt ő nem utal.

2. Uram a te nagy jó. voltod

Az égig ér igazságod,

Mind a' folyókáig fel. hat, ::

Miad az hegy te igazságod,

Törvényed mélység, meg. tartod

Az embert és a' barmot.

Te kegyességed melly drága!

Azért a' te szárnyad alá

Az embernek folyamnak,

Xik jól meg elégitetnek,

Mint bő vízzel legeltetnek

Az állatok hazadnak.

3. Nálad az élet kut. feje,

Wilágodnak nagy ő fénye,

Melly nekünk szépen fénlik, ::

Övétsd rajtok kegyességed,

Az kik jól esmérnek téged,

Weved szível tisztelik.

Ne hadd hogya' kevély lába,

Reám rohannyon hatalma,

We tapodgyon a' földre,

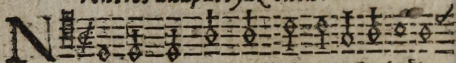
Adgyad hogy az hitetlenek

Meg-essenek, süllydgyenek,

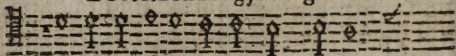
Sel se kellyenek többé.



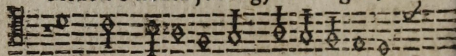
Vigasztalás Dáviának az istentelenek szerentsés állapotjok ellen.



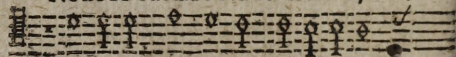
E boszszonkodgyál a' gonosztévőkre,



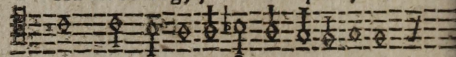
Midőn ő nekik jól nagyon dolgoz,



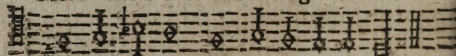
Ne nézz buslakodván szerentséjekre,



Ha látod hogy jobbul állapottjok,



Mert mint a' széna fű le. vágattatnak,



Es mint a' zöld fű hamar el-hulnak.

2. Tégy jól és bizzál erőssen Istenben.

Es békével élhetz ez országban

Jo szerentséd lesz minden életedben,

örvendgy az Urnak nagy jó voltában,

Es valamit kérsz tőle mind meg-nyered;

Mindent meg ad a' mit kívám szived.

3. Támazd csak az Istenre minden dolgoz,

Es bizzál kétség nélkül ő hozzá,

Mert ő meg-tselekedendi meg-látod,

Artatlanságod világra hozza,

Hogy igazságod ugyan lássa minden,

Mint a' fényes Nap fénylik dél színben.



4. Bizd Istenre és légy tsendet szivedben,  
 Es reménfégedet vedd ő benne,  
 Ne haragudgyál jó szerentséjéken,  
 Azoknak a' kik élnek kedvekre,  
 Ne gondoly semmit az ő életekkel,  
 Hogy vélek edgyűt bűnben ne esél.

5. Mert a' gonoszok mind el-töröltetnek,  
 De a' kik a' nagy Istenben bíznak,  
 Ez földnek azok örökösű lesznek,  
 A' gonosz tévők szörnyen el-hulnak,  
 Majdan ha ő helyeket meg-tekénted,  
 Az hol laktanak üressen leled.

6. De a' földet örökségű az-hivek  
 Bírják, és nagy-békeséggel lakják,  
 Es ő szép tsendesésgben gyönyörködnek,  
 De azon olálnak az hamissak.  
 Hogy az igazat ejthesék veszélyben,  
 Tstkorgattyák fogokat ez ellen.

7. De az Isten ezeket meg-neveti,  
 Mert láttya hogy napja el-közelget,  
 Melly napezeknek egyszer végét veti,  
 Az hitetlen ki-vonsza fegyverét,  
 Kéziyjét meg-vonsza, hogy ő meg-lőjje  
 A' szegényt és azt szörnyen meg-öllye.

8. De az önnön fejére viszi a-fordul,  
 Es tulajdon szivét által-járja,  
 Es az ő erős kéziye meg-romol,  
 Jóbb az igaznak kised jószága,  
 Az mellyel ő ékes tsendesésgben él,  
 Az hamissaknak gazdagkéntseknél.

9. A' gonoszoknak karjok meg-rontatnak,  
 Erejekkel meg-nem-menekednek,  
 De az Ur oltalmok az igazaknak.

Mert idejeket tudgya ezeknek,  
Minden napjait nekik fel-jegyzette,  
Örökségek meg-marad örökké.

10. Gonosz időben-is károk nem lesznek,  
Es soha meg-nem szégyenültetnek,  
Meg-elégéttetnek a' szűk időben,  
De az istentelenek el-vesznek,  
Az fűstben mennek, és ugy el-olvadnak,  
Mint a' kővéri a' kis báránynak.

11. Az istentelen sok költsönt fel-veszen,  
De igazán soha meg-nem fizet,  
Az igaz örömet ad és jól tészén,  
Annak-okaért ez áldott nemzet  
Örökké lesz a' síros földnek,  
De az hitetlenek mind el-vesznek.

12. Mert ő járását az Úr igazgattyá,  
Es az ő útait jól vezérli,  
Tántorodástól őt meg-oltalmazza,  
Mert ő ennek életét kedvelli,  
Noha esik néha botránkozása,  
El-nem vész, mert az Úr kezén tartya.

13. Gyermekek voltam, és imár meg-vénhettem,  
De én-nem láttam soha szükségét (tem,  
Az igaznak, és én soha nem lestem,  
Hogy ő magva kodulna kenyerez,  
Költsön ad és minden napon jól tészén,  
Es ő magvát meg-áldgya az Isten.

14. Had el hát a' gonoszt és tégy mindé jót,  
Hogy mind örökké te meg-maradhass,  
Mert az Úr Isten szeret igazságot,  
Es az igazhoz igen irgalmas,  
De az hamis és istentelen ember,  
Mind eszedestül veszedelmet nyer.

15. Az igazak e' földet mind meg-nyerik,  
 Es lakják mint ő örökségeket,  
 Az igaznak szaja nem hívilkodik,  
 Hanem mindenkör szöll bēltseséget,  
 Ő nyelvē nem szöll semmi mulatságot,  
 De szüntelen beszēll igazságot.

16. Az Űr beszéde ő izivében vész,  
 Azért soha el nem tévelyedik,  
 A' gonosz mint tolvaj az úrat leli,  
 Az igaz emberre ölalkodik,  
 Azen gondolkodik hogy meg-foghassa,  
 Es mint egy farkas meg-szaggathassa.

17. De az Isten nem bōtsattya kezében,  
 Az ítéletben is nem engedi,  
 Hogy ő végének gonosz vége légyen,  
 Bizzál hát hozzá és engedgy neki,  
 Fel-emel téged hogy bíjad a' földet,  
 Meg-ládd a' gonoszoknak veszteket.

18. En jól meg-szemlélem a' gonosz-té-  
 Kí el fel-tele és el-terjedé; (vör.)  
 Es hogy mint zöld borostyán-faugy fel-nőt,  
 Es hogy mázorel-mének mellette,  
 Oda lőn, az helyét szēllyel szemlélem,  
 De őt semmikeppen ott nem lelem.

19. Eély igazán, légy hű és tökéletes,  
 Es nagy jól leszen tenéked dōlgod,  
 Békéséged leszen nagy örvendetes,  
 A' gonoszok vallnak csalatságot,  
 Meryők szértelen nagy inségben esnek,  
 Es végre tellyességgel el-vesznek.

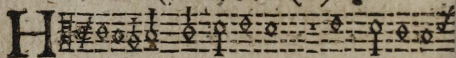
20. Mert az Űr őltalma az igazának,  
 Es őket meg-menti inségekből,  
 Vélek vagyón és tőle meg-tartatnak.



És hogy ő hozzá folyamnak szüböl,  
A' gonosz tévőkül meg. szabadította,  
Es jelen voltával vigasztallya.

## XXXVIII. SOLTAR. C. M.

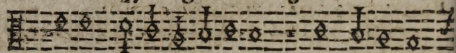
*Dávidnak panasza, es könyörgése.*

**H** 

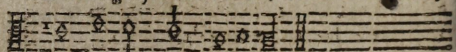
Aragodnak nag' voltában, Meg indulván,



Ne f. dgy. meg Uram engem,



Bosult gerjedezésidben, Rám tekintvén,



Ne büntess meg Istennem,

2. Nyilaid belém lövettek, Kik szereznék,

Ennékem nagy sérelmet,

Kézid nagy súlyosága, Hátaim nyomja,

Es fanyargat engemet.

3. Testemnek semmi részében Epség nintsen

Te nagy haragod miatt.

Tsontaim el. háborodtak, Nem nyughatnak,

En nagy bűneim miatt.

4. Mert ez én nagy gyatloságim, Es bűneim,

Fejem fellyül halladtak,

Kiknek nehéz terhes voltát, Súlyosságát,

Tagaim nem bírhatták.

5. En sebeim el. senyvedtek, Meg bűszödték,

Ki miatt nagy siralmom,

De ezeknek indítója, Szerző oka,

Az én nagy bolondságom,



6. En nyavalyáim gyötrenék, Le görbét,  
Ki miatt nagy kint látok, (nek,  
Minden napon gázsz ruhában, Járok sírván,  
Sérelmimben ohajtok.  
7. Mert el vajudtak ágyékim, Fájnok bélím,  
Kik szintén el-száradtak,  
Ugyhogy én egész testemben, Epség nintsé,  
Tagaim el-bádgysttak.  
8. Igen el-erőtlenedtem, Es törődtem,  
Ez mondhatatlan kénban,  
Sírok, ordítok szüntelen, En szivemben,  
Ez szertelen nyavalyán.  
9. Minden mostani kérefem, En Istenem,  
Vagyon szemeid előtt,  
Es minden fohász kórásom, S'ohajtásom,  
Tőled el nem rejtetött.  
10. Szivem nyugalmat nem lelhet, Igen  
Minden erőm el-fogyott; (reszket,  
Szemeim világossága, Vidámsága,  
En tőlem el-távozott.  
11. Minden én felbarátim, Es rokonim,  
Tőlem el-íszonyodnak,  
Atyám fiai, szomszédim, Esmérőim,  
Mellőlem távol állnak.  
12. A' kik életemre törnek, Es kergetnek,  
Halot vetettek titkon,  
Es a' kik engem gyűlölnék, Bűt szereznek,  
Ennékem minden napon.  
13. Kiben süketnek kell lennem, Es sükelnem,  
Noha nagy szikot hallok;  
Szájammal szólni sem merek, Tsak veszreg,  
Mint a' néma halgatok. (lek,  
14. Mint a' fiok olyan vagyok, A' mit hallok,  
Hallatlanná kell tegyem.

Mint a' kinek mentségére, Nintsen nyelve  
 Ollyá kell nékem lennem.

15. De én az Istenben bizom, Es el-várom,  
 Hogy kérésem meg-hallja,  
 Mert szivem hozzá emelem, Es el-híszem,  
 Hogy szükségem meg-láttya,

16. Ezt mondó Urā és kérlek, Hogy imezeko  
 Ne nevelsenek rajtam,  
 Mert ha labo meg botlanék, Vagy meg-csnék,  
 Gajdólnának én rolam,

17. Hogy ha ig kell lántikálnó, Es bajlodnó,  
 Félc azoo hogy nekem.

En szivem el keseredik, Es meg-serszik,  
 Siralmas lels életem.

18. Hamisságomat meg való, Nem tagadom  
 Gonosz teteményimet,  
 Bűneim miá lőtt febek, Kesergetnek,  
 Es gyötrennek engemet.

19. Az én ellenségim élnek, Es örülnek,  
 Erősödnek öránként,  
 A' kik ok nélkül gyűlölnek, Es rám törnek,  
 Sokasulnak napónként.

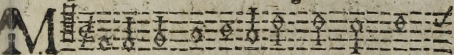
20. Ezek reā n dű töttenek, Es kergetnek,  
 Kikk el én fok jót töttem,  
 De azt tsak azért mivelik, Mert irégylik,  
 Hogy én az jót kőverem.

21. Urā ne hadgy el engemet, Nézd igyemet,  
 Mert egyedül hagyattam,  
 Kérlek te gy irgalmas nekem, En Istenem,  
 Mert tsak te bē ned biztam.

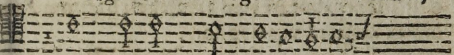
22. Azért tölē ne ály mēfze, Szány meg vé-  
 En kegyelmas Istenem, (gre  
 Ségédelmēddel nekēssél, Siēss jőj el,  
 Ekedő idvőssēgen,

## XXXIX. SOLTAR. T.B.

Vallástétele Dávidnak az ő szírhete lenségéről,  
és szenvedésében való zúgolódásáról.



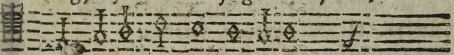
Agamban el. végezém és mondám,



Hogy dölgom meg-tartoztatnám,



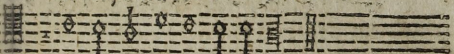
Hogy nyelvem olly ígét ne ejtene,



Ki énnékem bús szerzene,



En szájamra zabolát vetöttem,



Mig az hitlen áll előttem.

2. En mint a' néma vesztég halgaték,

Még a' jorol sem beszéllék,

Őt fájdalom is titkolnom kelle,

Xin sérelmem őregbűle,

Ég vala szívem hogy meg-gondolám,

El. tűzesülvén ezt mondám:

3. Mutasd meg Úram éltetnek végét,

Es meddig éltet engemet,

A' napok számát jelents meg nékem,

Mig kell e' világon élnem,

Mert időm nálad csak egy arasznyi,

Előtted életem semmi.



4. Bizonyára múlandó az ember,  
Ki magának sokat ígér,  
Mint az árnyék az ember el múlik,  
Meg-is szorgalmatoskodik,  
Sokat gyűjt és sok marhat rak észve,  
Nem tudja kié lesz végre.

5. Uram hát nekem kiben kell biznom?  
Nints kívüled vigaságom,  
Ments ki engem minden vétkeimből,  
Es a' bolondok nyelvétől,  
Értezz meg hogy ők ne tsufollyanak,  
Midőn ez inségben látnak.

6. Mint az néma halgatok erőssen,  
Szájam fel sem nyitom, mert én  
Tudom hogy ezt mind té tselekédte,  
Tsapásod rólam el-vegyed,  
Mert kézednek kemény vólta miatt,  
Minden-életem el-lankatt.

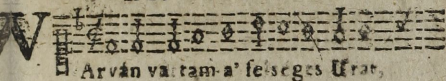
7. Mert midőn te meg-fedded az embereket,  
Az ő nagy gyarlóságáért,  
Azonnal el-vész szép ábrázattya,  
Mint a' molytul a' szép ruha,  
Lám az ember melly igen múlandó,  
Semmi dolga nem állandó!

8. Halgassd meg Uram könyörgésemet;  
Kérélemre ne légy süket,  
Mert előtted vendég és szarándok,  
Mint atyáim olyan vagyok,  
Szűnyél-meg tőlem hadd vegyek erőt,  
Az éu ki-múlásom előtt.

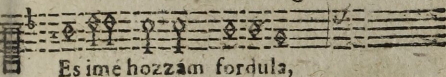
XL. SOLTAR. T. B.

Jövedelmek a' Christushoz szentvedéséről és Párisi  
pietásáról.

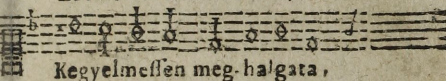




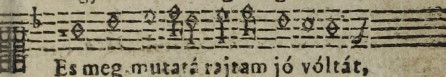
Arván váltam a' felséges Urat,



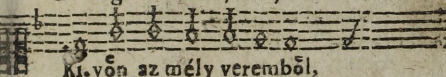
Es imé hozzám fordula,



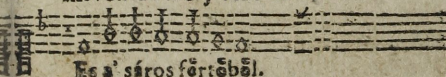
Kegyelmelesen meg-halgata,



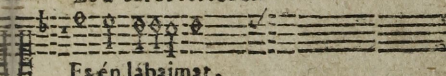
Es meg-mutatá rajtam jó vóltát,



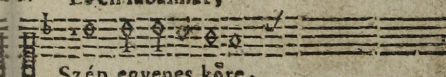
Ki-vőn az mély veremből,



Es a' sáros förtőből.



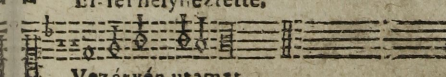
Es én lábaimat,



Szép egyenes köre,



El-fel helyhezette.



Vezér vén utamat.

2. En szájamban ada új éneket,

Istenünk ditsiretire.

Hogy a' kik halgatnak erre,

Hidgyék és fellyék ő Istennek,

Boldog a ki az Urban

Bizik, szemét el hajtván,

A' kevély népektől,

Kiknek minden dolgok

Hazugságra hajlók,

Tőlök távoly kerül.

3. Tsuda tételidnek sok ő száma,

Es nagy bőségs gondolatidnak,

Hozzánk való jó. voltodnak

Sokságát senki meg nem mondhattya.

Ha el-kezdem számlálni,

Nem tudom ki mondani,

Merz te nem kívántad

A' sok áldozatot,

De hogy fogadgyak szót,

Fülemet meg-fürtad.

4. Az ég ő áldozat nints kedvedben,

A' bűnért valók sem kellők,

Akkor mondom: Im el-jövők,

Rolam irás van a' törvény könyvben,

Hogy akaratod tegyem,

En kegyelmes Istenem,

A' te törvényedben

Gzönyörködik lelkem,

Es örvendez szívem

Az te szent igédben.

5. Nagy sok népek gyülekezériben,

Igazsagod ki-hirdettem,

Meg nem tartoztattam nyelvem,

Jól tudod hogy én minden időben,

Jó-voltod magasztaltam,

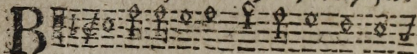
Soha el nem halgattam,

Te időselegedet,

Őséggel hirdettem,  
 mindennek beszéltem  
 nagy kegyelmedet.  
 6. Uram tőlem irgalmaságodat  
 se vond meg, tarts meg kegyelven,  
 szaszgod meg őrizzen,  
 számtalan gonosz reám áradott,  
 2 Sok nyavalya környűl vött,  
 reám nagy sok ár-víz jött,  
 nekem niu tsen száma,  
 mint hajam szálinak,  
 nekem fejemen vagynak,  
 szívem is el hagyta.  
 7. Kőnyörűly rajtam kegyes Istenem,  
 siefs jő legedelmemre,  
 es juttasd nagy szegénységre,  
 kik halálra keris lelkem.  
 2 Szörnyen hátra, térjenek,  
 kik káromon érűlnek,  
 es kik inségemen  
 nek nevetséget,  
 áltnak veh, veh, vét,  
 mialmok dög légyen.  
 8. Hogyte benned mind ör vendezzenek,  
 kik tisztelnék tégedet,  
 szeretik idvősségedet,  
 olondván: Dicsősség légyen Istennek,  
 1. Noha én szegény vagyok,  
 es én szűkségim nagyok,  
 se rám gondot visel  
 sz Ur, én meg tartóm,  
 vővel szabadítóm,  
 r Isten ne kétség.

## XLI. SOLTAR. T. B.

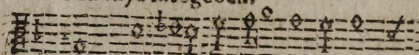
Dávid elsőszámláltya nyavalyájár.



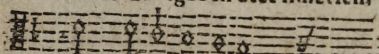
Oldog a' ki a' nyavalyást hiven,



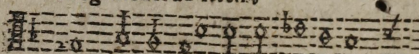
Szánnya inségében,



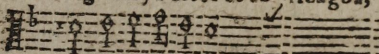
Mert szükségben őtet ilmétlen,



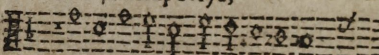
Meg menti az Isten.



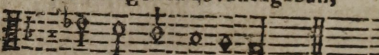
Meg tartya éltét és ez országba,



Lesz jó állapottya,



Ellenségének kévánságában,



Nem adgya markában.

2. Fájdalmában az Isten meg tartya,

Szépen fel-gyogyította,

Beteg ágyat forditry: öröme,

Es jó egelségre.

Azért így szóllok néked Istenem:

Kegyelmezz-meg nekem,

Gyogits meg Uram én betegségem,

Mert ideo vetkeztem,

3. Ezen



3. En ellenségim szidnak engemet,  
 űlnék vesztemet,  
 mondják: Halála ennek ha jó-el,  
 veve mikor vész el?

4. Meglátogattak engem nyájassan:  
 szugságot szolván,  
 minden dolgaikat meg szemlélték:  
 szűtán ki-fetsegrék.

5. Mindnyájan én ellenem suttognak,  
 seám olálkodnak,  
 eereznek, kérnek nékem bánatot.  
 s háboruságot.

6. Mondván: Az ő bűnének soksága  
 pjdalmának oka,  
 mon felel az ő kór ágyába,  
 alár fel nem kél soha.

7. Egy penig a ki barátom vala,  
 diban bizom vala,  
 tüt tápláltam és ötte kenyerem,  
 kábat vét énnékem.

8. Légy kegyelmes azértán Úr Isten,  
 lly nagy szűkségemben,  
 gyogyíts meg, hogy valaha nékiek  
 n meg-fizethessék.

9. De hozzám jó kedvedet ismértem,  
 szén-is jól értem,  
 Mert ellenségemnek oka nintsen,  
 Hogy rajtam örvendgyen.

10. Tisztaságomban engem meg-tartasz,  
 és meg-szabadítasz,  
 és szemed eleiben állatsz,  
 örökké el nem hadtz.

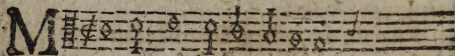
11. Aldott légy Izraelnek Istené,  
 Most és mind örökké,

Szent

Szent neved ditsérteffek mindenben,  
Amen, és úgy légyen

## XLII. SOLTAR. C. M.

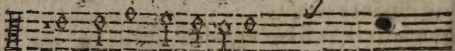
*Kölömb-kölömb panasz: Dávidnak.*



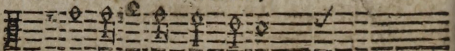
Ímt a' szép hives pataira,  
Lelkem úgy hajt Uramra,



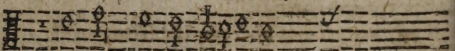
A' szarvas kevélykodik ::  
Eshozzá fohászkodik.



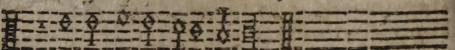
Tehozzá dőn Istenem,



Szomjuhozik én lelkem,



Vallyon színed ritiben,



Mikor jutok elő Isten?

2. Köny-hullatásim énnékem!

Kenyerem éjél nappal, ::

Midőn azt kérdik én tőlem:

Hol Istened kit vártál?

Ezen lelkem ki-ontom,

Esháza dat ohajtom,

Hol az hivek seregében,

örvendek szép éneklésben.

3. En lelkem mire tsüggedtzel,

Mit kesergetsz ennyire? ::

Hiszál Istenben, s' nem hágy el,

Íben örvendek vegre,

Midőn hozzám ortzáját,

Lyújtya szabadítását,

Oh én kegyelmes Istenem,

Melly igen kesereg lelkem!

4. Mert terólad emlekezem,

sz Jordánnak földéről, ::

szent helyedre igyekezem,

sz Hermon kis hegy mellől,

blélység kiált mélységet,

ilidőn én fejem felett,

ok sok tébes viz meg-indul,

ilint egy erős hab meg-zudul,

5. Sebessége ár-vizednek,

sz a' nagy zúgó habok, ::

sz rajtam őszve-űtköznek,

sz ég-is hozzád ohajtok:

Mert úgy meg-tartasz nappal,

sz úgy éjél vigasággal,

sz hiúséreteket éneklek,

sz békéd erős őrizőmnek.

6. Mondván: Isten én kő.szálam,

Mire felejtet sz így el? ::

sz állenségim vadnak rajtam,

sz wáfzban járok vezéllal,

Mert az ő hamis nyelvek,

sz ontaimban meg-feretnek,

Mert így bozszoutnak ellened:


sz hűk hol-vagyon Istened.

7. En lelkem mire tsüggedtzel,

Mit kesergesz ennyire? ::  
 Bizzál Istenben, nem hagy-él,  
 Kiben örvendek végre,  
 Ki nékem szem-látomást,  
 Nyújt kedves szabadulást,  
 Nyilván meg-mutattya nékem,  
 Hogy csak ő az én Istenem.

## XLIII. SÓLTAR. C. M.

*Rönyörgése Dávidnak a meg-szabadításér*



Tély-meg engemet Ur Isten,  
 Es fogadd fel én igyemet,  
 E'kegyetlen nemzetség ellen,  
 Az hamis embernek kezében,  
 Ne bocsáts Uram engemet,  
 Tarts-meg én fejemet.

2. Uram engem miért hagyál-él,  
 Lám te vagy én erőflegem?  
 Miért járok keserűséggel?  
 Minden örömöm távozik-él?  
 Mert nyomorgat ellenségem,  
 Es sanyargat engem.



XLIII. SOLTAR

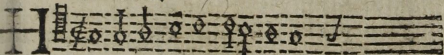
99

3. Igazságodat ad értenem,  
Világosságod küld alá.  
Isten megvilágosítsen engem,  
szent hegyedre légyen vezérem;  
békemenésem igazgassa  
az te hajlékodbá.  
4. Isten oltárához békémegyek,  
száz én Uram eleiben,  
A' ki öröme én szívemnek,  
ellegedűvel néked éneklek,  
azs hálát adok szüntelen  
őnéked Ur Isten.

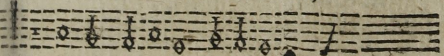
5. Miért vagy szomorú én lelkem?  
Mit keresegsz illy szertelen?  
Bízzál az Istenben, mert hiszem  
holgy még őtet vigan ditsirem,  
Midőn engem megmenthiven,  
nőn Istenem lévén.

XLIV. SOLTAR. T. B.

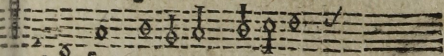
Röngyöge az Isten népének a meg szabadulásért.



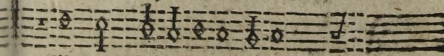
Allotrak Isten fűleinkel,



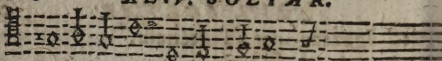
A' mit régenten tselekedtel,



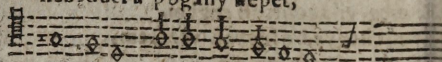
Nekünk Aryáink-mondottak,



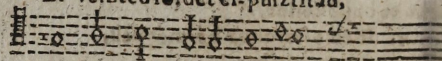
Kik nagy dolgaidat látták,



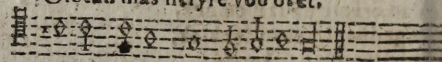
Kezeddel a' pogány népet,



El-vesztéd földét el-pusztitád,



Oláztán más helyre vöd őket,



Holott ismét meg szaporitád.

2. Mert nem ő fegyverek által lett,  
Hogy ők meg-ülték e' jó földet,  
Nem az ő kezek, sem karjok,  
Volt nekik szabadítójuk.

De te ortsád tekintése,  
Esa' te karod és job kezed,  
Őket így meg-segítette,  
Mert ő hozzájuk vólt jó kedved.

3. Ur Isten te vagy én királyom,  
Es az én tellyes vigaságom,  
Jáknak küld segedelmed,  
A' mint régenten te mívelted.  
Altalad ellenségünket.

Meg-őkleld-azzük és meg-rontyuk,  
Es a' mi gyűlö-őinket  
A' te nevedben le-rapodgyuk.

4. Mert én nem bizom kezivemben,  
Sem az én éles fegyveremben,  
Az engem meg nem szabadit,  
Ha az ellenség meg-szorít.  
De te tartal- meg bea-űnket,

minden mi ellenségünk ellen,  
 a' mi kergetőinket  
 veszted és ejted szégyenben.  
 25. Azért az Istent magasztaljuk,  
 a szent nevet örökké áldguk,  
 minden-nap dicsírván őtet,  
 orfensűk nagy kegyességét,  
 De minket te meg. vetettél,  
 jutattál nagy szégyenben,  
 hadban velünk nem jővél,  
 hogy meg tartottál volna éppen.  
 26. Az ellenségtől el. futattál,  
 velünk nagy szégyent vallattál,  
 minden harhákat el. dúllyák,  
 életünket háborgatták.  
 Hogy minket ők mag. egyének,  
 a' junokat úgy adál. el,  
 minket megszűze kergetnek,  
 pogányok között széllyel.  
 27. Népedet te semminek tartád,  
 őket csak oltson el. adád,  
 nem kevésre bősűlléd,  
 lak nem ingyen oda veréd.  
 Azt tőd hogy mi ellenségink,  
 a' kik mi környűlünk laknak,  
 minden felől mi szomszédink,  
 minket nevernek és tsufolnak.  
 28. A' pogányok példa. beűzed,  
 lólnak mi rólunk neverséget,  
 minden. féle nemzerek,  
 intolván fejekkel intnek,  
 Gyalázat szitok szűntelen,  
 szégyen forog én előttem.

Ugy hogy nagy szégyenletemben,  
Az én ortzámat bé kell fednem.

9. Nagy sok szidalmat kell hallanom,  
Ki miatt tsak el-szomorodom,  
Midőn szemem előtt nézem,  
Boszszú-álló ellenségem.

Mind ezek esnek mi rajtunk,  
Még-is nem felejtünk el téged,  
Kötésed ellen nem járunk,  
Mindenben engedünk tenéked.

10. A' mi szívünk nem fordul vilzszá,  
De gondolatit rajtad tartya,  
A' mi lábunk ki nem mozdol,  
Ösvényedről el nem hajol.

Még-is így büntetiz bennünket,  
Bé-vetél a' Sárkányok közzé,  
Es már minden felől minket,  
Halál árnyéka körvékeze.

11. Ha el-seleedtünk volna téged,  
Meg sem gondoltuk volna neved,  
Ha más litten-szolgálatra,  
Kezünket emeltük volna:

Nyilván nem tűrted volna el,  
Sőt igen meg-büntettel volna,  
Mert mindeat látni szemeiddel,  
Minden szívnek előtted títka.

12. De mi te éretted naponként,  
Üldöztetünk e' világ szerént,  
Miként az ártatlan juhok,  
Kik a' méészár székre valók.

Kelly-fel azért mit aluszol?  
Es álmodbul már serkeny-fől,  
Támadgy-fel és hatalmadbol,



Sents ki minket ez nagy inségből.

13. Miért fordítod el szemedet?

Ilire rejted el szent színedet?

Ilinket miért felejtész el.

Em gondolsz-e inségünkkel?

Lelkünk és minden életünk,

Ár szintén a' földre le-hajlott,

Mi hasunk és mi bélünk,

Ár szintén a' földhöz ragadott.

14. Kelly fel azért és oltalmaz-meg,

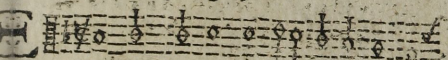
Gyalmafságod szerént tart-meg,

és te kegyelmedből,

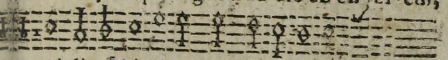
Sents ki minden inségünk-ből.

XLV. SOLTAR. C. M.

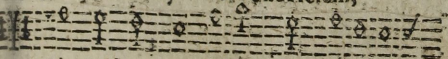
*Örvendés a' Christusrol, a' y mins az ögyfles  
kezerinck öölegényedél.*



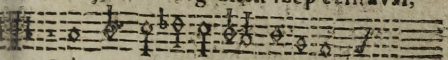
Gyűzőp dolgot hoz elő az én szí-em,



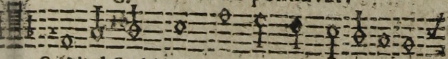
A' ditső királyrol lez éneklesem,



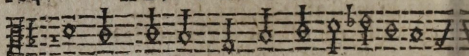
Kit nyelvem meg-ditsir szép cizfrával,



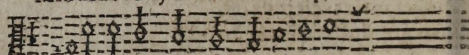
Mint egy deák az író pennával;



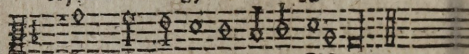
Sokkal szebb vagy te minden embereknél,



Mindent fellyül műlsz te szép teremteddel,



Ajakidnak nagy ő kedvessege.



Mert meg-áldott az Isten örökké.

2. Te kegyes és erős vitéz készűl-fel,  
Vedd fegyvered és oldaladra kösd fel,  
Ugy mint királyi ékeffegeder,  
Ez ékeffegben végy győzödelmet.

A' jó igazság vezérlye útadat,  
Kegyesség jóság bírja járásodat,  
Es a' te karodnak erejével,  
Nagy tsudákat térsz meg-ládd szemeddel.

3. Mert hegyessek a' te febes nyilaid,  
Kit meg-éreznek minden ellenségid,  
Midőn ő sziveket által-lövöd,  
Es őket hatalmad alá vetöd.

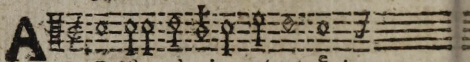
Oh Ur Isten a' te királyi széked,  
Meg-marad mind örökké ditsőffeged!!  
Páltzája a' te királtságodnak,  
Bizony páltzája az igazságnak.

4. Az igazságot te igen szeretöd,  
Az hamisságot viszontag gyölölöd,  
Azért az Isten mindenek felett,  
Vig olajjal meg-kenett tégedet,  
Myrrha és áloes szag jó ruhádról,  
Cassia illat út ki kamorádból,  
Elefant tetemes palotádban,  
Néked mindenek szolgálnak vigan.

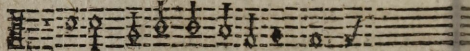
5. A' királyok leányi ékességben,  
 trága öltözettel jönnek elődbe,  
 dob fe. ő. a. l. a' kegyes meny. asz szony.  
 kin szép aranyas ruha vagyon.  
 O te szép leány halgass beszédemre!  
 ézz ide fű. eiddel hajolly erre,  
 illetkezzel el te nemzetedről,  
 yád házát is vesd. ki eszedből.  
 6. Es a' király a' te nagy szépségedben,  
 önyörködik, és vigad ő. zivében.  
 éssen immár tenéked Urad,  
 ezért érdet hajtván őt urallyad.  
 A' Tyrusbéliek és egyéb népek,  
 éked ajándékot hoznak és küldnek,  
 rály leányi belső szépséged,  
 szrelik aranyas öltözeted.  
 7. Ő. szép himmel varrott öltözetiben,  
 vitetik a' király eleiben,  
 any társainak szép serege,  
 rána vitetnek elődbe,  
 Eképpen gyönyörű ékességekkel,  
 királyhoz vitetnek nagy örömmel,  
 mennek királyi palotádban,  
 nagy örömben lesznek mindyájan.  
 8. A' te el. hagyott szű. éid helyében,  
 agzatokat ad tenéked az. lsten,  
 ket helyhez tertz nagy méltóságban,  
 jjedelmekké téz sok országban.  
 A' te nevedet mindenkör hirdetem,  
 emzetségről nemzetségre beszéllem,  
 es mind n. marad. kiteznek,  
 égedet mind örökké dicsérnek.



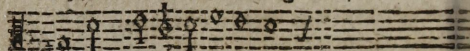
Hálá-adása az Isten nepeinek a' meg-oltalmazásért.



Z Isten a' mi reménységünk,



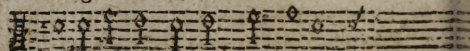
Midőn reánk tör ellenségünk,



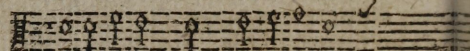
Mind n háboruságinkban,



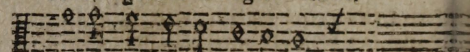
Meg tart erős hatalmában.



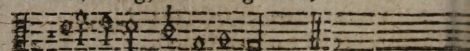
Azért a' mi szívünk nem félne,



H: az egész föld meg-rendülne,



Es az hegyek a' tengernek,



Közepiben bé.dülnének.

2. Ha a' tenger szörnyen zúgna-is,

Minden viz fel-zavarodnék-is,

Es ha a' lebes szél-vészszel,

Az hegyek hányatnak széllyel.

A' szép folyó-viz mind az általa.

Az a' szép tiszta folyásával.



Az Istennek szent városát,  
Meg vigasztalna hajlékát.

3 Mert közepin lakik az Isten,  
Azértán romlása nem leszen,  
Semmi inségben nem ejti,  
Az Isten jokor meg-menti.

A' pogány népek dulnak fulnak,  
Wagy fok országok fel-támadnak,  
De az ő haragos szava,  
Mind e' földet el-olvastya.

4. De az Isten minden időben,  
Mi velünk vagyon inségünkben,  
Jákok Istene oltalmunk :  
A' Zebaoth mi hadnagyunk.

Jertek lássátok e' nagy Urnak,  
Hsuda dolgait hatalmának,  
Ki minde' föld kerekességét,  
El-pusztította ékelségét.

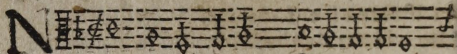
5. E' földön szélyyel nagy hadak,  
Ő meg-teszede sit háborukat,  
Hvet kopjákat meg-rontat,  
Tár szekereket fel-gyujtat.

Igy szolván : Mindnyájan halljátok,  
Hogy én erős Istenek vagyok,  
Es hogy birodalmom vagyon,  
Minden népen e' világon.

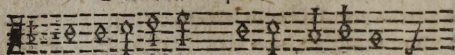
6. Summa szerént ez erős Isten,  
Velünk vagyon minden helyeken,  
A' Jakobnak nagy Istene,  
Dolgainknak segédeme.

## XLVII. SZOLTAR. T.B.

Máté adja az Izraelnek az Istennek  
felő jo-teremnyiere.

**N** 

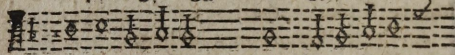
O minden népek, örvendezzetek,



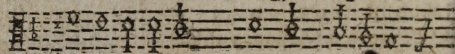
Estapfolljatok, Istenáldgyátok,



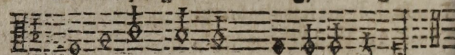
Széphangolsággal, Es nagy felszóval,



Mert az Ur Isten, Nagy felségében,



Eő királysága, Es nagy országa,



Ki terjed messze, Ez egész földre.

2. Hatalmunkban vét Nagy sok népeket,

Es meg-hodoltat: Sok pogányokat,

Miánkunk végre: Nagy ereje,

Minket ő fel-vőtt, Örökévé tött,

Nékünk engedte, Ő kegyellege,

Jákobnak tiszrit, Kit igen szeret,

3. Imé az Isten, Szépen fel mégyen,

Nagy vigaságban, Trombitaszókban,

Urunk fel mégyen, Nagy dicsőségben,

Enekellyetek, Az Ur Istennek,

Zengő verseket, Szép énekeket,

Ez nagy királynak, Mint mi Urunknak,

4. Ő neki minden, Jól énekellyen,

Mert minden népek, Neki engednek,

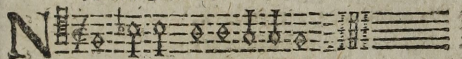
Királyi székben, Űl nagy kegyessen,

A. feje

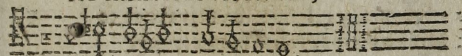
A' fejedelmek      Ő hozzá gyűlnek,  
Mint Abrahamnak:    Istenét áldgyák,  
Alázatosan        Neki szelgálnak,  
s. Ez erős Isten,    Ő mindeneken,  
Népét meg-őrzi,    Es jól vezérli,  
Nagy ditsősége,    Kinek nincs vége.

XLVIII. SOLTAR. T. B.

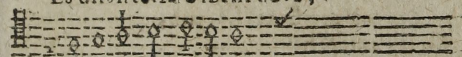
Hála adása az Ierusalemieknek ő meg-ol-  
talmazásért.



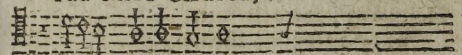
Agy az Őr méltóságában : :  
Az Isten szent városában,



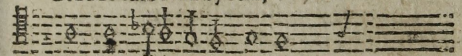
Holott lakozik ditsősége : :  
Es dicsértetik ő szent neve,



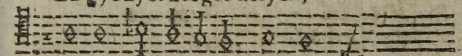
Tud illika Sionban,



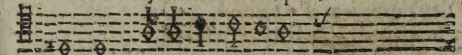
Eszaki tartományban,



Ez gyönyörűséges helyek,

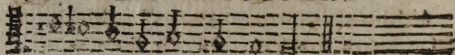


Holott helyhez terett szépen,



A' nagy királynak városa,





Kinek e' földön nints másti.

2. Itt jól ismerik hazánként ::

Erős oltalmul az Isten,  
Holott királyok egyben gyűltek ::

Es ők sereggel elő-jöttek,

Erőssen meg szállották,

Hogy meg vegyék el-izánták,

De ottan meg-rettenének,

Meg-sutamodni kezdének,

Város mellől el-állának,

Nagy rettegve szaladának.

3. Nagy felelme lőn sziveknek ::

Mint gyermek szülő személynek,

Es mint az hajó a' szél vészben ::

Há nap-keleti szél fú szörnyen,

Ezt mi szemünkkel láttuk,

Mint az előt hallottuk,

Az Isten városa mellett,

Melly ő néki szenteltetett;

Kit magának foglalt Isten,

Hogy néki szolgállyon winden.

4. Kit úgy erőstített Isten ::

Hogy romlása ne lehessen,

Nézünk itt te kegyességedre ::

Szent Templomodnak közepette,

Mint neved dicsősége,

El-hat a' széles földre;

Aképpen te dicséreted,

Nagy mélysze te ki terjeszted,

Jób kezed merő igazság,

Minden dolgod irgalmasság.



5. Örül a' Sionnak hegyi,  
 És a' Judának leanyi,  
 A' te igaz iteletereden,  
 Szíve szerént örvendez minden;

A' Siont járjátok meg,  
 Tornyait lassátok meg,  
 Nézzétek meg ő bástyáit,  
 És szépen éppült házait,  
 Hogy ezt meg beszélhessétek,  
 Következendő népeknek.

6. Mért csak ez az igaz Isten,  
 Kíminket minden időben.  
 Meg-tart, és vezérli életünket,  
 Mind halálig őziz bennünket.

● XLIX. SOLTAR. C. M.

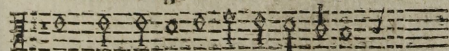
*Vigasztalás az Isten felőlnek az Isten ostoda  
 és büntetése ellen, és az istentelenek gaz-  
 dagsága ellen.*

**H** 

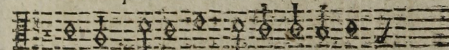
Algassátok-meg ezt minden nép,



Ertsetek-meg kike' földön eltek,



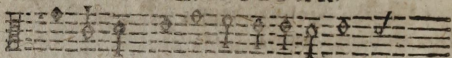
Kész. népek és a' főrenden valók,



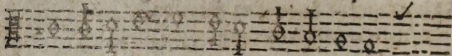
Minden szegények és a' gazdagok.



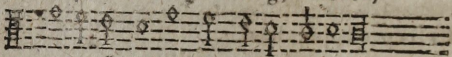
Az én szájam szól nagy böltséget.



Es elmem gondolja értelmekér,



Ez példára magam is figyelmezek,



Hegedű szóban szép mesét jelentek.

2. Mit félnekén a' gonosz időben,  
Hogy gyarloságom engem el-éj sen,  
Midőn ellenségem azon vagyon,  
Hogy engemet láb alá tapodgyon?

Némellyk igen biznak pénzekben,  
Es dítsekednek az ő kéntsekben,  
De senki nem váltja meg atyáfiát,  
Nem adhattya meg Istenét váltságát.

3. Mert drága a' léleknek váltsága,  
Eletét senki meg nem válthattya,  
Hogy az halált ő el kerülhetné,  
Es a' sírban menni nem kellene.

Mert láttya hogy sem bolond sem eszes,  
Az halál ellen niatsen mentséges,  
Es holtok után minden gazdagságok,  
Más emberre marad ő sok jószágok.

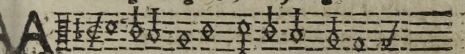
4. Ez ő nékiek fő gondolattok,  
Hogy mind örökké tartson szép házok,  
Hogy az ő nemzetek el ne sodgyon,  
Es nevők örökké meg-maradgyon.

Mert noha vagyon pénzek és tiszték,  
De nem sokáig tartanak mind ezek,  
Mert végre minden juktól el szakadnak,  
Es mint az oktalán állat meg hálnak.

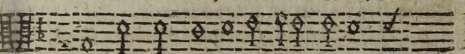
5. Merő bolondság minden ő dolgok,  
 azon bolondságban maradékok,  
 El-mennek, és olyan szokásokban,  
 Nyönyörködnek attyoknak utában.  
 Minta' barom a' sirban feküsznek,  
 Az örök halálban legeltetnek.  
 Majd az igazak rajtok uralkodnak,  
 És idején ezek alá adatnak.

6. Mert oda leszen minden ő dolgok,  
 A' koporso leszen ő hajlékok,  
 És az haláltól engem az Isten,  
 Meg-ment, és kegyessen hozzá-vészen.  
 Annak okáért azzal ne gondolly,  
 Hogy ha némelly igen meg-gazdagol,  
 Mert minden ő kintsét másnak kell hadni,  
 És nagy ditsőségétől meg kell válni.  
 7. Lelkét éltebe boldognak vélte,  
 És ditsir téged ha jól tész véle,  
 Végre el mégyen attyai után,  
 Soha többé világot nem látván.  
 A' kinek itt nagy ő szerentsége,  
 És tisztessége, de nintsen esze,  
 Hasonló ez az oktalán állathoz,  
 És a' veszendő goromba baromhoz.

L. SOLTAR: C. M.

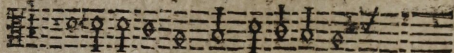
*Tanmág az igaz Isteni szolgálatról.*

Zerős Isten, Uraknak Ura,

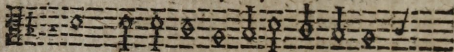


Szoll, és mind e' földet elő-hívja,

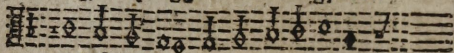




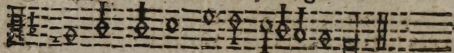
Támadatrol és nap enyészetről,



Nagy szépséggel a' Sion hegyéről.



Eljő az Isten ő fényességében,



Semmitel nem halgat ítéletiben.

2. Eméltő tűz mégyen őelőtte,  
Nagy forgó szél, vész leszén környüle;  
Szólítja az eget és a' földet;  
Hogy meg ítélje minden őnépet,  
Mondván: Gyűjtsétek ide az hiveket,  
Kik áldozattal vörtek kötésemet.

3. Az eget hirdetik igazságát,  
Az Istennek, mert ítél igazat;  
En népem halgasd meg, szollok néked;  
Izrael ezt jól eszedben vegyed,  
En tenéked erős Istened vagyok,  
Áldozatiddal keveset gondolok.

4. Égő áldozatid én előtttem,  
Őkridet házadból én nem kértem,  
Aklodbol bakokat nem kívánok,  
Mert minden állatokkal én bírok,  
Hegyen, völgyön, erdőkön a' vadakat;  
Esmérem, és bírom a' madarakat.

5. Ha éhezném, sem mondanám néked,  
Mert nékem ez föld és minden enged,  
Azt véledé hogy őkör húst eszem,



Vagy a' bak vér italom nékem,  
az Istennek áldozál hálá-adaft,  
telt ségének tégy szívből fogadaft.

6. Szükségben tőlem segítséget kérj.  
 És meg-segítlek, hogy engem ditsérj,  
 A' gonoszoknak mond Istén: De mire  
 Wészed törvényem a' te nyelvedre?  
 Kötésem száddal vallod? de gyűlölöd,  
 Intésemet és ígémet meg-vered.

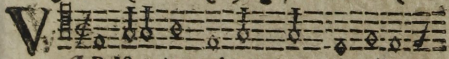
7. És mikor te a' lopót látod,  
Vele edgyütt futsz, dögát javallod,  
A' paráznákkal örömet mulatsz,  
Buja társaságnak gyakran helyt adsz,  
Szajaddal búfatsz sok jámborokat,  
Nyelveddel szerzed sok háboruságot.  
8. Le-ültsz, és atyádfiát meg-fzóllod,  
Az anyád fiát is rágalimazod.

Ezt miveded, de én csak halgatók.  
 Azt véled hogy én-is olyan vagyok.  
 Mint szintén te, de téged elő vészlek;  
 Es szem-láromást bűnődől meg-f. dlek.  
 9. Ezt mostan eszetekben vegyétek,

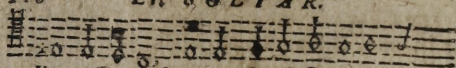
Kik az Istenről el. feledkeztek,  
Hogy el ne rántsalak menetség nélkül,  
A' ki hálát ad, engem az bűnsúl.  
Mond Isten: Az illy ember jár jó uton,  
Es néki segedelmem jelen vagyok.

LI. SOLTAR. C. M.

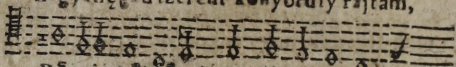
Külömb-külömb könyörgése Dávidnak.



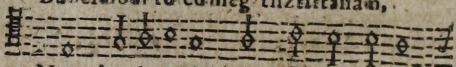
a R. Isten kegyelmezz-meg énnékem.



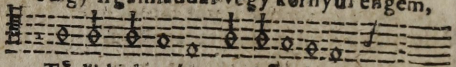
Kegyességed szerezte könnyörű rajtam,



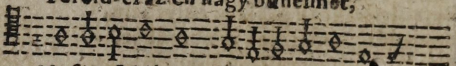
Bűneimből töred meg tisztítsd meg,



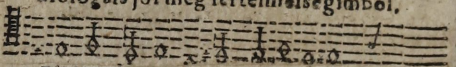
Nagy irgalmaddal végy körül engem,



Töröld el az én nagy bűneimet,



Mosogass jól meg fertelmességitimből,



Kikkel fertetted életemet,



Tisztítsd el nagy kegyelmességedből.

2. Mert jól ismértem gyarló voltomat,

Es bűnöm mindenkor forog előttem,

Mellyet csak te ellened tselekedtem,

Ki miatt tészek én nagy siralmat.

Vérkeztem a' te szemeid előtt,

Kiért engemet méltán meg-bűntethetz,

Rám vethedd kemény ítéletedet,

Mindizáltal igaz ítélő lehetz,

3. Mert im látom és nyilván jól értem,

Hogy én a' gyarlóságban fogontattam,

Es bűsben az én anyámtul származtam,

Szüleim bűnös vérekből löttem.

De te az igazságot szereted.  
 És igen kedvelled a' tiszta szívet,  
 És a' te titkos böltségedet.  
 Nagy kegyelmessen nékem meg-jelented.  
 4. Uram hiats-meg engemet Isoppal,  
 És én azontul tisztán meg-ujulok,  
 Mofs meg engem, es szépen meg-tisztulok,  
 És fejérb lélek a' tiszta honál,  
 Hogy örvendezhesse az én szívem,  
 Add imét értenem nagy irgalmadat,  
 Es meg-vidul miden én tetemem,  
 Kiket a' te haragad őszve-rontott.  
 5. Réjts el színedet vétkeim elől.  
 Fertelmes bűneimet ne tekéntséd,  
 Haragos orczádat rolam el-vegyed,  
 Szabadíts ki minden bűneimből,  
 Uram teremts bennem tiszta szívet,  
 Minden dolgomat jora vezérlyed,  
 Ujjéts meg bennem az igaz lelker,  
 Hogy életem kedves legyen előtted.  
 6. Ne vedd el engemet színed elől,  
 És ne vedd el Szent Lelkedet én-tőlem,  
 Sőt tellyes örömet szerezz én bennem,  
 Tégy bizonyossá engedelmedről.  
 Indéts szívemben nagy vigaságot,  
 Es vidám lélekkel engem erőssíts,  
 Hogy örömmel értsem irgalmadat,  
 Kegyelmeiségeddel engem bátoríts.  
 7. Es példa lélek erről mindennék,  
 A' bűnösöket úadra tanítom,  
 Bűnükből hozzád térésre indítom,  
 Hogy ők tsak te benned reménylenek.  
 Oh én Istenem, én idvőségem,



Szabadíts meg ez vérrel buzgó büntől!  
Kéért örökké téged én nyelvem,  
Ditsér és énekel kegyefségedről.

8. Nyisd meg azért az én ajakimat,  
Hogy az én szajám ditsérhesse téged,  
Ha az áldozat kedves volna néked,  
Nem kémélleném áldozatomat.

De nem keli néked égő áldozat,  
Az alázatos lelket te szereted,  
Az te nálad a' kedves áldozat,  
A' töredelmes szívet meg nem veted,

9. Jo voltodból tégy jól a' Sionnal,  
Hogy kő-falai az Jeruálemnek,  
Nagy ditsőségeffen meg éppüllyenek,  
Ékesüllyenek magas tornyokkal.

Akkoron áldoznak igazságot,  
Az melly kedves léfzen te felségednek,  
Es készitnek égő-áldozatot  
Az te oltárodra tulkokat téfsznek.

L I L S O L T A R. T. B.

*Papa/zokodása Dacindnak a' Doeg ellen.*

Mit te ditsekedel gonofságban,

It ditsekedel gonofságban,

Te hatalmaskodo?

Te hatalmaskodo?

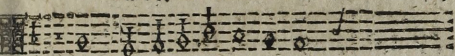
Mit fuvalkodol fel magadban,

Mit fuvalkodol fel magadban,

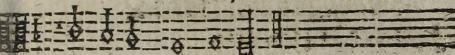
Nagyra vagyakozó?

Nagyra vagyakozó?





Mert az Istennek jó-volta,



Az jókat meg-cartya.

2. Mint szintén az éles beretvő,

Olyan az te nyelved,

Mert a' sziveket által járja,

Rágalmazomerged,

Inkab szeretz hamisságot,

Hogy nem igazságot.

3. Te tsalárd nyelv szolysz csak nyavályát,

Azért az Isten,

Téged ki-gyomlál és el-szaggat,

Házadból ki-vészén,

Es az élők seregiből,

Tégedet ki-töröl,

4. Midőn a' hűvek és a' szentek,

Látándgyák e' veszélyt,

Ő magokban meg félemlenek,

Mindenek e' kevélyt,

Meg-nevetik és tsufollyák,

Es végre ezt mondgyák:

5. Im ez az Istent meg-verette,

Es benne nem bizott.

Gazdagsággal magát el-hitte,

Ahoz ragaszkodott,

Es az őlnokságához,

Bizott hatalmához.

6. De én, a' ki jó hittel-bízom,

A' nagy Ur Istenben,

Az ő házában plántáltatom,

Es zöldellem szőpen,  
Mint az ékes zöld olaj fa,  
Ki meg nem alsz soha.

7. En téged örökké ditsérlek,  
Mert meg tartál engem,  
Es a' te nevedben remélnék,  
Mig leszen életem,  
Mert te a' te hivednek,  
Vagy jó segédemnek.

## LIII. SOLTÁR. T. B.

E' Soltárnak értelme és notája edgyez az XIV  
Soltárral, és majd ugyan az en igekből áll.

AZ bolondiggy szól az ő szívében:  
Nintsen Isten azért gonofságban él.  
Utálatos bünt részen semmit nem fél,  
Ez egész földön a' ki jót tégyen  
Senki nintsen.

2. Az Ur az égből alá tékente,  
E' földön az emberek fiaira,  
Hogy meg-lássa ha kinek esze volna,  
Ha az Istent valaki keresné,  
Es tisztelné.

3. De azt jól lattyá ditsősségében,  
Hogy az jó útról el tértek mindenek,  
Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek,  
A' ki az Istent tisztelné hiven,  
Tsak egy fiatsen.

4. De az hamissak meg nem gondolják,  
Hogy népemet mint a' kenyért meg-észik,  
Meg nem térnek, sőt magokat el-hiszik,  
Az Istent segítségül nem hívják,  
Sem urallják.

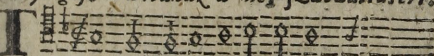
5. A' hol nints felélem, ott rettegnék,

Mert meg-töri őtsontyokat az Isten,  
 és bőségszút áll a' te ellenségiden,  
 őőled, Sion, meg-szegyenítettnek,  
 állik rád törnek.

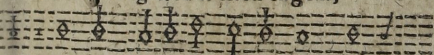
6. A' Sionról vallyon s' ki-jövend-él,  
 a' szent Izraelt meg-szabadította?  
 a Isten fogságból népét ki-hozza,  
 vvend a' Jákob és az Izrael,  
 helyes szível.

## LIV. SOLTAR. T. B.

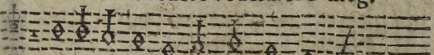
Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadítására.



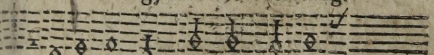
Arts, meg Uram Isten engem,



Es szent nevéért védelmezz-meg,



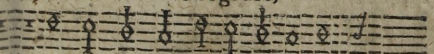
Artatlan ügyemet tekints-meg,



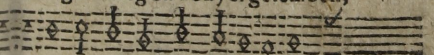
Hatalmaddal támadgy mellém,



Kérem te szent felségedet,



Halgass-meg én könyörgésemben,



Es kegyessen vedd füleidben,



Az én szájamnak beszédet.

2. Mert ellenségim kovályon,  
Reám támadnak és kergetnek,  
Es engem halálra keresnek,  
Eszekben sem jut az Isten,  
De az Isten meg-tart engem,  
Kegyelemességét meg-mutatja,  
Es tegedelmét hozzám nyújtja,  
Jora vezérli életem.

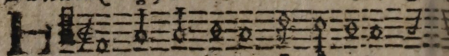
3. Ez nékem szánt nagy nyavalyát,  
En ellenségimre téríti,  
Es ezt nékiek meg-fizeti,  
Meg-mutatván igazságát.

Akkoron néked vig szível,  
Hála-adásokat áldozom,  
Es szent nevedet magasztalom,  
Mert ő jellyes kegyeliséggel.

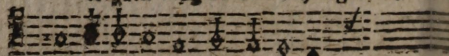
4. Mert minden én inségemből,  
Te meg-szabadítál engemet.  
Meg-büntetéd ellenségemet,  
Kit én meg-láték szememmel.

L V. SOLTAR. T. B.

Dávidnak meg-szabadításért Salomón királyának

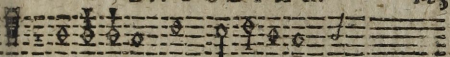


Algasd meg az én könyörgésem,

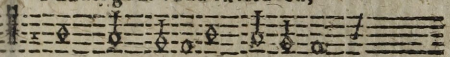


Mert Isten ne fordulj el tőlem,

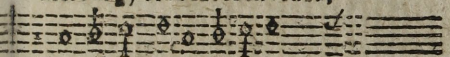




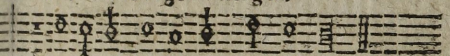
Imádságom vedd füleidben,



Mert nagy kínokat szenvedek,



Szívémben igen kesérgyek,



Előted panaszklok reszketvén.

2. Mert fenyeget én ellenségem,  
sz. hitetlen retteget engem,  
Mert én rólam tanácsot tartanak,  
m ellenem kötést téstnek,  
Nagy haraggal rám gerjednek,  
Mogy engem meg-nyomoritsanak,

3. Nagy inségben keséreg szívem,  
rettegetet halálos félelem,  
Mellyelleggel el-szomorodtam,  
lélek, rettegek, gyöttrődöm,  
reszketvén szörnyen vesződöm,  
Mogy hogy immár sokszor kívántam:

4. Oh ha szárnyaim lehetnének!  
mint a' galamb ha repülhetnék,  
M el-repülék messze földre,  
M mennék az népek közzül,  
Misztát keresnék ézentül,  
M hol nyugalalmom leherne.

5. El-szaladek nagy sietséggel,  
M hebes forgó-szél-vész elől,  
M szur-zavarbol én el-futnék,

Őnyelveket hasogald el,  
 Kik hamis pörködésekkel,  
 Ez egész várost bé-töltötték:

6. A' nagy hamisság éjel nappal;  
 E' város kő-falain nyargal,  
 Közepette vagyon álnokság,  
 És körös-környűl az útzák  
 Minden gyalázattal rakvák,  
 El-áradt köztők a' isaládság.

7. Hogy ha ellenségem volt volna,  
 És szem-látomást gyűlölt volna,  
 Őrizkedtem volna őtőle.  
 Ha rám törött volna nyilván,  
 És ha nem illy alattomban,  
 El-térhettem volna előle.

8. De te a' ki én velem laktál,  
 Nálam nagy tisztességben voltál,  
 Kivel tanácsomat közlöttem,  
 Titkaim meg-mondottam bátran,  
 Edgyütt jártunk a' Templomban,  
 Nagy nyájasságban veled éltem.

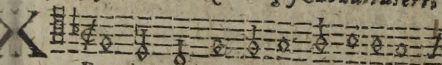
9. Bé-csnek az halál kezében,  
 És a' föld alá elevenen,  
 A' nagy m. lységben bé-vettetnek,  
 Mert nagy az ő gonofzságok,  
 De én Istenhez kiáltok,  
 Mert ő meg tartója életemnek.

10. Mindezt reggel őt ohajtom,  
 Dél-korban is őtet kiáltom,  
 És meg halgattya könyörgésem,  
 Meg-tart eágem békeségben,  
 Minden ellenségim ellen,  
 Kik seregben gyűltek ellenem,

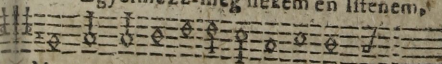
11. De az örök hatalmu Isten,  
 Meg-halga engem kérésemben,  
 És őket meg-bünteri végre,  
 Mert nem jobbulnak éltekben,  
 Semmi gondgyok nekik nintsen,  
 Az Istennek tiszteffégére.
12. Az hitetlen kezét emelte,  
 A' békeséges hiv emberre,  
 A' barátság frigyét meg-szegte,  
 Beszéde sikos mint a' vaj,  
 Belől kegyetlen mint tolvaj,  
 Nagy ellenséges az ő szíve.
13. Mindeaben ő tettetés szava,  
 Mint az olaj lágy és olly fina,  
 Oc mérgeffebb az éles tőrnel,  
 Vessd Istenben reménséged,  
 Is nyilván meg-segét réged,  
 Az igazat ő nem hadgya el.
14. De a' gonoszokat Ur Isten,  
 Te bé taszítod a' mély sírben,  
 Holott nagy veszély rájok terjed,  
 A' gyilkosok és hamisszak,  
 Holteket félbea hadgyák,  
 Min penig bizom csak te benned.

## LVI. SOLTAR. T. B.

Rönyörgése Dávidnak a' meg szabadításért,



Egyelmezz-meg nekem én Istenem,

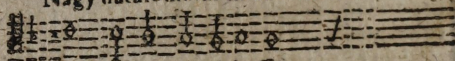


Mert az ember igen kerget engem,





Nagy hatalommal támad ellenem,



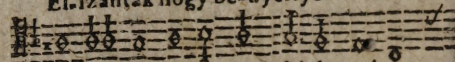
Hogy engem el-cíthessen,



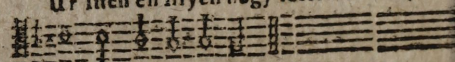
Sok ellenségim háborgatnak szörnyen,



El-szánták hogy bé-nyellyenek hertelen,



Ur Isten én ilyen nagy félelmemben,



Benned reménységem.

2. En az Ur Istenben dítsek döm,  
Szent igéjében nem kételkedem,  
Mit tehetne az ember énnékem,  
A' melly kerget engemet?

Vissza-fordittyák az én beszédemet,  
Es napoként abban hánnyák észeket,  
Hogy nekem szerezzenek veszedelmet,  
Csak gonoszt gondolnak.

3. En ellenem ők őszve-járulnak;  
Hogy meg kapjanak azon forgódnak,  
Es életemtől meg foszthassanak,  
Ez minden ő(z)ándékok.

A' gonoszságban nagy ő bizodalmok,  
Azt vélik hogy jól leszzen minden dolgok;  
De ha Uram haragod esik rajtok,  
Ők majd le-vevő.



LVI. SOLTAR.

127

4. Minden futásimat meg-emplíted,  
 és a hűltatásim tömlődben szeded,  
 és te laistromodban fel-jegyzed,  
 Minden én inségemet.  
 Midőn hozzád nyújtom könyörgésemet,  
 Ottan tűzni látom elleaségimet,  
 és telem vagy, és te meg-tartasz engemet,  
 és kegyelm-s Istenem.

5. Ur Isten felségedet dicsérem,  
 és szent igidet nagynak bősüllem,  
 Midőm az Urat mig lesz életem,  
 sízván ő beszédében.

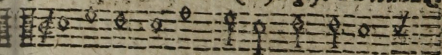
Reménségemet vetem az Istenben,  
 és galmasságra nézek szüntelen,  
 és ezért felelmem senkitől nem leszem,  
 és mi árthatna nékem?

6. Fogadásom tartya azt énnékem,  
 és hogy jó voltodért neved dicsirjem,  
 és mert kegyelmessen meg-mentéd lelkem,  
 és az halál köteleből.

Es lábaimat meg-tartád esztől,  
 és hogy én élhessek renéked kedvesől,  
 és az első világosságán, és szentől,  
 és tárjak te előttem.

LVII. SOLTAR. T. B.

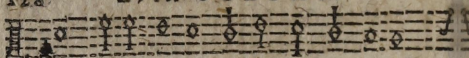
Leg Szabadítóssáti Szalókönnyörgése Dávidnak.



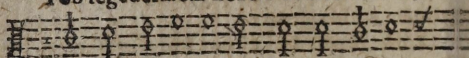
Irgalmazz Uram irgalmazz nékem.



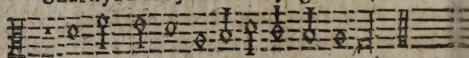
Mert te beamed bizik az én lelkem,



Töb segedelmem nékem nintsen sohol,



Szárnyad árnyékában nyugszik fejem,



Miglen a' nép gonofsága el romol.

2. En a' felséges Istenben bizom,  
 Ki jóra vezérli minden dolgom,  
 Segedelmet küld alá inségemben,  
 Az ellen leszen nékem oltalmam,  
 A' ki engem kerget hogy bé nyelhessem.
3. Az én lelkem oroszlánok közt ül,  
 Kik sebes lángal vötte nek környül,  
 Fogok olly hegyesek mint nyíl és dárda,  
 Naponként nyelvek úgy meg-élesül,  
 Mint az jól meg-köszérült éles szablya.
4. Magasztaltalsál Uram az égre,  
 Nagy ditsőfféged ez egész földre,  
 Mert én járásomra hálokat hántak,  
 Szegény lelkemet el nyomták szinte;  
 Es én előmben ök mély vermet ástak.
5. De önnön magok belé estenek,  
 Kin tellyes szivemből örvendezek,  
 Az én szivem kész mindennek előtte,  
 Hogy ditsiretít szent felségednek,  
 Szüntelen énekellye életébe.
6. En nyelvem és lantom már serkeny-fel,  
 Isten ditséretire zendülly-fel,  
 Jo hajnalban én ágyamból fel-kelek,  
 Es éneklek nagy ditsőffégedről.

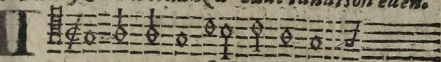
LXVIII. SOLTAR.

Uram téged minden népnek hirdetek.

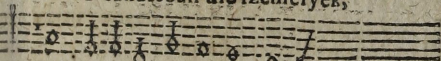
7. Mert mind az égig fel hat jó. voltod,  
Az folyhóket éri igazságod,  
Oitsőffegedet láttasd meg az égen,  
és jelents. meg nagy hatalmadságod,  
Minden embereknek ez egélz földön,

LXVIII. SOLTAR. T.B.

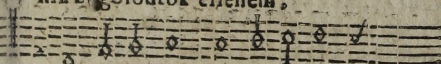
*Panasza Davidnak a' Saul tanácsosi ellen.*



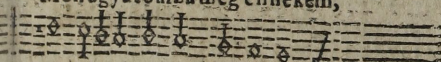
I tanatsban ülő személyek,



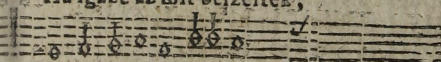
Kik zúgolodtok ellenem.



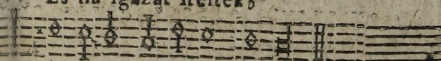
Mondgyátok szá meg énnékem,



Ha igazé az mit beszéltek,



Es ha igazat ítéltek,



Adamtul (szarmazott) nepek?

2. Sőt ha ember jól meg-tekénti,

szívetek jár álnoksággal.

szézetek mér hamis fontal,

Wints dolgotoknak tőkéllet,

A gonoszok el-tévedtek,

Nihelt annyoktul születtek.

3. Az ő annyok méhetől fogva,



Tsak hazugságot beszélnek,  
 Az ő ragalmazó nyelvek;  
 Merő kígyó méreggel rakva,  
 Elnék siket Aspismodra,  
 Az melly füleit be-dugja.

4. Hogy bűvölését ne halhassa,  
 A' bölts bűvölő mesternek,  
 Törd meg fogokat ezeknek,  
 Haragod Őr Isten meg-rontsa,  
 Ő záp fogokat ezeknek,  
 Az choroszlán kölyköknek,

5. Adgyad hogy szélllyel lotsannyanak,  
 Mint a' viz mellyet ki-öntnek,  
 Mint nyilak kiket fel-lőnek,  
 Pozdorjánkéat törve le hulnak,  
 Mint az olvadt nyálas tsiga,  
 El-föllyon ezeknek dolga.

6. Mint az idélen gyermek meg-hal,  
 Kinek látta a' nap fényét,  
 Mint az éretlen gyümölsőt,  
 El-vesztí Isten nagy haraggal,  
 Mint a' töviskék el-vesznek,  
 Minek-előtte fel-nőnek.

7. Ezen az igaz és hű ember,  
 Igen örül ő szívében,  
 Midőn láttya hogy az Isten,  
 Affele népet igen meg-vert,  
 Lábat mossa az illyen,  
 A' gonoszoknak véreben.

8. Végre insen mondhattya minden,  
 Hogy jó az igaznak dolga,  
 Sok és nagy az ő jutalma,  
 Azt minden itt veszi észében,

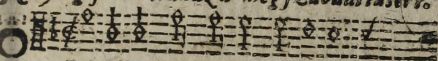


LIX. SOLTAR

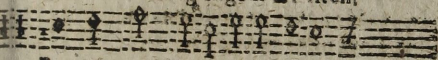
Ógy Isten mindent megítél,  
Ki jól vagy gonoszul él.

LIX. SOLTAR. T. B.

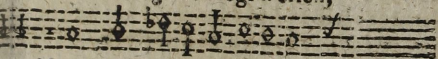
Könyörjese Dávidnak a megszabadításért.



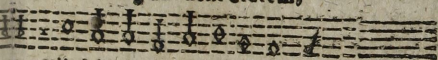
Zabadíts meg engem Ur Isten,



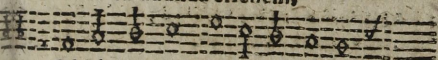
Es tarts meg ellenségim ellen,



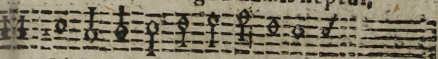
Ments meg azoktól életem,



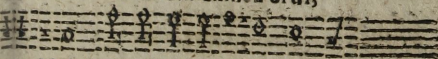
Kik fel támadának ellenem,



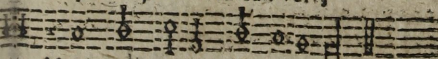
Oltalmazz meg az hamis néptől,



Ki én veszedelmemnek örül,



Mely izomjuzik artatlan véré,



Ments meg attól izé né nevedért.

2. Mert izorony életemre törnek,  
és én ellenem köcsöt tesznek,

átalmaznak vadnak rajtam,

liknek soha nem ártottam.

Azok készülnek én ellenem,

Kik ellen semmit nem vétettem,  
 Kelly fel azért Uram láts-meg,  
 Es kegyelmessen őrizz-meg,

3. Zebaoth Isten téged kérlek,  
 Oh Istene az Izraelnek!  
 Látogasd meg a' népeket,  
 Visgály-meg minden nemzetet;  
 Ne vedd azokat kegyelmedben,  
 A' kik élnek hitetlenségben,  
 Estve mint az eb ugatnak,  
 A' város körül futósnak.

4. Mint az éles kard az ő nyelvek,  
 Mordalság minden ő beszédek,  
 Sőt még szólnak illy bolondul:  
 Kihallja a' mit nyelvünk szol?  
 De őket Uram meg ne vedd,  
 Es őket mind meg szegyenited,  
 A' pogányoknak jutalmot,  
 Adtz szégyent és gyalázatot.

5. En ellenséginnek ereje,  
 Kézedben minden tehetsége,  
 Benned bízom én Istenem,  
 Mert te vagy én segedelmem,

Az Isten jó-voltat jelenti,  
 Nyavalyámnak eleit vészti,  
 Es meg láttattya én velem,  
 Hogy el-vesz én ellenségem.  
 6. De őket Uram ne vezesd-el,  
 Hogy népem ezt ne felejtse-el,  
 De meg-émlétse ezeket,  
 Hanem tsak kergesd-el őket.

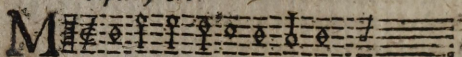
Uram, mi páisunk, kergesd-el,  
 Szellezsd-el őket nagy erőddel,

Azt érdemli hamisságok,  
 Kevélységek, izitkos szájok,  
 7. önnön hálojokban eszenek,  
 Veszesse alnok kevélységek,  
 Fogja meg átkozódások,  
 És ögyalazatos szájok,  
 Haragod azért gerjedgyen. fel,  
 És őket bűnökért veszed-el,  
 Töröltesse nek-eliszörnyen.  
 Hogy megítsak hírek se legyen,  
 8. Ugy hogy tegedet esmérjenek,  
 Kit hívnak Jákob Istenének,  
 Hogy néked hatalmad legyen,  
 Ez egész föld kerek ségen,  
 Estve midőn ők viszsa térnek,  
 Nagy haraggal fenekedgyenek,  
 Mint az ebugy ugassanak,  
 A városon futossanak.  
 9. Es végre meg lássák mindeneak,  
 Hogy ők futva kenyért kerelnek,  
 Es sekünni mennek kélen,  
 Morgólnak nagy éhségben,  
 De én ditsérem hatalmadat,  
 Eneken áldom jó-vóltodat,  
 Es én fel. kelek jó reggel,  
 Magasztallak nagy örömmel,  
 10. Mert te vagy Úram én oltalmam,  
 Reménységem és bizódalmam,  
 Azért oh én erősségem,  
 Mindenütt neved ditsérem,  
 Hogy nékem az én szükségemben,  
 Ségedelmem vagy inségemben,  
 Te vagy én erős kő-váram,  
 Kegyelességed nagy én hozzám.

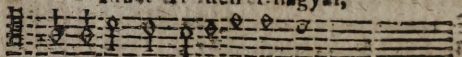


## LX. SOLTAR. T.B.

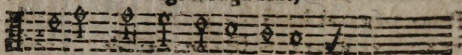
Könyörgefe Dávidnak az Izrael népének jó ál-  
laposy ere.



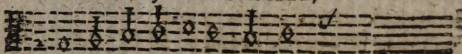
Inket Ur Isten el-hagyál,



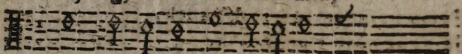
Es reánk meg-haragudtál,



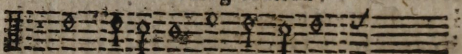
Tőled izell'yel el-olzlátánk,



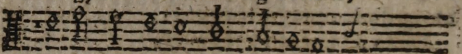
Térj kegyessen ismet hozzánk,



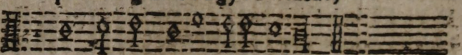
Mind ez földet meg-ia di:ád.



Nagy hatalmaddal meg-rontád,



Epics meg az ő nagy romlását,



Mert romlás miatt alig álhat.

2. Népedet keményen tartád,

Es igen meg-fanyargatád,

Minket mint edgy tsipos borral,

Itatál keserű búval,

De a' kik tégedet félnek,

A' zafelót adád nekik,



Mellyet ők fel emelnek bizván,  
 A' te igaz fogadásodban.

3. Hogy a' nálad kedves hívek,  
 Végre meg-menekedgyenek;  
 Job kezeddél tartsz meg engem,  
 Halgatsz-meg és tégy jól velem,  
 Szólla Isten szentségében,  
 Örvendek igéretiben;

A' Sichemet részül el-vészem,  
 A' Suchot völgyét meg-mérséklem;  
 4. Galaádot is ezennel,  
 Meg-vészem erőflegemmel,  
 A' Manasse is ekképpen,  
 Ephraim is enyim leszen;

Ezek a' nagy sereg-népek,  
 Fejemnek ereje lesznek,  
 A' Judá is én öröksegem;  
 Es törvény szerzőm leszen nékem;

5. A' Moáb is az én népem,  
 Mint edgy láb-moso edényem,  
 Kiben-lábaimat mosom,  
 Ebben én nem gyanakodom;  
 Es azt én nyilván el-hiszem;

Edómra sarumát vetem,  
 És kik Philisteában laktok,  
 Győzedelmemen vigadoztok;

6. Ki vihetne engem bátran,  
 A' nagy keréket városban?  
 Utamat ki igazgatná,  
 Az erős Edóm országra?  
 Nem te térszed-e Ur Isten,  
 Ki minket űz helyből helyben?  
 Hogy elnem jövel sereginkel,  
 Mag-űzetel ellenseginkel;

7. Légy minékünk segítségul,  
 Őrizz meg ellenségiaktól,  
 Mert az emberi segítéség,  
 Hejában való epeiség.

Az Isten által minékünk,  
 Lészen erős győzedelmünk,  
 És meg szabadít bennünket,  
 Megtapodgya ellenségünket.

## LXI. SOLTAR. T. B.

*Könyörgése Dávidnak a' meg szabadulásért.*

**K**éltálom hald meg Isté, Ved füledben

Az en könyörgésemet,

Mert éa szivé nag' inségből, Mefze földről,

Kialtya felségedet.

2. Végy fel engemet kő szálra, Magasságra  
 Hol barátságom legyen,  
 Mert te vagy én erő tornyom, Vigaságom,  
 En ellenségim ellen,

3. Te hajlékodbán lakásom, En kívánom,  
 És ohajtom szüntelen,  
 Szarnyaidnak árnyékában, Kiváncozván,  
 Vagyok jó remenségben.

4. Mert meg hálgaték kérésemben. Oh Ur Ie  
 Nyújtván hegyefégedet. (sten)  
 Őrökfegeket meg adod, És meg adod,  
 Az kik felek nevedet. 5. Nap

5. Naphoz napok adassanak, A' királynak,  
Nagy fok nemzetségekre,  
Sokasítsad esztendeit, Nyújts életit,  
Véghetetlen időkre.  
6. Országá erjen sok időt, Isten előtt,  
Szép tsendes békeségben,  
Ilgazságodnak hívsége. Elöl vegye,  
Es őrizze kegyessen.  
7. Es osztán vigán éneklek, Szent nevednek,  
Mostan és mind örökké,  
Es a' melly fogadást tettem, Meg-fizetem,  
Naponként ő nékie.

LXII. SOLTAR. T. B. 24 95. IIII.

*Panagla Dávidnak a' Saul szolgái ellen.*

Az XXIV. SOLT. notájára.

A' Z én lelkem szép tsendesen,  
Nyugszik tsak az Ur Istenben,  
Mert ttak ő az én idővőfegem,  
Ő nékem erőskő-váram,  
Meg-tartóm és én oltalmam,  
Minden gonosztól meg-ment engem,  
2. Mig intselkedtek ennyire,  
Az ártatlan hű emberre?  
Im meg-jövendőlőm tinéktek,  
Hogy mint a' régi romlott fal,  
Az melly már dűlő felben áll,  
Mind le-rohantok és el-vesztek.  
3. Azon' vadnak minden-képpen,  
Hogy a' kit fel-emel Isten,  
Azt ők vízöntag le-nyomhassák,  
Hazugság minden elméjek,  
Atokkal rakva ő szivek,  
Noha jó szavokat mutattyák.

4. Azért



4. Azért szívem reménséged,  
 Tsak az Ur Istenben vesséd,  
 Éelly tsak az ő fegedelmével,  
 ő nékem magas kő szálam,  
 Olcálmam és erős bátyám,  
 Hogysoha ne rántorodgyam. el.

5. Az Isten én idvősségem,  
 Erősségem, ditsőségem,  
 Bizzatok azért tsak ő benne,  
 Előtte ti szíveteket,  
 Töltsétek ki lelketeket,  
 ő legyen lelku'k hiedelme.

6. De lám a' földi emberek,  
 Tsak hazugok mindek rendek,  
 Hogy ha valoba meg-mutatnak,  
 Es a' mértékbe verternek,  
 Nintsen semmi nehézségek,  
 A' fontban egy tseppet sem nyomnak.

7. Ne bizzatok hívősgtokban,  
 Hamis ragadozófokban,  
 Múlándó dolgon ne kapjatok,  
 Hogy ha soká'ul kentsetek,  
 Ahoz ne bizzék szívetek,  
 Mert nem állandó gazdagságtok.

8. Az Isten egyfőzt szólt egyfesz,  
 Mellyet én hallottam kétízert,  
 Hogy nagy ereje vagyon neki,  
 Utam a' kegyesség tied,  
 Es te nyilván meg fizeted,  
 A' kinek dolga mint érdemi.

LXIII. SÓLTAR. T. B. 17. 761

*Könyörgete Dávidnak az Isteni szolgálásban  
 jelen-létre való szabadságer.*



Az XVII. SÓLTAR notájára.

Sten te vagy én Istenem,  
Jó reggel kereslek tégedet,  
Hozzád ohajtván el-epedett,  
Szigorúság miatt én lelkem.

En testem hozzád ahétozik,  
Szigorúságban el-holt szintén,  
Pusztaság és száraz földön,  
Hol semmi víz nem találhatik.

2. Mert látai igen kívánnya,  
A te erős ditsőségedet,  
Es Isteni tiszteletedet,  
A te ditső Templomodba.

Mert nékem kedvesb életemnél,  
A te nagy kegyelmességed,  
Kéért én ajakim téged,  
Ditsírjénok szép énekléssel.

3. Magasztallak én tégedet,  
Életemnek minden rendiben,  
En kezeimet fel-emelvén,  
Aldom te ditső nevedet:

Örül mint ha drága étkekkel,  
Hol lakott volna én szívem,  
Szent felségedet ditsérem,  
Éneklek rolad nagy örömmel,

4. Rolad el nem feledkezem,  
Még ágyamban is emlegetlek,  
Es midőn reggel én fel-kelek,  
Csak te rólad emlekezem,

Mert te én velem sokszor jól tül,  
Es meg-szabadítál engem,  
Azért most is én életem,  
Szárnyaid árnyékában örül,

5. Hozzádragaszkodik lelkem,  
Soha el nem szakad te tőled,  
Mert meg tart engem te job kezéd,  
Míelőn kárget ellenségem.

Es a' kik engem háborgatnak,  
Hogy engem el-töröllyenek,  
Azok hirtelen el-vesznek,  
Mélyen a' föld alá börtülnak.

6. Ellenség miatt el hullnak,  
Eles fegyver által el-vesznek,  
Ő testek el sem remetternek,  
Kikkel a' rohákosztoznak.

De a' király az Ur Istenben,  
Örvendez e' győzödelmen,  
Es dítsekedhetik minden,  
A' ki eskűszik szent nevére.

7. Mikoron minden tsalárdok,  
A' kik hazugságot beszélnek,  
Valóban meg-szégyenittetnek,  
Bé-dugatik az ő szájak.

## LXIV. SÓLTAR. T. B.

*Könyörgése Sz. Dávidnak meg oltalmazásért.*

Az V. SÓLTAR notájára.

**H**Algasd-meg Uram könyörgésem,  
Tarts-meg ellenségim ellen,  
A' melly reám dühött szörnyen:  
Őrizz-meg felelmétől eagem,  
Ments-meg életem.

2. Rejts-el engem a' gonoszoktól,  
A' kik reám fenekednek,  
Tsak gonosyra igyekeznek,  
Tarts-meg ő hamis tanátsoktól,  
Háboruságoktól.

3. A' nik nyelvöket élesztik,  
Mint öldöklő fegyvereket.  
Mint a' nyilat beszédekét.  
Az ártatlan emberre lövik,  
Es azt meg sértik.
4. Lövöldözik rejtek helyekből,  
Az ártatlant és igazat,  
Hirtelen az ő nyilokat,  
El reá lövik kegyetlenül,  
Wakmerőségből.
5. Hamisságban hánnyák eszeket,  
Es tsak azon igyekeznek,  
Hogy ők tört titkon vessenek,  
Kitsekedvén szólnak illyeket:  
Ki látna minket?
6. Ez dologban szorgalmatosok,  
Járnak okos ravaszsággal,  
Elméjek sok fortelt talál,  
Sok az ő álnok találmányok,  
Kikre nagy gyorsok.
7. De a' boszszu álló Ur Isten,  
Hirtelen őket meg-lövi,  
Nyilaival meg-rententi,  
Nagy sebeket ejt ő testeken,  
Kit meg-lát minden.
8. Őket az őnnön gonosz nyelvek,  
Ejt a' veszedelemben,  
Es kik ezt vészik eszekben,  
Ez dolgon igen meg-ijednek,  
Es el-rémülnek.
9. Es nagy félelemmel mindenek,  
Hirdetik az Isten dolgát,  
Beszéllik annak nagy voltát,

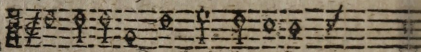
Mellyet innen eszekben vésznek,  
Es meg-értének.

10. De izive az igaz embernek.  
Örvend az erős Istenben,  
Ki őt vörte kegyelmében,  
Örülnek az jó izivű hivek,  
Es ditselkednek.

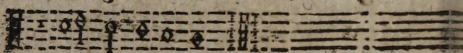
## LXV. SOLTAR. T. B.

72

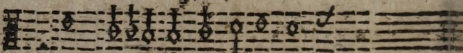
*Működése az Izraél népének az Istennek sok  
feleje részenyeről.*

**A** 

Z Sionnak hegyén Ur Isten,  
Fogadtál résznek néked itten,




Tied az ditsíret ::  
Tiszteelvén tégedet.



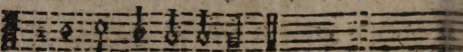
Mert kéréseket az hiveknek,



Meg-hallod kegyetlen,



Azért te hozzád az emberek,



Jönek mindennapra,

2. Rajtam a' bűn el-hatalmazék,

Terhelvén engemet ::

De nagy volta kegyeliségednek,

El-törli vétünköt,

Boldog



Boldog a' kit te el-választál,  
 o'ogadván házadban,  
 Hogy előtted nagy buzgosággal,  
 Árjon ternáezedban.

3. Javaival a' te házadnak  
 Meg-elégettetünk ::  
 Szép dolgaia te Templomodnak,  
 Gyönyörködik szívünk.

Az te tsuda igaságodból.  
 Meg-felelsz minékünk,  
 Halgass meg isten vétünk tégy job  
 Oh mi segedelmünk !

4. Mindenek tsak te benned bízna,  
 Ez föld kerékfégén ::  
 Az kik széllyel mészsze lakoznak,  
 A' tengernek szélén,

Te mondhatatlan hatalmaddal,  
 A' magas hegyeket,  
 Törnyül fogod mint egy abroncsal,  
 Erősítvén őket.

5. Az tengeri habok zugását,  
 Te meg tseadcsited ::  
 A' pogány nép zugolodását,  
 Ottan el enyészted.

Nagy felelmekben el-bádgyadnak,  
 Mindeack e' földön.  
 Nagy voltán a' te tsádáidnak,  
 Jűknek száma nintsen.

6. Te meg vigasztalsz mindeneket,  
 Reggela' nap fennyel ::  
 Szívtatsz minden élőrendeket,  
 Csillagokkal éjjel.

Ald:sziddal meg-látogated,  
 Sz el-szaratt földet,

Háznos esőkkel meg-lágyítod,  
Gazdagétván érter.

7. Az te kútaidból a' vizek,  
Soha elnem fogynak : :  
Hogy a' szép földi vetemények  
Szaporodhassanak.

Az barázdákat meg-ítatod  
A' szántó földeken,  
A' vetést szép-éssével áldod,  
Hogy bővön teremjen.

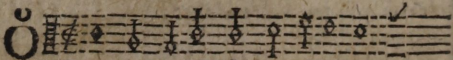
8. Meg-koronázod az esztendőrt;  
Nagy sok javaiddal : :  
Labaid nyoma kövérséget  
Tsöpöget nagy sírral.

Lakó-helyei a' pusztáknak  
Folynak, kövérséggel,  
Htgyek és halmok vigadoznak,  
Nagy bőv termésekkel.

9. A' szép sík mezők ékelednek  
Sok barom-tsondakkal : :  
Villognak a' szép szántó földek  
Sűrű gabonákkal.

Az hegy oldalak, mező földek,  
Szép buza névéffel,  
Örvendeznek es énekelnek,  
Nagy gyönyörűséggel.

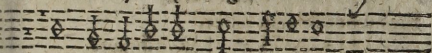
LXVI. SOLTAR. T.B. 98. 118.  
Hála-adása az Izraeliének a' meg-szaba-  
dulásért.



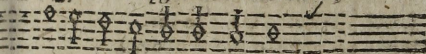
Rvendgy egész föld az Istennek,



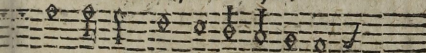
Es énekely szép zengéssel.



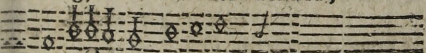
Nagy dicsőséget szent nevének,



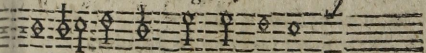
Mindenek dicsőíjék szellyel,



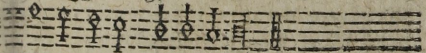
Mondgyátok ezt az Ur Istennek,



Tsüdalatosok dölgaid,



Erdőseged nagy hozzád esnek,



Hízelkedvén ellenséged.

A' te Isteni felségedet,

ööldön mindenek áldgyák,

iltsőféges szent nevedet,

kléssel magasztallyák.

tertek, és ezt jól meg-lásátok,

bden jól ide figyelmezz,

ninek melly tsedálatosok,

egai az emberekhez.

Az tengert és a' folyo.vizet,

l-fázaztya, hogy a' népnek,

lok szárazon által.mehet,

sziveink örvendeznek,

Országa meg-marad örökké,  
Szeme lát minden népeket,  
A' kik fel-rámadnak ellene,  
Előmenetek nem lehet.

4. Aldgyátok a' mi Isten-ünket,  
E' földön minder emberek,  
Ditsirjétek az ő szent nevét,  
Nagy zengéssel minden népek:  
Mert életünket ő meg adá,  
Az ő nagy kegyességéből,  
Lábainkat meg-gy amolétá,  
Oltalmazván el-esetlől.

5. De minket igen meg-probálál,  
Es meg-kefergetél Isten,  
Meg-olvasztál és meg-tisztétál,  
Mint az ezüstöt a' tűzben.

Te minket szegény szolgaidat,  
Adál ellenség töriben,  
Kik hevereddel ágyéinkat  
Meg-kötözék nagy erőssén.

¶ 6. Mi f-jünkre népet-ültetél,  
Mint a' tevék terhelteténk,  
Nagy ár-vizeket ránt erőstél,  
Sebes tűzön által-menénk.

De te ki vezérlél be-ajánlunkat,  
Meg-enyhítél meg-nyugotál,  
Templomodban azért tégedet,  
Ditsérlek szép áldozattal.

7. Az melly fogadást néked töttem,  
En siralmas ajakimmal  
Inségemben mire feleltem,  
Efedezvén én szájjammal:  
Sok hizlalt szép kővér barmokat,



Áldozatra adok néked,  
 öföket, ökröket, bakokat.  
 Meg-égetek te előtted.

8. Jertek hallyatok, hadd beszélljem  
 Istennek Isten-felőknék,  
 az miket Isten tölt én velem,  
 Melly kegyessen tölt lelkemnek.  
 Hogy szájjammal hozzá kiálték,  
 Ottan meg-halgata engem,  
 azért beszédével nyelvemnek,  
 Mindenkor őtet ditsérem.

9. Hogy ha hamisságot szivemben,  
 Valaha gondoltam volna,  
 ooha engem könyörgésemben,  
 meg nem halgatott volna,  
 De bizonyára a jó Isten,  
 Kérésemben meg-halgata,  
 és panaszimat jól meg-értvén,  
 könyörgésemnek helyt ada.

10. Légyen áldott a nagy Ur Isten,  
 Az ő nagy kegyelmegejért,  
 illi meg halgatott kérésemben,  
 és kegyelmesen hozzám tért.

## LXVII. SOLTAR. T. B. 33

*Könyörgése az Izraelitáknak, az Istennek kegyelmes felek lakozásáért.*

Az XXXIII SOLT. notájára.

U R Isten áldgy-meg jó voltodból,  
 Es kegyessen forduly hozzánk, ::  
 Oltalmaz-meg minden gonosztól,  
 szent színedet fordíts reánk,

Hogy e földön mindé, Meg-ésmérje szépeni

A te utádat, Es a' pogány n-pek  
Téged tisztellyenek, Meg tartozokat.

2. Es akkoron ditsérnek téged,

Ditsérnek téged a' népek, ::

Nagy tisztességet tesznek néked,

A' pogányok is örülnek.

Midőn mindeneket, Es a' pogány népet,

Szent igasággal, Birod es iteled.

Es jora vezérléd, Nagy hatalmaddal.

3. Ditsérjen téged minden nemzet,

Ur Isten téged ditsérjen, ::

A' föld teremtsen bőv gyümölcset,

Aldgyon-meg minket az Isten,

Adgya szent malasztját, Nyújtsa áldomását

Es ő felségét, Fellye es rettegjen

E' föld kerekége. Mint ő Istenét.

# LXVIII. SOLTAR. T. B. 38

*Kenyérgése Dávidnak az Izrael népekre, Istent  
ditsérve intéssel egybe.*

Az XXXVI. SOLT. notájára.

**H**ogy ha fel-indul az Isten,

El-kergettetnek szertelen,

Minden ő ellencsége ::

Es el-futamodnak széllyel,

ő haragos színe elől,

Minden ő gyűlöelői,

Ugy el-űzetnek hirtelen,

Mint a' füst semmivé leszzen,

El.vész minden ő dolgok,

Mint viasz olvad a' tűztől:

Ugy az ő kemény színetől,

El.vésznek a' gonoszok.

2. De az igazak mindnyájan,  
 wendéznek nagy vigságban.

3. A kegyes Isten előtt ::  
 4. Vig szível énekelnek,  
 5. Hogy ő kevély ellenségek,  
 6. Meg-izégyenült, el-veszett.

7. Nagy örömmel az Istennek;  
 8. Bekellyetek nevének,  
 9. Sersérjetek áldgyátok,  
 10. M' szép fölkhökön mégyen,  
 11. Onok neve erős Isten,  
 12. At magasztelljátok.

13. Ő előtte vigadgyátok,  
 14. Mert ő az égváknak attyok,  
 15. Etet táplál kegyessen ::  
 16. Ő őzvegyeknek óltalma,  
 17. Ő Isteni hatalma,  
 18. Ván ő szentségében,

19. Meg áld kegyes embereket,  
 20. Nekik szép tselédeket,  
 21. Sz. nép tenyélzésére,  
 22. Alfoglyokat ő ki menti,  
 23. Part-útókat rekeszti,  
 24. Sízta és parlag földre.

25. 4. Hogy a' te néped ki vivedő,  
 26. Boufztán által-vezérléd,  
 27. Ő előttök menél, ::  
 28. Ő föld rendűle tsöpöge,  
 29. S egeknek veritéke,  
 30. Egy haraggal tekintél.

31. A' Sina hegy meg-rendűle  
 32. Egy az Izrael Istene,  
 33. Szállta ditsőféggel,

Ur Isten a' te földedet,  
Meg-látod örökségedet,  
Harmattal és esővel,

5. Ez örök földet meg-áldod,  
Mihelyt pusztálását látod,  
Kin te seregid laknak ::  
A' szegényeknek jószágát  
Meg-örögbited marháját,  
Hogy ők meg-tartassanak.

Ur Isten a' szűz sziveket,  
Fel-indítád elméjeket,  
Hogy erről beszéljenek,  
Kik hogy az ellenség futna,  
Es ő seregek szaladna,  
Ekképpen éneklének :

6. A' királyok nagy sereggel  
Gyalázattal szégyenséggel,  
Meg-futamának szörnyen ::  
A' kik othon maradának,  
A' prédával osztozának,  
Mertalék részt vőn minden.

Hogy ha meg-nyomorodtok is,  
Es ha minden gyalázna is,  
Es lanyargatna szörnyen,  
Hogy ha a' kö-fal romlásban,  
Fekünnétek is bádgyadván,  
A' kormos szennyeségben.

7. De mind.az-által ti lélsztek  
Mint a' galamb szárny oly szépek,  
Melly mint ezüst fejezik ::  
Es tollainak szépsége,  
Mint aranyak fényessége,  
Oly ékelesen tündöklök.



Hogy a' királyokat Isten,  
 meg-győzé nagy erejében,  
 nagy diadalmat szerze,  
 a' föld fejrlek olly szépen,  
 mint a' Salmon hegy környékén,  
 a' honak fejrsege.

8 8 Az Istennek ditső hegye,  
 a' gyümölsős Bászán hegye.  
 fel-hat a' főlhőkre ::

hegyéb, és kisebb hegyek,  
 a' hegyre mit fenekedek,  
 mit törtök e' nagy hegyre?  
 Mert e' szent hegyet az Isten,  
 a' választá jó kedvében,  
 a' hon lak helyének.  
 a' e' helyen mind örökké,  
 a' lakozásra vagyon kedve,  
 a' Isteni felségének.

9. A' mennyei szent Angyalok,  
 a' sok tőmény ezer ő számok)  
 a' régi az Istennek ::  
 a' élek vagyon az Ur Isten,  
 a' mint néha a' Sina hegyén,  
 a' a' koja a' szent helynek.

Uram fel menél magassan,  
 a' a' soga vúd hazalmaffias,  
 a' a' te ellenségidet,  
 a' a' egyetlegednek nagy vólta,  
 a' a' az embereknek ki-ozta,  
 a' a' szép préda nyereséget.

10 Ellenségidet meg birod,  
 a' a' ősztok helyhetvén hajlékod,  
 a' a' lakozol ditsőféggel ::

Aldott legyen az Ur Isten,  
 Ki velünk illy nagy jól téstén,  
 Látogat kegyességgel.

Isten a' mi segedelmetünk,  
 Kegyessen lakozik velünk,  
 Őriz minket népeit,  
 Halál és élet kezében,  
 Ő az erős örök Isten,  
 Meg tarya ő hiveit.

¶ 11. Az Isten ő ellenségét ő  
 Meg-veri, meg-töri fejét,  
 A' gonosz-ellenségeik ::  
 Es mindagyon veri őket,  
 Kik nem jobbittyák élteket,  
 Hanem csak bűnben élnek.

Mond Isten: Az én népemet,  
 Meg hozom én seregemet,  
 A' Báfannak-földéből;  
 Meg látom nagy irgalmammal,  
 Ki-hozom nagy hatalmammal,  
 A' tenger mélységiből.

12. Hogy osztán az ő vérekben,  
 A' kik le-vágnak szörnyen,  
 Moshaffad lábaidat ::  
 Ugy hogy a' lok ellenségnek ő  
 Vörös sebekét az ebek,  
 Nyallyák sebes tagjokat.

Oh én Uram, erős Isten!  
 Ki lakozol a' szent helyen,  
 Látrák el-menésedet,  
 Elöl-mentek az éneklők,  
 Az után a' hegedűsök,  
 Elcsitván szép rendet.

83. Középen meének a' szűzek,

oobot ernek zengedeznek,

onekelnek mindaysjan ::

a' kik mint egy kút-főből

rmasztok az Izr. elöl,

ment áldgyatok vigan,

E' szép feregnek közepén,

guyon a' kised Benjamin,

felségesb taborral.

Júda es a' Zabalon,

1 Naphthalin is itt vagon,

nyeb fő Hadnagyokkal.

114. Az Isten réged Izrael.

erített ez erősséggel.

gyob eret adgy lsten : : :

gogy a mikéntel kezdett.

dolgunkat elő-vitted.

bidd, véghez kegyelmessen.

AA<sup>2</sup> Jerusalem városért.

2<sup>o</sup> te szent templomodért

ked szép ajándékot,

kiralyok vigan hoznak.

regit a' kopjásoknak,

széles hatalmokat.

115. Töröld el a fereglet/korcsot

bed-él az erős borjúkot.

ram kik rád támadnak : o

ord-meg-mind a<sup>o</sup> p<sup>o</sup>rr. ütöke.

holdtáfélád oker.

gogy adó penzt adó vanak

Az Ægyptomínágy Irak.

61a' Szerersenek nyúlvak.

2. Istenhez kezeke.

154. LXXIII. SOLTAR.

Országok és Fejedelmek,

Istennek énekellyetek,

Es ditsérjétek őtet,

16. Enekellyetek Istennek,

Királoja egeknek,

Kiket teremtettt régen, :

Holott nagy hatalmával ül,

Honnan szava úgy meg dördül,

Hogy zöng és karság minden,

Ditsérjétek nagy hatalmát,

Ki felséges méltóságát,

Izraelen láttattya,

Kinek nagy erejét ott fön,

Az egeken és folyhőkön,

Senki nem tagadhattya,

17. Orsúdálatos az Isten,

Az ő ditső szentségében!

Az Izrael népének,

Erőt ad nagy kegyelmessen,

Azértan minden időben,

Mi tőlünk ditsértessék.

LXIX. SOLTAR. T. B.

*Iszengedős a Christus szentdeseről.*

Az LI. SOLT. notájára.

**V**R Isten segéts és tarts meg engem,

Mert a' vizék szinten lelkeimig érnek,

Közepin vagyok a' sáros mélységnek,

Kiben csak nem él álllyed én fejem.

Az ár-vizek öszve-űtnék rajtam,

A' kiáltás miatt torkom él-rekett,

En szemreimben meg-fogyatkoztam,

Minden várom a' te segedelmedet,



2. En hajam szálánál többen vándorok,  
 A' kik engemet ok nélkül gyűlölnék,  
 En ellenfégim szertelen erőflek,  
 És engem el-törteni akarnak,

Noha semmit nem vöttem senkitől,  
 Oe még-is ennékám kell meg-fizetnem,  
 Iltats Uram el-rejtve színed elől,  
 És én bolondságom és minden vétkeim,

3. Seregeknek Úra, erős Isten,  
 A' ki vezérled a' te seregedet,  
 Kik benned vetettek reméniségeket,  
 Ne hadd miattam esni szégyenben.  
 Izrael Istene, kik te benned  
 Szívbel biznak, ne szégyenés. meg ökes,  
 Mert nagy szidalmat szénvedek érted,  
 A' gyalázatok borította színeimet.

4. En rokonim idegeinek tartanak,  
 Anyám gyermeki nem esmérnek engem,  
 Mert szent Templomodon gerjedez szívem,  
 Meg emészt nagy szerelme házadnak.  
 Téged gyalázoknak sok szidalmok  
 En reám esnek: En pedig sirtam.  
 És bőjtöltem: De ők csak tsufoltak  
 Engemet, noha minden jót kívántam,

5. Bántat miatt én sákból öltöttem,  
 Oe ők én rolam mesét költötte nek,  
 A' kapun ülök és a' részegesek  
 Tsúf énekléssel nevetnek engem.

De ént te hozzád nagy buzgó szívvel,  
 Oh kegyes Isten, könyörgök oránként,  
 Halgass meg Uram kegyetsegedből,  
 És kegyelmezz-meg fogadásod szerénst.

6. Vegy ki engemet e' forrás sárból,

Hogy el ne sülyedgyek, gyűlölöimből,  
 Ments meg e nagy vizeknek örvényiből,  
 Tarts meg ellenfegim haragjától.

Hogy a' mely viz engem el ne nyellyenő,  
 Se pedig föl yül reám ne borullyon,  
 Ne merüllyek tengeri mélységben,  
 A' kútnak szája engem bé ne zárjon.

7. Ut Isten nagy a' te kegyeliséged,  
 Halgald meg azért a' mit tőled kérek,  
 Irgalmas szemeid reám nézzenek,  
 Hadd láthassam nagy kegyelmességed.

Nerejts el Uram kegyes orczádat,  
 Szegény szolgadtul, mert meg nyomorodtam  
 Ne kecsél, hald meg kiáltásomat,  
 Add meg kérefem, vigasztalý meg Uram,

8. Uram hajolly szomorn lelkemhez,  
 Ez nagy ínségből ments meg életemet,  
 Ellenfegim ellen tarts meg engemet,  
 Mert csak bizom kegyelmességedhez.

Miként gyaláznak engem jól érted,  
 Látnod melly szörnyen engemet rútolnak,  
 Ellenfegem nints rejtve előtred  
 Minden ellenfegim előtred vadnak.

9. Ez gyalázatban el szakatt szívem,  
 Kelereg lelkem ez nagy ohajtásban,  
 Várván ha találta nék ez nagy kénban,  
 A' ki szíve szerént szánna engem.

De itné sohol egy ember fintsen,  
 A' ki engemet szánna nyavalyámban,  
 Ezzel ceternek éhségemben,  
 Ezzel itatnak szomjúságomban.

10. Adgya Isten, hogy ő asztalokon  
 Az annón étkektől meg fuladgyanak,

11. **Ö** magok hálojában akadgyanak,  
 Békelsegek vezelyre fordullynak.  
 Serétüllyenek meg az ő izemek.  
**H**ogy azokkal egyre ppet felállanak.  
**T**örd meg derekukat ő nekik.  
**H**ogy egyenestén felte állhassanak.  
 11. Busult haragodat onts ki rájuk.  
**E**s nagy haragodban ragadd meg őket.  
**T**öröld el minden ő lakó helyeket.  
**H**ogy éppen ne maradjon ő házak.  
 Mert igen kergernek mindeneket,  
**A** kiket Uram te immár meg-vertel.  
**H**a kirebotsáttál vereseger.  
**A**nnak sérelmit beszéllik örömmel.  
 12. Szedd ő szive minden gonosz bűnöket.  
**H**ogy kegyelmedben bűne véteessenek.  
**A**z elő könyvből ki-tő öltesse nek.  
**N**éird az igazak közzé őket.  
 Mivel hogy én most nyomorult vagyok.  
**E**melly bátorságos helyre engemet.  
**E**s néked rellyes szivből vigadok.  
**H**alá-adással mondok ditséretet.  
 13. Es az inkább tetszik az Istennek.  
**A** szarva indult és kőrmős tuloknál.  
**K**it a szegények meg-látnak vigszággal.  
**E**s az ő szivekben örvendeznek.  
 örvendez azoknak is ő szivek.  
**K**ik az Ur Istent ohajtván keresik.  
**M**ert meg halgattatónak a szegények.  
**A**a foglyokról ő el nem feleltetik.  
 14. Meny, föld, tenger az Istent ditsérje.  
**E**s minden benne való: Mert meg-menti.  
**A**a Sion hagyét, Judat meg-éppeti.



Szép városokkal lako helyekre.

Ez helyet meg űlik ő szolgai,  
B' kével lakják mint öröksegeket,  
Es azoknak minden maradéki  
Birják, a kik szeretik te nevedet.

## LXX. SOLTAR. T. B. 17. 63.

*Övendőles a' Christu szentvedeséről a' Dávid  
szeméiye által, mint a' 40. Soltár kö-  
geben.*

## Az XVII. SOLTAR notájára,

S' les monst. meg Uram Isten,  
Mert benned bizom tellyes szível,  
Azért hamar légy segítségel,  
Minden ellenségim ellen,

A' kik törnek én életemre,  
Mind meg. szégyenért állnak,  
Kik a' yavalyámon örülnek,  
Terjénnek meg nagy szégyenekre.

2. Szégyencel légyen futások,  
A' kik szidalmaznak engemet,  
Es rém kiáltnak hehehet,  
Gyalázzát légyen jutalmok,

Hogy azok benned örvendgyenek,  
Kik segedelmedet várják,  
Es magokat rád bizzak.  
Mondván: Ditsőfleg Istennek.

3. En nyomorult szegény vagyok,  
Tarts. meg azért oh én Istenem!  
Mert csak te vagy én segedelmem,  
Nekem, mert majd el fogyok.



*Dávidnak szabadításért való kérése.*

Az XXXI. SOLT notajára.

E benned bízom én Istenem,

Kérlek oltalmazz meg,

Gyalázattul ments meg,

Hogy örök szégyenben ne essem,

A te nagy jó-voltodból,

Tarts meg minden gonosztól,

2. Hajts hozzám füled, tarts meg engem,

Muráid segedelmed,

A mint meg-igérted,

Hogy segítségül lélsz énnekem,

ILég azért én kö-sziklám,

Es én erős kö-váram,

3. Ments ki az hamisnak kezéből,

Es annak markából,

A ki él tsalárdul,

Oltalmazz meg a' kegyetlentől,

Benned bízom Iramban,

Gyermekségemtől fogván.

4. Hogy származám anyám méhéből,

ILég ottan énnekem,

Válál reménységem,

A Anyám méhéből engem ki-völ,

Azért néked éneklek.

E szüntelen ditsérlek.

5. Engem tsudának tartnak sokan,

De te vagy énnekem,

Erős reménységem.

A Adgy éneklést az én szájamban,

Hogy hirdessek nevedet,

Aldgyam ditsőffegedet.

6. Ez én nyavalyas vén koromban,  
Erőtleniségemben,  
Ne vess el Úr Isten,  
Ne hagy el én nyavalyáimban,  
Midőn izegény testemben,  
Semmi erőfőg nincsen.

7. Mert én ellenségim beszélnek,  
Rólam tanácskoznak,  
Alatomban járnak,  
Es a' kik' lelkemben kergetnek,  
Noha nincs semmi vétkem,  
Kötefté szólnak ellenem.

8. Mondván: jertek fogjuk meg éret,  
Mert Isten el-hadta,  
Nincs semmi oltalma,  
Várom a' te segédelmetet,  
Úr Isten ne légy mellette,  
Siető segédlelmemre.

9. Szégyeníts-meg, kik életemet,  
Kérgerik szertelen,  
Boríts nagy szégyenben,  
A' kik várják vezédelmemet,  
Mert én csak téged varlok,  
Es dűsértetteláldlak,

10. Szűrtelen hirdeti én nyelvem,  
Szent igazságodat,  
Es nagy jó-vóltodat,  
Jó-tétid minden nap beszéllem,  
Sokságát nem tiszolom,  
Noha számát nem tudom,

11. Az Úrnak erejére térek,  
Es ő nagy hatalmat,  
Szemlélem jó-vóltását,

Vagy igazságát az Istennek,  
Mindenkor emlegetem,  
Miképpen el nem felejttem.

12. Gyermekségetől fogva engem  
Isten tanítottál,  
Te szűz szűz dolgaiddal,  
Melyek s hogy immáron meg-vénhettem,  
Melyek s az hajam meg-őszül,  
Melyek s hogy most is segítségül.

13. Miglén a' te karod erejét  
Melyet Isten mindennek,  
Melyet Isten minden nemzetnek,  
Melyet Isten minden igazságodnak hűségét,  
Melyet Isten nyilván lát minden,  
Melyet Isten magasztalóm szüntelen.

14. Hozzád hasonlók ki lehetne,  
Melyet Isten engemet Ur Isten,  
Melyet Isten nagy inségben,  
Melyet Isten a' föld-mélyiségéből végre,  
Melyet Isten ki-vonál engem,  
Melyet Isten meg adád életem.

15. Erősségemet öregbítéd,  
Melyet Isten fel-magasztalál,  
Melyet Isten dicsőségre hozál,  
Melyet Isten hozzád tére Uram felséged,  
Melyet Isten meg-vigasztala engem,  
Melyet Isten mindön vala inségem.

16. A' te hűségedet, Ur Isten,  
Melyet Isten Isten, éneklek,  
Melyet Isten mindennek befzéllem,  
Melyet Isten dicsérlek cithera zengésben,  
Melyet Isten szentek dicsőisége,  
Melyet Isten Izraelnek szentsége!

17. Ajakimmal vigaa ditsérem,  
A' te hatalmadat,  
Es nagy irgalmadat.  
Lelkemet te hozzád emelem,  
Kinek meg tartad éltét,  
Hogy ditsérjen tégedet.

18. Szűnrelen néked az én nyelvem,  
Vigaa énekellyen,  
Nagy kegyességeden,  
Mert te, a' kik gyűlölnék engem,  
S' várják veszedelmemet,  
Megszégyénited őket.

*Jézusdólos a' Christus országáról a' Salamon  
személyét példázasszában.*

Az LXV. SOLT. notájára.

U Ram a' te ítéletedet,  
Adgyad a' királynak::  
Igazságodnak add értelmét,  
A' Király fiának.  
Hogy ő te a' nagy feregedet,  
Igazán ítéllye,  
Es a' te sok szegény népedet,  
Törvénnyel vezérllye.

2. A' nép meg-láttya az hegyeken  
A' békeség sirját::  
Az halálok on meg-láttya minden,  
Az igazság hasznát.  
Erő szaktul meg-oltalmazza,  
A' szegény közösséget,  
Es nagy hatalmával meg-rontya,  
A' kegyetleneket.



3. Ditsér és retteg téged minden,  
 Seneked engedven ::

Íg az Nap és Hold tart az égen,  
 Széptényességen.

Alá bortsát szép kedves esőre,  
 Kaszált mezőre,

Söpögtet nagy szép nedvességet,  
 Sz el-száradt földre.

4. Az igazaknak jól lesz dolgok,  
 Mert meg-virágoznak ::

Szép békefegben lesz lakások,  
 Hártáig az Holdnak,

Uralkodik a' tenger szélén,  
 Mind a' más tengerig,

Az Euphrates vize környékén,  
 A' föld határáig.

5. Előtte tódít fejet hajtnak,  
 Az idegen népek ::

A' földet előtte tsokollyák,  
 Minden ellenségek.

A' tenger mellyeki királyok,  
 És szigetbéliék,

És az Arabiai dúfok,  
 Ajándékkal jönnek.

6. Nagyalázatoson imádgyal  
 Öt minden királyok ::

Minden népek ötet szolgálya,  
 És ő léfzen Urok.

Mert ő a' szegényt meg-segíti,  
 A' ki őtet hívja.

És a' nyomorultat meg-menti,  
 Kinek niats gyámola.

7. A' szűkölködőket meg-izánnya,

Nagy kegyességében ::

Es a' szegényt hozzá fogadgya,

Meg őrizvén híven.

Erőszakul meg tartya őket,

Es a' tsalárdságrul,

Nagyra bőtsülli ő véreket,

Meg menti gonosztul.

8. Eltében ajándékoztatik

Sebai arannyal ::

Ditsősséggel köszöntetik,

Nagy szép aldáfokkal,

Teremnek szép sűrű gabonák,

Az hegy oldalakon,

A' szép vetések ingadoznak,

Mint fák a' Libanon.

9. A' város-béliek nagy szépen

Nőnek virágoznak ::

Mint a' szép zöld pást mezőben,

A' füvek villognak.

E' királynak nagy ditsőssége,

Mind örökké meg-áll,

Ki terjed felségének neve,

Mig a' nap fénylőlgal.

10. E' földön minden nemzetségek,

Ötet áldgyák vigan ::

Es szívek szerént ditselkednek,

E' kegyes királyban.

A' pogányok is így ditsérik:

Ditsősség Istennek,

A' ki nagy tsudát tselekeszik,

Ura Izraelnek.

11. Az ő neve nagy ditsősséggel,

Mindenütt áldatik ::

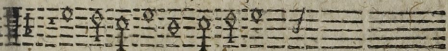
szentságének ditséretivel,  
Minden föld el. telik.

## LXXIII. SOLTAR. T. B.

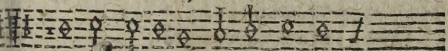
Vigasztalas az istentelenségnek jó szeressége  
állapotrykellen.



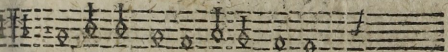
Izonyra jó az hiten,



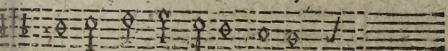
Az Izraelnek jelszében,



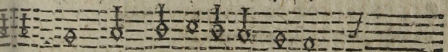
A' kik sziveket tisztán tartják,



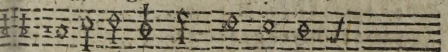
Az ő jó-voltát azok látták,



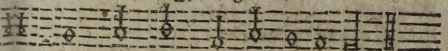
De én csak nem felel hajlék,



Ugy meg-rántorodék lábam,



Jarásomban úgy meg-botlám,



Hogy csak nem szörnyen le-dűlek.

2. Mert bészszonkodom a' népre,

ennek nagy esztelensége.

hiidőn látom hogy az hitlenek,



Illy nagy jó szerentsében élnek,  
 Az halállal nem bajlodoak,  
 Semmi fájdalmat nem látnak,  
 Esős kövérek testekben,  
 Élnék nagy jó egészségben.

3. Nints nekik miat egyebeknek  
 Semminémű gyötrődésük,  
 Midőn más embert vér az Isten,  
 Ők élnek nagy jó békeségben.

Azért kevélység nyakokon,  
 Mint arany lántz-környűi vagyon,  
 Öltöznek mint szép ruhában,  
 Negédségben, erőszakban.

Félik izmek kövérségtől,  
 Ki-düllyettek a' fejekből,  
 Nagyob az ő jó szerentséjek,  
 Hogy nem a' miat-kévánhatná szíveik.

Azért gonosz az ő dolgok,  
 Kevélység minden szándékok,  
 Gonoszságokkal kérkednek,  
 Nagy göggel főnnyen beszélnek.

4. Szajokat nagy káromlással,  
 Az égre tátyják szitkokkal,  
 Gyalázatokkal rakva nyelvek,  
 Kik az egész földre ki-űtnek,

Azért az hivek gyakorta,  
 Esnek nagy mély gondolatba,  
 Mert pohárjok ő nékik,  
 Keserű vízzel töltetnek.

6. Mondnak végre: Az Úr Isten,  
 Láttyaé ezt a' mennyekben?  
 Mi nyavalyáinkat tudgyaé,  
 Keserűségünket szánnyaé?



Imé az isteatelenék,  
 Láttátok élnék örömben,  
 A' mint kívánsyák szivekben,  
 Gazdagok, jó szerentsédek.  
 7. Mit használ tehát ennékem,  
 Hogy tisztán tartom én szívem?  
 Es micsoda hasznom van abban,  
 Hogy kezem mosom tisztaságban?  
 Imé mind hejában marad,  
 Hogy én így kefergettetem.  
 Ottan rajtam büntetésem,  
 Reggel mihelyen meg-virrad.  
 9. Tsak nem én is ilyen szollék,  
 De látám, hogy nem jól esnek,  
 Es ártalmas lenne azoknak,  
 Kik te fiadnak mondatnak,  
 Azért jobban meg gondolám,  
 Magamban meg-kányám vetém,  
 De sokkal nehezebbek lölém.  
 Hogy nem végét találhatnám.  
 9. Miglen el bé-menék végre,  
 Az Istennek szent helyére,  
 Es végezetre vöm eszemben,  
 A' gonoszok vége mi legyen.  
 Azt is jól meg-értém osztáu,  
 Hogy őket te meg bünteted,  
 Sikamló helyre helyhated,  
 Es veted a' pusztaságban.  
 10. Ugy hogy tsudállják mindeneke,  
 Hogy illy hamar-oda léfznek,  
 Vesznek és esnek nagy infégben,  
 Szégyenfégben és rettegésben,  
 Minden ő gazdagságokat;

Mulando álommá térszad,  
Kiből ha ember föl ébred,  
A' lelt jókban semmit nem lát.

11. Ezen vala nagy bánatom,  
Est szívemben nagy fájdalom,  
Kinozom szörnyen veseimat,  
El-hagyám hitetni elmémet,  
Olytanya és bolond valék,  
Mert ez dologhoz nem értek,  
Előrted lők oly tudatlan,  
Mint a' barom melly oktan.

12. De én te nálad maradok,  
Noha sok nyavalyát látok,  
Mert te megtartál job kezéddel,  
Nagy inségemben nem hagyál el.  
Tanátsoddal vezérelj engem,  
Igazgass te ösvényedre,  
Oláztán végy fel ditsősségre,  
Tegy illy kegyessen én velem.

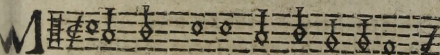
13. Az mennyégben te vagy nekem,  
Tsak egyedül én Istenem,  
Ez egész földön senki nintsen,  
Kik kivülled lelkem kedvellyen.  
Ha el-fogy restem és lelkem,  
Még is vigázzralj szívemben,  
Egyéb rélzem nekem nintsen,  
Te nála lnál én Istenem.

14. Mert kik tőled el-távoznak,  
Azok el-vesznek romlanak,  
El-veszted azokat hirtelen,  
Kik biznak bálvány istenekben.  
Azért én hozzád folyamom,  
Fő boldogságom az nekem,

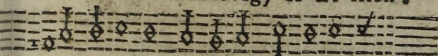
ology benned én reménségem,  
és jo-téted magasztalom.

## LXXV. SOLTAR. T. B. 116.

Önyörgése az Izraelistáknak a' meg-szába-  
ditásért.



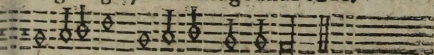
Iért verz minket így el Ur Isten?



Mire haragzol mi reánk ennyire?



Miglen gerjeded haragodnak tüzre.



Juhaidnak nyájára illy igen.

2. Emlekezzél meg te seregedről,  
kellyet régenten magadnak szerzettél,

3. vött örökségedről emlekezzél,

2 Sion hegyén lakó helyedről.

3. Kelly fel és végre jövel Ur Isten,

4. gonoszokat töröld és pusztítsd el,

5. vakmerőképpen ő seregekkel,

6. sztaságot térsz nek szent helyeden.

7. Holott ditséreted hirdettetett,

8. holott ellenséged ott ordétnak szörnyen,

9. a' tenéked szenteltetett helyen,

10. ő záfzlojok fel-emeltetett.

11. Az te templomodra nagy erővel,

12. hágtanak hogy ők azt el le-törjék,

13. őrlik, vágják, fénlének ő fejszéjek,

Mint ha erdőt vágnának sereggel.

6. Az templom, melly éléb ékes vala,  
Szép táblákkal és czifra deszkázattal,  
Vagdaltatik fejszékkel és bárdokkal,  
Es dorongokkal hánnyák tétova.

7. Ez te templomodat felgyújtották,  
Te szent helyedet tűzzel megégették,  
Drága lakó helyét te szent nevednek,  
Tövestől fogva mind elrontották.

8. Nosza hozzá mondgyák ő magokban,  
Pusztítsuk el őket nagy szörnységgel.

Az Istennek szentegyházait széllvel,  
Mind megégettrékez tartományban,

9. Nem láttjuk már jeleit erődnék,  
Közöttünk immáron nintsen Prófeta,  
Nints jövendő monda a' ki tudhatná,  
Halálzen vége e' nagy veszélynek.

10. Oh Ur Isten ezt meddig engeded?  
Hogy ellenségek minket ne vessenek?

Örökké hagyodé gyűlölőidnek,  
Hogy ekképpen ingerlyék szent neved?

11. Miért fordítod el kezeidet?

Job kezedet mit dugod kebeledben?

Vajha egyszer ki nyújtsanád ismétlen,  
Mutatván nekünk segedelmedet!

12. De az Isten én királyom régen,

A' ki engemet birt és jól vezérlött,

Hatalmat jelentvén e' világ előtt,

Hogy ő a' segedelem mindenben.

13. Te válsztád két felé a' tengert,

A' Sárkánnaak terontottad meg fejét,

A' Cet-haloknak meg törted fejeket,

Nagy tagjok széllvel a' parton hevert.



14. Kiket oltán eledelül küldél,  
 sz népeknek a' nagy pusztá helyekben,  
 a' vizet és forrást tsudaképpen,  
 sz erős kö. sziklából eresztél.  
 15. Meg-száraztád a' folyo-vizeket,  
 biéd a' nap és tiéd az étizaka,  
 hogy a' sötétséget világosítsa,  
 arra teremted a' Napnak fényét.  
 16. Te nagy Isteni bőltességgeddel,  
 szonyos határt vetettél a' földnek,  
 külfömbiséget a' nyárról a' télnek,  
 oltád hévséggel és hideggel.  
 17. Emlekezzél-meg lád-meg e' dolgot  
 ellenségid mint rutolnak nevetnek,  
 hely szörnnyen e' tunya és bolond népek,  
 sent neveden télsznek gyalázator.  
 18. A' te gerlice galambotskádár,  
 hadd a' gonosz vadaknak meg-enni,  
 szegényeket eszedből ne ved. ki,  
 nem kegyessen viseld gondgyokat.  
 19. Emlekezzél Uram kötésedről,  
 mert ez egész föld merő sötétséggel,  
 tölt, és rakva tsulárd gonosz néppel,  
 ment nyomorgatnak kegyetlenül.  
 20. Ne hadd hátra térni szégyenséggel,  
 szegény nyomorult szolgaidat,  
 brdits hozzájok te nagy jó-voltodat,  
 hogy nevedet ditsirjék vig (zivel.  
 21. Kelly-fel Uram, és forgasd igyedet  
 nagy gyalázatodról emlekezzél,  
 bolond népnek ezt ne engedgyed-el,  
 naponként rutolnak tégededet.  
 22. Ne felejtse-d-el űvöltéseket,

Ellenségidnek kik reád támadnak,  
Es ellened dühöffen, pat varkodnak,  
Nagy kiáltások éri az eget.

## LXXV. SOLTAR. T. B.

Fogadás. tétele Dávidnak az öregnézéséért

**D**ítsérek téged Isten,

Ditséret legyen neked,

Mert az te ditső neved.

Hozzánk közel jött híven,

Mi azért tsudáidat,

Hirdettyük jo-voltodat.

2. Ha időm lesz valaha,  
En igezán ítélek,  
Ha feneke e' földnek,  
Egyszer s' mind le.rohanna,  
En még-is ő oszlopját,  
Jol állarnám-gyámolát.

3. Az bolondokat intem;  
Ne bolondoskodgyatok,  
A' kik pedig gonoszok,

terjedtek meg, úgy kértem,  
 szarvat ne emellyetek,  
 s' fölön ne beszélljétek.  
 4. Mert a' tiszt és az erő,  
 nem a' Nap kelet felől,  
 nem a' Nap enyészetről,  
 nem a' pusztaból jön,  
 minden az Istenen áll,  
 áll az s' ő magasztal  
 5. Az pohár ő kezében,  
 minden vagyon vörös bor,  
 ő teli tölt sokszor,  
 minden népnek e földön,  
 s' végre a' gonoszak,  
 aleprejét meg-íszák.  
 6. En örökké dicsérem  
 Jákobnak Istenét,  
 bédtem ditsőségét,  
 szarvokat meg-szegem,  
 Isten teleneknek,  
 s' a' jók fel-kelleyenek.

LXXVI. SOLTAR. T. B. 30. 1395

1. *adafa a' Juda népének a' győzedelemért.*

Az XXX. SOLT. notájára.

1. Oméretes az Ur Isten,  
 'A' Judában, és szent neve,  
 s' zraelnek földében,  
 szíze terjedt ditsőségre,  
 s' álemben ő sátorá,  
 s' ionon lako hajléka.  
 Ott meg látja minden ember,  
 s' Isteni hatalmával,

Meg-török ij, pais, fegyver,  
 Hadat meg-szállit azonnal,  
 Nagyobb felségednek ereje,  
 Hogy nem a' koborlók fok hegye.

3. Az ellenség el-dulaték,  
 Reájok mély álom esék,  
 Kiket vitézeknek vélték,  
 Tudatlan lőn az ő kezek,  
 Mihelyen feddésed hallatik,  
 Mind szekér s' mind ló el-aluszik.

4. Ki áthatna meg előtted,  
 A' ki illy rettenetes vagy?  
 Midőn haragod fel-gerjed,  
 Menyébéli sentenriad nagy,  
 Mellyet hallatz az emberekkel,  
 A' föld meg-rémül tsendességgel.

5. Midőn fel-kél az Ur Isten,  
 Tartván kemény ítéletit,  
 Hogy a' szegényeket itten,  
 E' földön meg-tartza népit,  
 Ditséretedre fordul néked,  
 Ha a' nép haragszik ellened.

6. Még egyszer nyilván el-vezteted,  
 E' maradék dalót fulót,  
 Jer ditsérjük Istenünket,  
 Meg álván fogadástokat,  
 Kik mindenkor vadrok ő véle,  
 Es el nem távoztok ő tőle.

7. Adgyatok szép ajándékot,  
 E' rettenetes Istennek,  
 Ki meg-töri hatalmokat,  
 A' gonosz fejedelmeknek,  
 A' nagy királyok itt e' földön,  
 Előtte lesznek rettegésben.

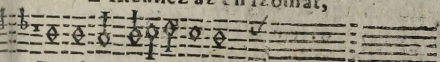


## LXXVII. SOLTAR. T. B.

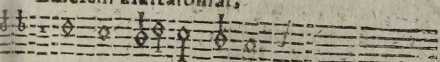
Órviaság a' kesértetben Saló Vigaszalásról.



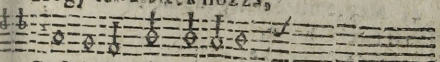
Z Istenhez az en szomat,



Emelem kiáltásomat,



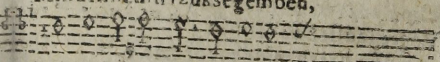
Hogy felkiáltok hozzá,



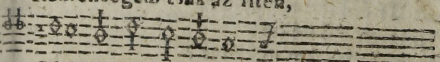
Beszédem meg hallgatá.



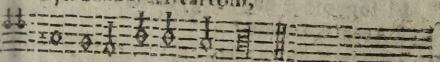
Mindennemű szükségemben,



Reménységem csak az Isten,



Ejel kezem fel tartom,



Az égre hozzá nyújtom.

s 2. Lelkem nagy bánatban esett,

minden vigasztalást meg vét,

z Isten rettent engem,

a róla emlékezem.

1 Noha Istennek szivemben,

nanaszlok nagy inségemben,

Lelkem még sem találhat,  
Semmiben nyúgodalmat.

2. Szemeimet nyitva tartod,  
Alunni éjei sem hagyod,  
Erőmben úgy el-fogyék,  
Hogy egy szót sem szólhaték.

Gondoláma' régi időt,  
Es forgatám szemem előtt,  
Az el-múlt esztendőket,  
Hányám és vetém őket.

4. Meg-emlitém hegedűmet,  
Néhai éneklésimet,  
Szivem egész étszka,  
Ezt mind elő-forgattya.

Ennek hogy értelmét lellyem,  
Azon igyekezik lelkem,  
Elmélkedvén erősen,  
Végre szólék-ekképpen:

5. Ez harag mindenkor tart. é,  
Az Úr öröke el-vét. é?  
Nintsen. é őnékie,  
En hozzám semmi kedve?

El-fogyott. é nagy kegyelme,  
Es ő Atyai szerelme?

Es immáron hátra tért,  
A' mit minékünk ígért?

6. Teljesíggel el-fogyott. é,  
Hozzánk való nagy szerelme?  
El-alutt. é irgalma.

Az ő nagy haragjába?

Végre mondék: Oda vagyoni,  
Az én életem immáron,  
Itan meg-vonta kezét,

Nem nyújtya segedelmét.

7. De meg gondolám ismétlen,

Miket mivel tel régenten,

A' te nagy tsudáidot,

Miket sok ember látott.

Tsudridrol gondolkodván,

Miket láték dolgaidban,

Elmélkedvén erőfien,

Végre szollék ekképpen:

8. Oh erős és kegyelmes Isten!

Szent vagy telekedetidben,

Is sohol senki nintsen,

Hozzád hasonlo Isten.

Tsuda Isten a' te dolgod,

Mint gyakran meg mutatod,

Minden nepek jólattya,

Alag voltát hatalmadnak.

9. Népedet te ki mentetted,

Alag inségből ki vörted,

Isakóbnak és Josephnek,

Elmentetted mind kettőnek.

Hogy a' viz téged meg-láta,

Is ottan nagy félelme juta,

Is a' tenger mélysége,

Is ottan meg rendüle.

10. Az folyhók esőt ejtének,

Is nagy manydörgések lönek,

Magas ég harfoga,

Is széllyel minden tsartoga,

Sűrű villak röpülének,

Is bes kö esők e-g-nék,

Is villámasok lönek,

Hogy az egész föld fénlék,

11. Az föld meg-rendűle szörnyen,  
 Utad lőn a' nagy tengeren,  
 Altal menél a' vizen,  
 Lábad nyoma még liatsen.  
 A' reizerelmet népedet,  
 Mint egy nyáját vezérletted,  
 Kihozád hatalmaddal,  
 Moses és Ááron által.

LXXVII. S O L T A R. T. B.

*Elő Szómlálása Istennek az Izrael népéhez kélő  
 lőmb kélőmb jó eseményének és sok fé-  
 le ostorának.*

**H**

Alig is én népem az en törvényemre.

Fütedet haj-sad az en beszédemre,

a' me-lyek az en szájamból származnak,

Hogy jól meg-érthetd mivoltát azoknak.

Mert én néked olly dolgot beszéllek,

Kit titoknak tarthatnak mindenek.

a. Olly dolgot, a' kit a' mi atyáinktól,



Hallottunk és meg-értetünk azoktól,  
Nem hogy csak mi arról meg-emlekeznénk,  
De fiainknak is meg-beszéllenenék,  
Hirdessük azért nagy dicsőséget.  
Es az ő sok tsuda téteményét.

3. A' Jákobbal ő erős kötést szerze,  
Az Izraelt törvénnyel köteleze.  
Hagyván hogy az atyák ezt meg beszéllýék,  
Es elő szamlállyák ő gyermekeknek,  
Hogy ezt azok is nyilván tudhassák,  
Hát az ő nemzetekből származnak.

4. Hogy ők az Istenben reménlenének,  
Es ő dolgait el ne felejténék,  
Törvénye szerént életet szabnák,  
Hogy ők végezetre úgy ne járnának,  
Mint az ő rosz természetű atyok,  
S az Istentől hirtelen el-hajlók.

5. Miat az Ephraim fia régentem,  
Segy vérel nyíllal fel készülvén szépen,  
Mindazáltal semmit nem használának,  
De nagy szégyenséggel hátra adának,  
Mert Istennek kötelez nem tarták,  
Es ő törvénye szerént nem jártak.

6. Hamar el-felekeztek az Istenről,  
Es az ő nagy sok tsuda tételéről,  
Hát az előtt lártatott ő vélek,  
Es a' mellyek az Egyiptomban lóttek,  
Zoán mezőn melly tsudakat tőtt,  
S az ő atyoknak szemé előtt.

7. Láták hogy a' tenger két felé válék,  
Hogy azon által szárazon mehettek,  
Tengert ő két felét fel-emelé,  
Happal őket kőd oázloppal vezérle,

Es midőn nagy sötétség volt éjél,  
Őket vezette világos tűzzel.

8. A' pusztán a' kősziklát meg hafitá,  
Es a' vízzel, a' melly abból ki folya,  
Népét meg iratá, és azon helybe,  
A' kősziklából kút-fejet ereszte,  
Kiből olly bőséges viz buzdula,  
Melly mint a' patak sebessen folya.

9. Gonofságokat de még sem hagyák-el,  
Az Ur Istent ingerlék nagy bűnökkel,  
Es a' pusztában meg kiserették őket,  
Hogy tőle kértek csak gyönyörűséget,  
Ereltek évánván ő éhségekben,  
Kiért zúgódtak az Isten ellen.

10. Mondván: Eredgy el hid-el te magadban,  
Hogy az Isten néküük e' pusztaságban.  
Asztalt készítsen: Mert láttuk jöllehet,  
A' kősziklából hogy vizet eresztett,  
De a' kenyér és a' hus hol legyen,  
Ez népnek illy étket hogy adhaton?

11. Hogy az Isten ezt hallá meg-busulva,  
Tűzes haragja Jakobra buzdula,  
Meg indula az Ur nagy haragjában,  
Az Izráel népére is azértán.  
Hogy ők az Ur Istenben nem bíztak,  
Sőt ő legedelmét meg utálták.

12. Mert mihelyen ezt a' neptől meg hallá,  
Az főlhőknek legottan parantsola,  
Es meg nyitá a' mennyei kapukat,  
Honnan a' Manna mint eső le omlott,  
Hogy a' nagy éhségben kiáltának,  
Mennyei eledelt találának.

13. Ez népnek itt nagy lőn ő szerentsége,

AAgyali kesyért eledelül-lele,  
 Ugy hogy ebben minedn-eleget évek,  
 Parantsola a' nap keleti szélnek,  
 Melly onnan fellyül-alá-zudula,  
 A' déli nagy szél-is meg indula.

14. Az hus mint egy eső alá rohana,  
 Mint a' sűrű por kinek hi-tsen száma,  
 Madarak hullának nagy sűrűséggel,  
 Mint a' főveny a' tenger parton széllyel,  
 Szám-talan sok a' sátorok között,  
 Ugyan el-lepte az egész mezőt.

15. Ekképpen ők olly igen el-telének,  
 Hogy nem tsak az éhfég ellen évének,  
 Hanem gyönyörködtttek-is magokat,  
 Még sem hádták-el erköltsős voltokat,  
 De hogy a' hus még szájokban volna,  
 És az hálok még meg-nem tölt volna.

16. Ottan az Ur haragja fel-gerjede,  
 AA' népnek javát köztők meg-emezté,  
 Ujó ifjait el-vezte Izraelnek,  
 De ők ez után ismét vétkezének,  
 Előbbi erköltsőkben el-mertek,  
 AAz Isten tsudainak nem hittek.

17. Azert sok tszapsmatti ő életek,  
 MMeg rövidűle napjok, esz-rendejek,  
 MMidőn az halált szemek előtt-neznék,  
 AAz Istenhez ők himétlen térének,

ő benne veték remér-ségoket,  
 Ujó reggel tőle kér-vén kégyelmet,

18. Ez inségben az Istent meg-emiték,  
 őt erő-s kö-lzál-oknak esmérék,  
 EEs őt hatalmas Istennek vallák,  
 EEgyedül őt meg-tartónak mondák,



De csak hamis szó jöve szajokbul,

Es nyelvekkel szólának tsalárdul,

19. Mert az ő szivek nem valának tiszták,

Es az ő kötése szerint nem jártak,

De még is kegyelmestől tőn ő vélek,

Nem hagyá hogy e' bűn ártson nekik,

Kedveze nekik szűnék haragja,

Es ő büntetést hátra hagyta.

20. Meg gondolván hogy az ő természetek,

Gyarló test el-mulandók az emberek,

Mint a' szél, a' melly hirtelen el-zudul,

Es ő fuvallása hátra nem fordul,

De ők még is haragra indíták,

A' pulztában őtet meg-buhták.

21. E' hitlen és gonosz nép meg né szűnék,

Az erős Istent gyakram meg-kisérték,

Az Izraelnek ő szent Istenének,

Majd ugyan parantsolnia kezdének,

Ő erős karját meg nem gondolták,

Mellyel ellenségtől meg-tartattak.

22. Es a' ki Egyiptomban tölt tsudákat,

Es az Zóanban mivel nagy dolgokat,

Tsuda tétellel hatalmát mutatá,

Mikor a' vizet vérré változtatá,

Azt mivelé minden folyo viznek,

Hogy azokból senki ne ihatná.

23. Sok undok férgeket küldé reájok,

Mardosák őket legyek és szunyogok,

Közikben erefzte sok rút békákat,

Es gyümöls vesztő tserebogarakat,

A' sáskák mind el-lepek a' földet,

Es el-veszték a' veteményeket.

24. A' szőlők ke es ő miatt vesznének,



AA' fűge fak-is nem teremhetének,

BBarmokat el-vezte a' kő esőekkel,

CCsordájokat tűzes fergeséggel,

MMinden haragját rajtok ki-önté,

HHaragjának tűzét rájok dújté.

25. Megfizete nekik valósággal,

MMeg-veré ő gonosz angyáli által,

KKiket ő dőlésre rájok botsáta,

AAz ő nagy haragjának útát nyitá,

MMég életeket is nem kiméllé.

MMinden barmokat dőggel el-vezte.

26. Minden első szülött az Egyiptomban,

MMeg öleték a' Chámnak sátorában,

AAz első nyvendéken kedves iffiak,

KKik erejekben már nőni indultak,

EEl hozzá a' pufztán az ő népeit,

VVezérle őket mint nyáj juhait.

27. Bőtorsággal ő seregét ki-vivé,

AAz ellenséget a' tengerben vezte,

MMindenütt szabadon viseltetének,

MMíg a' szent föld határában ércek.

MMind a' nagy hegyig a' ditsért földön,

MMellyet erős job kezével meg-vén,

28. A' népeket ő előle ki-hajtá,

HHogy e' földet népe örökül bírná,

CCsátorokat adá Izraelnek,

MMég is ellene jártak az Istennek,

KKisérték és busíták az Istent,

VVNem őrzék az ő róla vett törvént.

29. De gonosz erkölcsöknek engedének,

EEs mint az ő attyok hátra-esének,

MMint egy rossz kez ív vízfűza fordulának,

EEs fel indíták haragját Az Urnak.

Bálvány imádással őt busítak,  
Boszku-álló voltát meg-indíták.

30. Mihelt Isten ezt felőlők meg érté,  
Ó nagy haragja otran fel gerjede,  
És meg gyűlölé az Izrael népet,  
El-hagyá Sílót ő választott helyét,  
Holott az ő szent-sátora állott,  
Kiben ő az emberek közt lakott.

31. Ő erejeket fogva el-viteté,  
És az ő ditsőségeket erezté,  
Az ellenség kezében, és ezeknek  
A' véres tört adá a' hitleneknek,  
Ugy meg. haragvék örökségére,  
És meg busula az Izraelre.

32. Az ifjú népek tűz miatt veszének,  
És a' szép szűzek nem tiszteltetének,  
Tisztességgel férnek nem adatának,  
A' p. pok fegyver által el hullának,  
Kérnek özvegygyé lőt feleségek,  
Erettek gyalázban nem öltözhettek.

33. De az Ur Isten fel-kele ismétlen,  
Mint a' ki a' mély álomból fel-ferken,  
És mint a' ki sok bort ivott, és kiált,  
Aképpen ő az ellenségre talált,  
És hátul r. j. ok nagy lebet vágott,  
R. j. ok örök gyalázatot hagyott.

34. O'zra a' Joseph satorát meg-veté,  
Az Ephraim nemzetét sem kedvellé,  
De el-választá a' Juda nemzetét,  
Vé e' edgyütt a' kedves Sion hegyét,  
Az ő paloráját őt építé,  
Ő felségének ditsőségre.

35. Ez lesz mint a' föld olly erős palota,

A' melly helyből ki nem mozdul soha,

Az után el-választá a' Dávidot,

Ő szolgájának szegény rendből valót,

A' juh nyáj mellől hívá szolgáját,

Nem utálá szegény állapotját.

36. A' szoprátók között hozatá őtet,

Hogy legelteffe a' Jákobnak népét,

Az Izraelt mint őrkét rá biza,

A' mint oszta' arra volt néki gondgya,

Hogy őket legelteffe, birhassa,

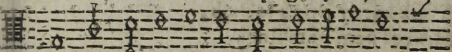
Es kezével híven igazgassa.

## LXXIX. SOLT. C. M.

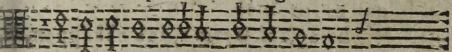
*Rönyö gse a' Sido népnek a' meg-szabadi-  
rásáért.*



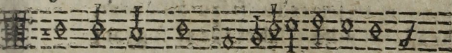
Röködven Ur-m pogányok jöttek,



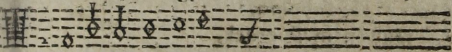
Es Sz. templomodat meg-ferteztették,



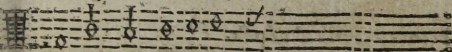
Jerusalem városát el-rontották,



Es széllyel nagy kő-rakásokra hánták,

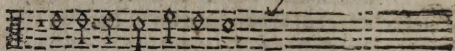


Szolgaidnak testek,

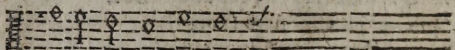


A' kik meg-ölettek,

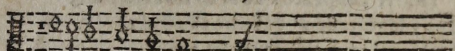




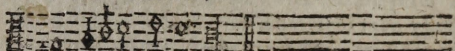
Adattak az holloknak,



Husok te szentidnek,



Etéhl vettettek,



A' mezei vadaknak.

2. Az várasón nagy fok vért ki-ontának,  
 A' lók vér mint vizek széllyel folyának,  
 Tévének olly szörnyű öldökléseket,  
 Nem lén ki el-temerné a' testeket,  
 A' mi szomszédtságunk,  
 Tsufságot űz rajtunk,  
 A' kik környélünk laknak,  
 Minket nem bősülnek,  
 Sőt tsak meg-nevetnek,  
 Tsufolnak és rutolnak.

3. Migharagszol Uram reánk ekképpen,  
 Haragod miglen gerjedez illy igen?  
 Meddig terjeszted bosz szú. állásodat,  
 Kimitket mint a' sebes tűz el-fogyat,  
 Bosz szúdat azokra,  
 Onts a' pogányokra,  
 Kik téged nem ismérnek,  
 Döjts az országokra,  
 Hol nevedet soha.  
 Nem tisztelik a' népek.

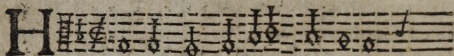
4. Mert Jákobot ők meg-ölték, el nyelték.



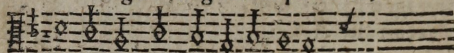
Az ő nemzetségét meg-csészterték,  
 Minden házait földre le-rontották,  
 Kietlen pusztaságra fordították.  
 Borsásd-meg bűnünket,  
 Ne említsd-meg őket,  
 Nagy haragod szűnyék-meg,  
 Mert igen gyötretünk,  
 Uővel mi Istenünk,  
 És kegyelmessen tarts-meg.  
 5. Tekénts-meg Uram kegyelmességeden,  
 A' te-szent nevedért segíts-meg minket,  
 Szabadíts és tarts-meg minket kegyessen,  
 Bűnünket borsásd-meg szent nevedben,  
 Hogy ne nevertessünk,  
 Kérdvén? Hol Istenünk?  
 Verd-meg a' pogány népet,  
 Vérért szolgáltnak,  
 Kiték ki-ontának:  
 Nékik el ne engedgyed.  
 6. Jussön előbben siralma azoknak,  
 Kik a' rabságban ohajtának és sirnak,  
 Siess ments-meg, hogy ők el ne vesszenek,  
 Kik immár halálra íteltetrenek.  
 Szomszédiaknak éppen,  
 Fizeld-meg hét-képpen,  
 A' mit rajtunk miveltek,  
 Hogy téged Ur Isten,  
 Szidalmaztak szörnyen,  
 Fizeld-meg ő nékik.  
 7. Es mi úgy mint te nyájad és seregéd,  
 Magasztaljuk és dicsérjük szent neved,  
 Dicsíretedet mindenkor hirdettyük,  
 És nemzetről nemzetre ki-terjeszttyük.

## LXXX. SOLTAR. T.B.

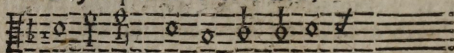
*Könyörgése az Sídóknak az meg szabadi-  
rásért.*



Algald meg Izrael pásztora,



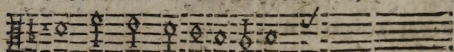
Es Josephnek vezérő Ura,



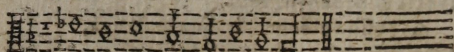
Kit őrizsz mint egy juh nyáját,



Fordits hozzánk szent országodat,



Ki ülsz a Cherubimokon,



Jelennyél-meg világosson.

2. Mutasd-meg Úram nagy erődet,  
Láttasd-meg az Ephraim előtt,  
Mutasd-meg Benjáminnak-is,  
Igy tégy a Manassának-is,  
Tarts-meg minket tellyességgel,  
Nagy inségünkben ne hadgy-el.

3. Ur Isten térj hozzánk ismétlen,  
Őrizz-meg minden gonosz ellen,  
Világosságot nyujtsad,  
Irgalmadat ránc fordítsad,  
Térts hozzánk szent országodat.

Es semmi nekünk nem árthat,

4. Oh Ur Isten vallyon mig-tartod,

Mi rajtunk a' te nagy haragod?

Ha adod meg kérésünket?

Köny-hullatast kenyér helyett

Adal nekünk és itatál

Miaket nagy köny-hullatással.

5. Te minket feddődesben ejtél,

Szomszédinkal nem bősültetél,

Az ellenségnek lőnk tsusna,

Tarts meg seregeknek Ura,

Világosítsd színed rajtunk,

Es nem lesz semmi bántásunk.

6. A' szőlő tövet Egyiptomból,

El-hozád a' sovány országból,

Es a' jó földben plántálád,

Honnan a' népet ki-hajtád,

Es tágas helyen nagy metzsze,

Ö gyökere ki-terjede.

7. Ö széles árnyeka ki-terjett,

Bé fedte a' magas-hegyeket,

Az ö veszfzei magassak,

Fel-nőttek mint a' Cedrus fák,

Agait mind a' nagy vizig,

Ki-terjeszté a' tengerig.

8. Miért tördeléd el-gyepűjét,

Hogy eresztél belé más népet,

Ki szöleit le-szaggatá,

Az erdei kan ki-turá,

A' vadak ki-nyővék szörnyen,

Hogy engedéd ezt Ur Isten?

9. Uram ismétlen térj mi-hozzánk,

Mennyégből szemed fordíts reánk,

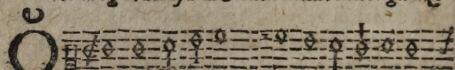
Es látogasd meg a' szőlőt,  
 Mellyet job kezéd ültetőt,  
 Nézd meg e' rsemetét végre,  
 Kit szerzel ditsősségedre.

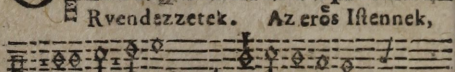
10. Tűzzel megint meg-égettetik,  
 Tellyességgel el-pulztéttatik,  
 Haragodnak nagy tűzében:  
 Nyújts kezedet, oh Ur Isten,  
 Az emberre, kit kezeddél  
 Magadnak erőssétettél.

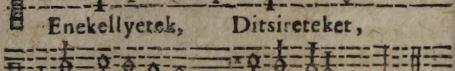
11. Es mi el nem térünk te töled,  
 Tsak életünket erőssétsed,  
 Es ditsérjük szent nevedet,  
 Ur Isten vigasztally miakat,  
 Világosítsd színed rajtunk,  
 Es mi nyilván meg-tartatnak.

## LXXXI. SÓLTAR. T. B.

*Hála-adása az Izsraelnek az jó-tereménység,  
 és meg-vallása az hála-adatlanságnak.*

**O**  **Rvendezzetek. Az erős Istennek,**

 **Enekellyetek, Ditsireteket,**

 **Szép énekeket, Jákob Istenének.**

2. Szép ditséretet, Néki mondgyon minden  
 Lantokban ötet, Es citerákban,  
 Ditsérjük vigan, Néki zengedezvén.

3. Most



3. Most ez új hóban, Néki örvendezzünk,  
 Trombita szóban, Rendelt időkben,  
 Vig inepűakben, Illik énekelnünk.  
 4. Mert Izraelnek, Isten parantsolá,  
 És a' Josephnek, Hogy ők ekképpen,  
 Elnének hiven, Jelül nekik hagyá.  
 5. Illy kátést szerze, Isten a' Josephnek,  
 Midőn ki jöve, Az Egyiptomból,  
 Holott a' nép szól, Esméretlen nyelvel.  
 6. A' terehalol, En ki-hozám őtet,  
 Hogy sár gyurástol, Téglá vermekből,  
 És inségekből, Ki-mentsék kezeker.  
 7. Hozzámkialtál, Te nagy inségedben,  
 És meg-tartatál, Imádságodat,  
 Meg-halgtám ot, A' nagy meny-dörgésben.  
 8. A' Meribánál, En meg-kisértélek,  
 Látám azonnal, Nagy keménységed,  
 Még-istenéked, Illyen szóval szóllek:  
 8. Halgald-meg népem, Es közlöm te veled,  
 Erős kötetem, Hald-meg Izrael,  
 A' mit szám beszéll, Es azt-jol meg-értséd.  
 10. Neked ne légyen, Idegen Istened,  
 De egyedül én, Tsak engem tisztelly,  
 Senkitől ne féll, Nevemet bősüllyed.  
 11. En vagyok néked, Istened egyedül,  
 Inségben téged, En meg-tartalak,  
 És ki hozálak, Egyiptom földéből.  
 12. Táts-fel tsak szádod, Esmeg töltöm bővé,  
 Mentem meg-látod, Hogy nagy bőséggel.  
 Lesz az elodel, Tsudelatos-képpen.  
 13. De az én népem, Engem nem halgata,  
 Noha intettem, Gyakor beszéddel,  
 De az Izrael, Füleit-bé-dugra.

14. Kin meg busulek, Es őket el hagyám,  
 Hogy bár mennyenek, önnön kedvekre,  
 Es ölvényekre, Szabadon bocsátám,  
 15. Hanem szível, Szót fogadot volnám,  
 Esh: Izrael, En útaimban,  
 Es tanátsomban, Jaro akart volna.  
 16. En is legottan, az ő ellenségét,  
 Nagy hatalmomban, El-vertem volna,  
 Vetettem volna, Rajok én kezemet.  
 17. ő ellenségét, Néki adtam volna,  
 Jó szerentsejét, En ő nekie,  
 Nagy sok időkre, Terjesztettem volna.  
 1. Buzát nekie, Szépet adtam volna,  
 Eledelére, Es nagy bőséggel,  
 A' kősziklából, Mézet adtam volna.

Panaszszal az Istennek az Birákra és regnálókra.

Az XLVI SOLT. notájára.

A Z Isten áll ő seregében,  
 A' Birák gyülekezetiben,  
 Közöttök igazát itél,  
 Es nékiek ilyen felél:  
 Miglen itéltek ti ekképpen,  
 A' törvényi igazság ellen?  
 Hogy személyét a' hamisnak,  
 Nézitek kedvezvén annak?  
 2. Szegényt ítéllyétek igazán,  
 Eskönyörüllyetek az árván,  
 ügyét a' szűkölködőnek,  
 Erő-szaktul meg-mentsétek,  
 A' nyomorultat a' hamistól,

szabadítsátok markából,  
 hogy a' szegény erőt vegyen  
 hatalmaskodo ellen.

83. De intésemet nem fogadgyák,  
 és értetlenül meg utállják,  
 nagy sötétségben mennek el,  
 és a' föld tsak nem süllyed el.  
 Imé én mondom hogy ti vadatok,  
 és Isteneknek hivattatok,  
 és a' magasságos Urnak,  
 és mondatatok fainak.

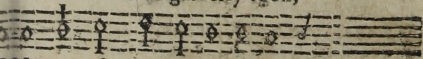
84. De mindnyájan meg kell halnotok,  
 mint egyebek ti is ki múltok,  
 és gre mind oda léfztek,  
 egy mint egyéb fejedelmek.  
 Ne maradj fel azért oh Ur Isten,  
 és mitély meg mindent e' földön,  
 mert néked hatalmad vagyon,  
 minden népen e' világon.

## LXXXIII. SOLTAR. T. B.

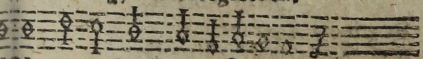
szorgása az Isten népének az ellenség ellen.



Ram ne halgass illy igen,



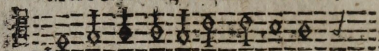
Ne maradj e' veszteglésben,



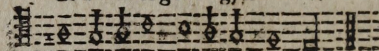
Ne nyugodgyál oh erős Isten!



Mert ellenségid dühösködnek,



Es a' kik tégedet gyűlölnék,



Fel-emelték fejeket fönnyen.

2. Kiváltképpen néped ellen,

Tsalárd árulatas-képpen,

Sok álnok tanácsokat lelnek,

Es a' kikre te gondot tartasz,

Es rejték helyedben oltalmaz,

Azok ellen őszve-esküsznek.

3. Mondván: Jertek im ezeket,

Veszelsük el e' nemzetet,

Töröllyük-el őket e' földről,

Fogyassuk-el e' népet szintén,

Hogy emlékezze se lehesse,

Az Izrael népe nevéül.

4. Gonosz tanácsot végeztek,

Té ellened kötést törték,

Az Edomi Ilmaeliták,

A' Moábnak és a' Hágárnak,

Nemzeti te ellened járnak,

Gebaliták és Ammoniták.

5. Philisteus és Amalek,

Es mind a' Tyrusbéliek,

Nagy erővel fel készültének,

Az Assur-is ezekkel edgyütt,

Ségíteni a' Loth fiait,

Minden erővel igyekeznek,

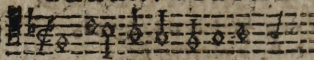


6. Ez népekkel is azt tegyed,  
 ilint a' Midiánt el-veztéd,  
 " Kiffon patakánál régenten,  
 ilint Sísar és Jabin el-vezze,  
 sz-Edornál éltek el-kele,  
 Illyak lőnek mint a' sár a' földön.  
 7. Ő fejedelmi mint Oreb,  
 egy járjanak mint a' Zéeb,  
 ilint ama' Zebah és a' Salman,  
 kik mondották nagy kevélyen,  
 sz-Istennek hajlékit menten,  
 -foglalljuk nagy hatalmunkban.  
 8. Tedd forgó kerékké őket,  
 mint szél a' pusztorja esőpöt,  
 mint a' sebes tűz meg-égeti,  
 nagy erdőt, és el-pusztítja,  
 mint a' sebes tűznek lángja,  
 magas hegyet meg-emészti.  
 9. Kergesd-meg forgó szeleddel,  
 nagy rettegéssel ijezd-el,  
 él vézszel háboríts-meg őket,  
 hortzájokat szégyeníts meg,  
 hogy tégedet ilmérjenek-meg,  
 d bősüllýék te szent nevedet.  
 10. Tisztítsd őket nagy szégyenben,  
 ejts-bé nagy felelemben,  
 öröld-el hogy innét mindenek,  
 minérjék, hogy te az Isten vagy,  
 kinek hatalma igen nagy,  
 kinek felségeinek neveznek.

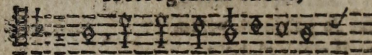
## LXXXIV. SOLTAR. T. B.

*Királsága Dávidnak az Isteni tisztaságban,  
 a' gló'riá' jelen léselre Jerusalemban,*

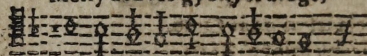
O



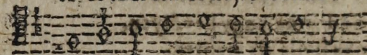
Hseregeknek Istene,



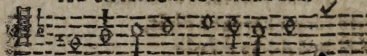
Melly kedves gyönyörűsége,



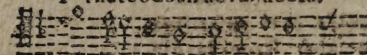
A' te szerelmes hajlékidnak!



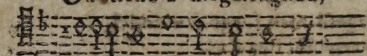
Az én lelkem fohászkodik,



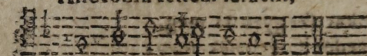
Tornáztodban kívánczik,



Oh Istene a' magaságnak,



Ahétozik testem lelkem,



Te hozza elő Istenem.

2. A' verébnek vagyon fészke,

Es honnyában költ a' fecske,

En királyom Zebaosh Isten,

Hol vadnak a' te oltárid,

Este szentséges hajlékid?

Hol ditsírtetel felségeisen?

Bizony boldog az olly ember,

Ki téged házában dicsér!

3. Oh boldog az ember nyilván,

ki a' te útaidban,  
 ván járni szível lélekkel,  
 en vén a' siralom völgyén,  
 Az hol merő száraz minden,  
 t-is ő nagy hiedelemmel,  
 tatás, tsinál tsatornát,  
 ben eső. vizet botsát.

4. Nyeregségről nyereségre,  
 lennek erőül erőre,  
 ig hozzád jutnak a' Sionra,  
 h erős Zebaoth Isten,  
 ajs hozzám füled kegyessen!  
 gyelmezzél imádságomra,  
 akob Istene, nagy Isten,  
 alga's. meg én szükségemben.

5. Mi paisunk oh Ur Isten,  
 tőre nézz kegyessen,  
 mert jobb egy nap a' te házádban,  
 ogy nem ezer nap egyébütt,  
 sz Isten tornátza előtt,  
 pún álló lennék inkábbán,  
 ogy nem mint sok időt élnék,  
 házokban az hitleneknek.

6. Mert minekünk fényes napunk,  
 sz Isten, és mi paisunk,  
 Nagy dicsőféggel szeret minket,  
 szokkal kegyelmezt téfszen,  
 lik járnak a' jó övényén,  
 ok javaival áldgya őket.  
 öldög az ember életében,  
 bízik az Ur Istenben.

LXXXV. SOLTAR. T. B.

Rónjörgefe a' sidó népnek a' mig Babodirásott.



**N**

Agy kegyessen töl Uram földeddel,

Jakob nemzetivel a' fogságban,

Kiket rabságból haza ereztél,

Meg- engedel nekik irgalmassan,

Bűnöket meg- bocsátád el- főded,

Ellenek haragodat enyhítéd,

Uram kegyessen végy hozzád minket,

Vedd- el- rólunk haragodnak tüzet.

2. Nem de mind örökké haragszol. é?

Mind éltig nyújtod é haragodat?

Népedet már meg nem enyhited. é?

Hogy benned leihessen vigszágot?

Es noha nagyok a' mi bűneink,

Még- is mutasd kegyelmed minékünk,

Es noha törtünk sok gonofságot,

De tőled kérünk irgalmasságot.

3. En meg- halgatom mit szoll az Isten,



sz. ő népének és ő szentinek,  
 keséget beszéll kegyel vessen,  
 hogy bolondságból ne vétkezzenek,  
 Kik őtet félik, minden meg-hidgye,  
 szel azokhoz ő segedelme,  
 hogy ditsősége lakják földünkben,  
 minden inséget rojunk el. vészen.  
 4. Joság hűséggel őszve-békélik,  
 keség igazság egymást szépen,  
 sokollyák, e' földön nevedik,  
 hit, látzik igazság az égen.  
 Minden-nemű jórád az Úr Isten,  
 sok jó gyümöls terem e' földön,  
 igazság megyen ő előtté,  
 ő járása tart mind örökté.

## LXXXVI. SÓLTAR. C.M. 77.

*Örögsé Dávidnak a meg-szabadításért.*

Az LXXVII. SÓLT. notájára.

H A j r s hozzám Uram fűledet,  
 Es ha gald-meg kerésemet,  
 mert igen szegény vagyok,  
 és én szűkségem nagyok.  
 Tarts-meg testemet lelkemet,  
 és ézd ártatlan életemet,  
 szolgádhoz térjen kedved,  
 bizik csak te benned.  
 2. Hozzád minden nap ohajtók,  
 nagy szűkségemben kiáltok,  
 és nagy irgalmad szerént,  
 gyelmezz-meg oránként.  
 2 Szolgád lelkét vigasztald-meg,  
 és a kiáltásom hald-meg,

Mert szívemet e' végre,

Emeltem fel az égre.

3. Uram jó kedvű s' édes vagy,

A' te irgalmasságod nagy,

Minden emberhez pedig,

Kihozzád esedezik.

Halgasd-meg azért kéréssem,

És nézd-meg esedezésem,

Tekéntvén kegyelmedre,

Figyelmezz belzédemre.

4. Nagy szükségemben ohajtók,

Te hozzád szívből kiáltok,

Es engem te meg-halgatsz,

Nyavalyámban el nem hadtz.

Ugyan fiats sohól több Isten,

Ki hozzád hasonló légyen,

Nintsen több erős Isten,

Ki illy dolgot teheszen.

5. E világon minden népek,

Kiket teremtel el-jönnek,

Es imádnak tégedet,

Ditsőitik nevedet.

Mert te nagy és hatalmas vagy,

Tsuda tételed fok és nagy,

Te vagy egyedül Isten,

Sohól Isten több nintsen.

6. Vezérly Uram úraidban,

Hogy járjak igazságodban,

Es csak arra hajts szívem,

Hogy szent nevedet fellyem.

Neked Uram hálát adok,

Ebbsel yes szívből vigadok,

Mind örökké nevednek,

Ditséretet éneklek,

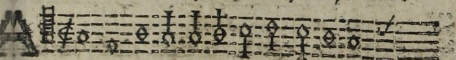
LXXXVI. SOLTAR.

201

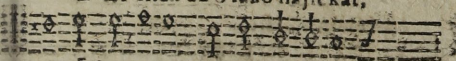
7. Mert meg kegyelmezél nekem,  
 pokolból ki-vöd lelkem,  
 lel.támasztál újonnaan,  
 melységből ki-hozván.  
 Imé az istentelenek,  
 ram reám dühötte nek,  
 k tsak hatalmaskodnak  
 mmit rajtad sem adnak.  
 8. Dete irgalmas Ur Isten,  
 yag vagy természetedben,  
 Ő, hív, és engedelmes,  
 aragra késedelmes,  
 Tekénts reám kegyelmezz-meg,  
 ram szolgádat segetsd-meg,  
 szolgáló leshyodnak,  
 at foglald magadnak.  
 9. Add jó jelét mi voltomnak,  
 nt ellenségim lássanak,  
 es szégyenlyek hogy engem,  
 teg segitélz Istencim.

LXXXVII. SOLTAR. T.B.

Eövéme a' Sion népnek az új templomán.



Z Ur Isten az ő lakó hajlékát,

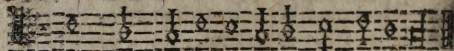


Az ő szentseges hegyen helyheri,



Es a' Siont ő inkább szereti,

102. LXXXVII. SÓLTAR.



Hogy nem Jakobnak akar mely sátorát.

2. Te felőled nagy dicséretet lesznek,

Oh Isten városa! Egyiptomát,

Moad Isten, és a' babyloniát,

Azokhoz tudom kit engem elmérnek.

3. A' Philistensrol még így beszélnék,

A' Tyrusrol és a' Szeretsenről,

Ekképpen szólnak és egyéb népről:

Ezek a' Sion hegyén születtenek,

4. Az Isten jól meg erősíti őket,

Mikor népeit őszve számlállya,

Akkor ezek felől is azt mondgya:

Ez nép is a' szent Sionrol született,

5. Azért ott énekeltek szép éneket,

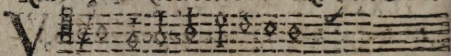
Mond az Isten: és itt örvendeznek,

Mert én dicsőségére e' helynek.

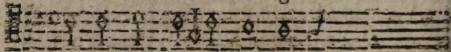
Támasztok nagy szép élő kút-fejeket.

LXXXVIII. SÓLT. C. M.

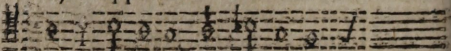
*Rinyörgés a' kísértésben és 'elke' harczban.*



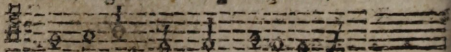
R. Isten en idvéllőgem,



Ejelenappal kiáltok hozzád,



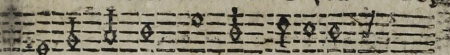
Könyörgésemet meg hallgassad,



És tekint meg nagy iráségem,

Kegye





Kegyellém hajts hozzám füledet.



Érts-meg én eledet.

2. Az én lelkem nyavalyákkal,  
selyességgel el aradt, el-tölt,  
mint a' ki már a' sírban készült,  
és a' pokolra alá szal.

3. Meg-fosztattam életemtől,  
mint a' kikerőgyön vertenek,  
ők az halottak közt hevernek,  
s kőről már nem emlékezöl,

ők el temetve fekszenek,  
és te kezdedből ki estenek.

4. A' koporsóban töl engem,  
se-vel a' sötét mélységben,  
olott haragod nyom keményen,  
s-burítád szegény fejem,  
nagy ár-vezednek habjaival,  
ők rám rohannak nagy zúgással.

5. Engem te meg-utáltatál,  
és tőlem én esmérőimet,  
elcsizze vöd, el-hadtak engemet,  
és a' tömlőzben taszítál,  
olott kemény fogságban vagyok,  
ből ki nem szabadulhatok.

6. El-keferedek szemeim,  
szédalom miatt el-badgyaktak,  
Naponként Uram téged hívják,

**104. LXXXVIII. SOLTAR.**

Hozzád terjesztvén kezeim,  
Halottaknak tesszé tsudakat,  
Néki mutat-e nagy dolgokat?

7. De fel-támadé az halott,  
Hogy tsuda teteled hirdesse?

Es a' koporsóban vagy oné,

Ki emleste jó voltodat?

Es igazságodat a' sírben,

Ki ditsérné veszedelmében?

8. A' seregtben ki ismérné?

A' te tsuda téreményidet,

Az hol el feledtek tégedet,

Igazságod ki érténé?

De én csak té hozzád üvöltök,

Minden reggel néked könyörgök.

9. Uram miért vetz-el engem,

Miért rejted el szemeidet?

Szegény vagyok, erőm el-veszett,

Jaj melly igen gyötrettetem,

Ez én régi nagy inségemben,

Előttem vagyok rettegetben.

10. Nagy haragod reám borult,

Nagy retteget engem környül vött,

Es tellyességgel el-méritött,

Mint az ár-víz reám todukt,

Sanyargat engem minden dolog,

Valamelly én környülem forog.

11. Te viszed távolý én tőlem,

Minden esmérő barátimat,

Akar mint híjam rokonimat,

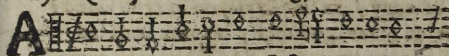
Niatsen semmi hü emberem,

Regi társaim ez inségben,

Uzonyodnak jóni előmben.

## LXXXIX. SOLTAR. T. B.

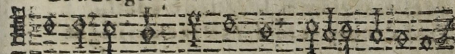
Pánaszszá a' Sídónak az nyomorult álla-  
porrökröl. az Istennek elöbbeni jó tetemé-  
nyének előszámlálásával egyetemben.



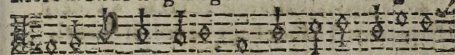
Z. Urnak irgalmát örökké éneklek,



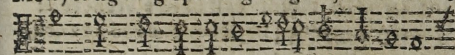
Es hűséges voltát mindenkor hirdetem,



Mert mondó hog' meg ál mind örökké irgalma



Mellyet ug' meg épít hog' meg álljó mindé ha,



Es hogy mind az égig erőltted meg tartod,



Te szent igazságod és a' te fogadásod.

2. Mond Isten: Az én el. választott (szolgáim),

Frügyet szerzettem és kétést a' Dáviddal,

Kinek erőfén meg eskürtem én nevemre,

Hogy az ő magvának örökké tart oemzete,

Es az ő királyi székinél firol fira,

Mindenkor meg-marad a' királyi korona,

3. Az egek befzéliik tsuda dolgaidat,

A' szent gyülekezet te igazságodat,

Mert vallyó s' kitsoda volna ott fenn az égbé,

Ki nagy hatalommal hozzád hasonlo légyen,

Az erős Angyalok seregében vagyóné,



Ki e' díszű Urhoz hasonlatos lehetne?

4. Igen rettentetes e' felséges Isten,

Mert félt minden a' szent gyűlésekben,

Oh Zebaoth Isten minden enged tenéked?

Te nagy erős Isten vallyon ki érne veled?

A' te igazságod melly lakozik te nálad,

Soha el nem múlik, de örökké meg-marad,

5. Az háborus tenger vagyon hatalmadban?

Fél rámadt habjait le-nyomod leg ottan,

Egyiptom országát le-vágad fegyvereddel,

Te ellenségedet el-kergeted erőddel,

Tied a' meny és föld, és e' széles világot?

Te fundálád, szerzed, és a' benne valókat,

6. Tőled csináltatott az észak és a' dél,

Hermón és Thábor hegy nevedről csekel,

Erős a' te karod hatalmas a' te kezéd:

Job karod fel-indult, és széked előtt néked?

Igazság, kegyesség hajlékodbán rád néznek,

Kegyelem és hűség te színed előtt mennek.

7. Boldog a' nép a' mely tenéked örvendez?

Minden dolgot Uram ez vízi jó véghez,

Fényes országad előtt ezek járnak mérészen,

Es a' te nevedben örvendeznek szüntelen,

Mert nagy dírsőfégre őket fel-magasztalod,

Es jó teteményed rajtok meg-szaporitod,

8. Te vagy ékessége az ő erejének,

Minden hatalmokat te adtad nékiük,

A' te kegyelmedből szarvunkat fel-emellyük,

Te tőled Ur Isten mi paisunkat vörtyük,

Es a' mi királyunk a' te fegyvered nekikül,

Oh Izrael Ura, nem lehet segítségül!

9. Sz. vegezésedből mert te egy szer szollás,

A' te hű szolgádnak fényes látás által,



Midőn kegyelmessen neki mondál ilyen szót :  
 Egy embert választék, neki adék hatalmot,  
 Az én népem közzül választám éne' izemelt;  
 Dávidot szolgámat, kit az én szívem kedvelt.

10. Én őtet meg-keném szentságes olajjal,  
 Hogy hatalmas legyen az én kezem által,  
 És erős karomtól ő oly hatalmat vélsen,  
 Hogy minden ellenség az ellen semmi lélsen;  
 Semmi ellensége erőt nem vélsen rajta,  
 És a' gonosz tévő őtet nem nyomorgatya.

11. Az ő ellenségét előtte meg-töröm,  
 Minden gyűlöletét földről el-töröm,  
 Az én kegyelmeim és hűségem lesz véle,  
 Hogy az én nevemben ő szarvát fel-emellye,  
 Mert én edgyik kezét tészem a' nagy tengerre,  
 És az ő job kezét a' nagy folyó-vizekre.

12. És ő illy beszéddel szólt ősz tán-énékem :  
 Éte vagy az én Atyám és erős istenem ;  
 Én őtet fel-vésem első szülött hammá ;  
 És ez egész földön tészem erős királlyá,  
 Irgalmamát neki mind örökké meg-tartom ;  
 És én kötelemet ellene fel nem bontom.

13. És én az ő magvát örökké terjesztem,  
 És királyi széket jól meg-erősítem,  
 Valamig az Éég tart : De ha az ő fia  
 Főrvényből hadgyák, és nem engednek neki,  
 Én rendelésemet hogy ha őt meg-veténdik,  
 Parancsolatomat és ha nem követéndik.

14. Én veszfőmől őket az ő nagy bűnökért,  
 Meg-látogatom ; és meg-sujtom vérkekért :  
 De én kegyelmemet ő ről meg nem vonáztom,  
 És fogadámat ő neki meg nem máztom,  
 Mert szent kötelemet né akarom meg-izogni.

A'mit szájam mondot nem szoktá vissza vonni  
 15 Az én szentségemre egyszer meg eskütté,  
 Dávidnak szolgámnak, nem hazud beszédem,  
 Hogy az ő nemzete meg tart minden időben,  
 És királyi széki meg marad azonképpen,  
 Mint a' Nap és a' Hold az égen meg maradnak  
 Tiszta bizonyosági az én fogadásomnak.

16. De te meg-utálád és szinte meg-vetéd,  
 És nagy haragodat kenettedre öntéd.  
 Szolgádnak kötést te szinte meg-utálád,  
 Ekés koronáját a' földre le-tapodád,  
 Falait el-töréd, el-rontád erősségit,  
 Tővéből ki-hányád szép ékes épületit.

17. Az úton járóknak őt lákmányul hagyád,  
 És ő szomszédinak nevetségül adád,  
 Ő ellenséginek fel-emeléd kezeket,  
 És meg-vidámitád gyűlölöi sziveket,  
 Az ő fegyverének élit hegyit el-vővéd,  
 És őtet az hadban egy szálné sem legítéd.

18. Minden ékecségét nevének el-törled,  
 És királyi székeit a' földre le-vetéd,  
 És meg-rövidéted napját iffiúságának,  
 Nagy szégyen gyalázat ő reá borulának,  
 Mig rejtéd-el magad? örökké haragszoléd?  
 Haragodnak tüze mind éltig gerjedeze?

19. Gondold meg éltednek ő rövid idejét.  
 Híjában szerzedé mind az embereket?  
 Kísoda az ember a' ki halált ne lásson?  
 És a' koporsóból el ki-szabadulhasson?  
 Uram hol vagy on most a' te régi kegyelmed,  
 Kitől a' Dávidnak től eskütt ígéretet? (kar,

20. Gondold szolgádnak nag' gyalázattya-  
 És hogy sok népnek iszonyu szidalmát

Jeblomben hordozó, kik tégedet boszontnak,  
Gyalázzván nyódokát fel-kenett királyodnak.  
Oitsósság tenéked, és áldásád Ur Isten,  
Mire minden néptől mondassék, Amen, Amen.

*Tanulj az életnek meg-gondolatyáról.*

**I**E benned biztunk eleitől fogva,  
Uram téged tartottunk hajlékunknak,  
Mikor még semmi hegyek nem voltak,  
Hogy még sem ég sem föld nem volt formálva;  
Te voltál és te vagy erős Isten,  
És te megmaradsz minden időben.

2. Az emberek te meg-hagyod halni,

És ezt mondd az emberi nemzetnek:

Legyetek porrá kik porból lőttek,

Mert ezer esztendő előtted annyi,

Mint a' regnapok ő el-múlása,

És egy éjnek rövid vigyázása.

3. Ki-múlai hagyod őket olly hirtelen,

Mint az álom melly el-múlik az ontul,

Mihelt az ember fel-serken álmából,

És mint a' zöld fű vetske a' mezőben,

A' melly nagy hamarsággal el-hervad,

Reggel virágzik s' este meg-szárad.

4. Midőn Uram haragodban ver sz minket,

Ottan meg halunk és földre le esünk.

A' te kemény haragodtól rettegünk,

Hogy ha meg-tekénted nagy bűneinket,

Titkos vétkeinket ha elő-hozod,

És színed eleiben állatod.

5. Haragod miatt napja életünknek,

Mertön el-múlik olly hirtelenséggel,

Mint



Mint a' mondott szót el-ragadgya a' szél,  
 A' mi napink kiker nékünk engedtek,  
 Mind egy hetven esztendei idő,  
 Hogy ha tőb tehát nyoltz van esztendő,

6. Es ha kedves volt-is valamennyire,  
 De többire vőlt munka és fájdalom,  
 El-kél éltünknek minden ekeffége,  
 El-múlik mint az árnyék és az alom,  
 De ki érti a' te haragodat?  
 Tsak az a' ki feleli hatalmadat.

7. Taníts-meg azért minket kegyelmessen,  
 Hogy rövid voltát éltünknek értsük,  
 Es eszefféggel magunkat visellyük.  
 Oh Ur Isten forduly hozzánk ismétlen,  
 Mig hagyod hogy éltünk nyomorogjon?  
 Könnyörülly már a' te szolgaidon.

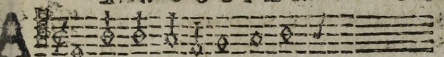
8. Tölts bé minket reggel napp' irgalmaddal,  
 Hogy jó kedvel vigyük véghez éltünket,  
 Ne terheltessünk szorgalmatosággal.  
 Vigasztally minket és adgy könnyebséget,  
 Es haragodat fordíts el rolunk,  
 Mellyel régulta ostromoztatunk.

9. Szolgaidon lattassad dolgaidat,  
 Ditsőffégedet ezeknek fiain.  
 Add érténünk felséges hatalmadat,  
 Mik egyes Urunk oh irgalmas Isten  
 Minden dolgunkat bírjad, forgassad:  
 Kezeink munkáit igazgassad.

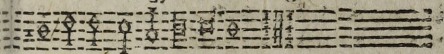
XCI S O L T A R. T. B.

Vigasztalás az veszedelemben.

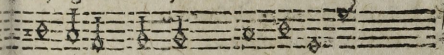




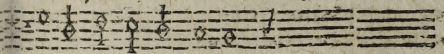
Z ki a' felséges Urnak,  
Ese' nagy hatalomságnak.



Lakozik oltalmában :  
Nyug szikárnyékában.



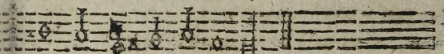
Ez illyen nyilván mondhatya :



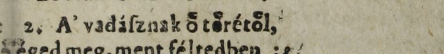
Isten az én kő várom,



Eő életemnek oltalma,



Es csak ő benne bizom,



2. A' vadásznak ő törétől,  
Séged meg ment féltedben :  
Hamis nyelvek mérgetől,  
S leg-oltalmaz kegyessen.

Téged ő kedves szárnyával,  
S akergat és bé fedez,  
S az ő igazságával,  
Mint pásztor védelmez.

3. Nem léfzen néked féltelmed,  
S jeli irtozástól :

Szived nappal meg nem ijed,  
S repül gyors nyíltól :

Nem árt néked semmiképpen,  
S éjeli dögölet,

Az halálos dög del szinben,  
Néked semmit nem tehet.

4. Hát te mellőled egy felől,  
Ezeren el-esnének is :  
Es tiz ezren jobb kéz felől,  
Nem árthat néked még is.

Sőt meg nézélled kedvedént,  
Őket szemeid előtt,  
Mondván : ō érdemek szerént,  
Ez veszély rajtok esett.

5. Summa szerént, az Istenben,  
Vétem hiedelmemet :  
A' ki ül a' magas helyben,  
Ebben vesd reménségedet :

Es semmi kár téged nem ér,  
Sem nem esel veszélyben,  
Es minden gonosz hátra tér,  
Háza felé sem mégyen.

6. Mert az ō szent angyalinak,  
Meg-parantsolta nyilván :  
Hogy téged oltalmazzanak,  
Minden te útaidban.

Ezek téged t nagy szépen,  
Ō kezekben hordoznak,  
Hogy lábad ne űsd a' kőben,  
Oly hiven igazgatnak.

7. Oroszlányon és Sárkányon,  
Minden kár-nélkül járhatz :  
Oroszlán kőlykőn és kigyón,  
Lábaidal tapódhatz.

Mond Isten : ōt meg-tartom,  
Mert engem szivből szeret,  
En ōt meg oltalmazom,  
Mert ditséri nevemet.

8. Mihelyt hív könyörgésében,

Ittet, én meg-segitem ::

Wéle létszek szükségében,

hiből hamar ki-vészem,

Es nagy dicsőfölegre ötet,

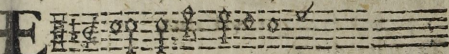
Emelem, magasztalom,

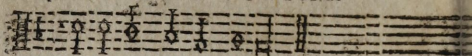
Es az én segedelmemet,

ő néki meg-mutatom.

## XCII. SOLTAR. T.B.

*Hála-adás az Istennek gondviseléséről.*





Ditsirje minden éjjel.

2. Lantban és hegedűben,  
 És szép cymbalmokban,  
 Hangos citerákban,  
 Ditsértessel zengésben.  
 Dolgsidon örvendek,  
 Hatalmadat látván.  
 Kezédnek tsudaján,  
 Örömsömben éneklek.

3. Sok és nagy tsudálatos,  
 Te tselekedted,  
 Mélység böltseséged,  
 Beszéded drágalatos:  
 E' dolgot az esztelen,  
 Egy-szálaé sem érti,  
 És meg sem tekénti.  
 Hogy ez miképpen legyen:

4. Hogy a' gonoszok nőnek,  
 Mint a' fű a' mezőn,  
 Virágoznak szépen,  
 A' lok istentelenek.  
 Hogy örökké essenek,  
 A' veszedelemben,  
 Te vagy örök Isten,  
 Fölötte mindeneknek.

5. Mert im a' hitetlenek,  
 A' te ellenségid,  
 Minden gyűlölőid,  
 Szörnyűképpen el-veznek,  
 Szarvamat fel-emcied,  
 Mint az egy szarvúnak,



Hogy én vigadhattak,  
 Inn Istenem te benned.

6. Meg-kenik én fejemet,  
 Éldellő olajjal,

Hogy diadalommal,  
 Állam elleaségimet.

Végre én fűleimmel,  
 Ann ellenségitől,

És gyűlölöimről,

Mj hire-hallok örömmel.

7. Virágoznak a' hivek,

Mint a' szép pálma fák,

És mint a' cedrus-fák,

És a' Libanon nőnek.

Es az-Úr hajlékában,

Ezek plántálatnak.

Özépen virágoznak,

Az Isten tornáczában.

8. Hogy-ha meg-őszülnek-is

De mindazonáltal,

Nagy szaporasággal,

Gyümölcstöt hoznak még-is,

Hogy igazságát híven,

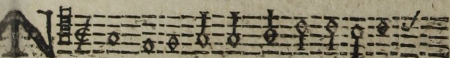
Mindenütt hirdessék,

Az én Istenemnek,

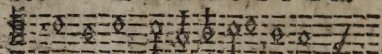
És kiben hamisság nintsen.

XCIII. SOLTAR. C.M.

Vigasztalás az egyetlen Urak ellen.



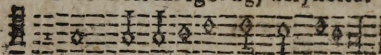
Agy hatalommal regnál az Isten,



öltözvén felséges orjében,



E' föld kerektségét úgy helyhette.



Hogy mo' dulása nem lesz nékie.

2. A' te széked kezdettől fogván volt,  
Istenséged örökké országolt.

A' folyó vizek erőssen zúgnak,

A' magas habok igen harsognak.

3. De bár a' tenger zúgjon erőssen,

Es a' habok hánykodgyanak fönnycen:

De ők mind semmik az Isten ellen,

Mert ő hatalmas a' magas menyben.

4. Uram meg-marad a' te monádod,

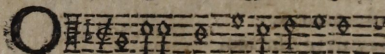
Merő hűség a' retudományod,

Házadnak szentség ő ékessége,

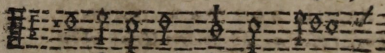
Kinek örökké nem leszzen vége.

# XCIV. SOLTAR. T. B.

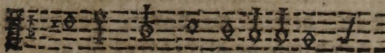
*Rönyörgés az egyetlenek ellen.*



H erős boszszú álló Isten,

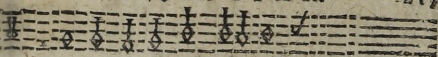


Ki bücsünkért büntet erőssen!



Jelents-meg már hatalmadat,

Mind b.



Mind e' világnak bírása,



Támadgy, fel, add meg valóba,



A' kevélyeknek jutalmát,

2. Miglen marad ez büntetetlen,

gg fuvalkodnak fel kevélyen,

gg gonosz istentelenek?

gg élnek illy vigasággal,

az ő gonofságokkal,

Illyon meddig dítsekednek?

3. Uram a' te népedet rontják,

lk ségedet sanyargatják,

onden irgalmasság nélkül,

egyet árvát meg ölnek,

gény jövevényt el vesztenék,

g ezt mondgyák szemtelenül:

4. Az Isten e' dolgot nem lártya,

Jákob Istene nem tudgya,

mikét mi szerzünk mostan.

szudálok-ti rajtatok,

gy illy oktalanként vádtok,

nyátok meg magatokban:

5. A' ki a' fület teremtetete,

l látó szemet szerzette,

gy nem látna sem hallana,

egányek büntetője,

debet hogy ne büntetne,

lást tanít hogy ne tudna?

6. Az Isten minden szívnek titkát,  
Jól tudgya minden gondolattyát,  
Hogy semmire kellők láttya.  
Boldog a' kit te igazgatsz,  
Es törvényedre tanítasz,  
Es ki nek vagy oktatoja.

7. Hogy ha gonoszul léssen dolga,  
Es érkezik háborúsága,  
Mindent el-szenved tsendesen,  
Miglen az-istentelenek,  
Vermet koporsót készitnek,  
Hol örömében vég léssen.

8. Mert nem hadgya Isten ő népét,  
El nem felejtí örökségét,  
Sőt vagyon rájok nagy gondgya.  
Es midőn ideje el-jő,  
Miadent igazán itél ő,  
Es a' hiveket meg-tartya.

9. Ki ment a' gonosztul meg engem,  
Eski támad fel én melletttem,  
E' gonosz. név ő nép ellen?  
Ha Isten nem őrzött volna,  
Már régen meg-holtam volna,  
Es most fekünném a' sírben.

10. Midőn mondom: Im el kell esnem,  
Leg ottan meg-segíts engem,  
Te nagy irgalmaságodból,  
Mikor nagy bánatban volnék,  
Es szívemben kesergenék,  
Meg-vigasztalál azontol.

11. Iteletedhez hogy férhetne,  
Az istentelenek törvénye,  
Kit jót hamisra fordítanak?



Magy sereggel őszve gyűlnek,  
Hogy az igazat meg-öllyék,  
és ártatlan vért oncsanak.

17. De én csak az Istenben bízom,  
és énnekem erős kö-várom,  
és ezeket meg-bünteti,  
és ő számtalan bűnökért,  
és gonosz tetteimért,  
és Isten őket el-vezti.

XCV. SOLTAR. T.B. 24.62. TFE.

*Innes az Isteni dicsőre és szófogad-ság.*  
Az XXIV. SOLT. notájára.

Ertek örvendgyűnk mindnyájan,  
Az Urban mi kösziklánkban,  
és igadozzunk szép énekekkel,  
és mennyünk színe eleiben,  
és magasztalljuk kegyelmen,  
és vendeges dicsőretekkel.

2. Mert ő az hatalmas Isten,  
és nagy király mindeneken,  
és ő fejedelmeknek Ura,  
és egész földnek mélységét,  
és az hegyeknek crejét,  
és hatalmas kezében foglallya.

3. Ő vé a'tenger, az mellyet  
ő kezével teremtet,  
és szárazt is ő szerze szépen.  
és Urnak jár imádkozzunk,  
és ki térdet fejet hajtsunk,  
és ki minket teremtet böltsen.

4. Mert ő Istenünk és Urunk,  
és pedig juhaink vagynak.

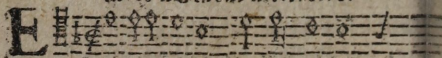
Ő legeltet minket mint nyáját,  
 Lágyítsátok szíveteket,  
 Hogy ha hívánd ma titeket,  
 Leg-ottan hogy halljátok szavát.  
 5. Mint a' Meribánál régen.  
 Es a' massa puszta helyén,  
 Mond Isten: A' népnek mint jártak,  
 Holott a' ti eleitek,  
 Engemet meg-kisértettek,  
 Es tsuda dolgaimat látták.

6. Hol negyven esztendeiglen,  
 Engem busítottak szörnyen,  
 Az ő kemény természetekkel,  
 Mondék végre: Imé ezek,  
 Gonoszságokban el-mennek.  
 Az én őlvényem nékik nem kell.

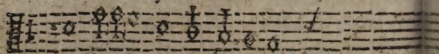
7. Kiért rájok meg-haragvám,  
 Hogy tőlők így boszszontatám,  
 Mivel hogy ők meg nem térének,  
 En meg-esküvém nékik,  
 Hogy soha örökké ezek,  
 Nyugodalmomban bé nem-mennek.

## XCVI. S O L T A R. T. B.

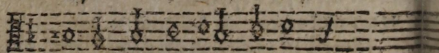
*Ime az Isteni disziretre.*



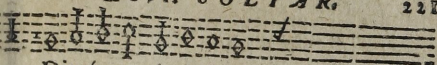
Nekellyetek minden nép k,



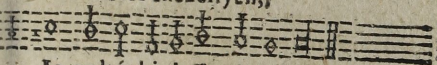
Uj éneket az Ur Istennek,



E' földön ő néki minden,



Ditséretet énekellyen,



Jo. voltát hirdesse mindennek.

2. A' pogányok közt ditsőffégét,

hirdessetek jó-téteményét;

mert nagy és erős az Isten,

át inkább tisztellye minden,

eggy nem mint egyéb Isteneket.

3. A' pogányoknak sok Istenük;

az ő bálványok ha meg-nézzük,

az Isten mennyet teremté,

eggy hatalom jár előtte,

minden dolgai felségeffek.

4. Nagy ditsőffégét láttya minden;

az ő tiszteltes szent helyén,

az ő tehat minden népek,

eggyunk hála az Istennek,

mert nagy az ő ditsőffégében.

5. Az Urnak ditsőffég adaffek,

az ő neve ditsértessék,

eggyunk az ő nék) hálafor,

minden kedves ajándékot,

az ő előtt szent helyének.

6. Jer mennyünk az Ur elciben;

az ő imádguk figyelmetessén,

az ő plomában szentségének,

az ő mindenek féllyenek,

az ő egész föld kerektségében.

7. Ne rejtsetek a' pogányoktól,

eggye' nagy Ur Isten orizágot,

XCVI. SÓLTAR.

E' földet meg erősíti,  
Hogy ne lehessen eletei.  
Népét itéli igazságból.

8. Örüljön az ég hangosággal,  
A' föld örvendgyen vigasággal,  
A' tengerzúgjon, a' mező,  
Zengedezzen és az erdő,  
Az Ur előtt nagy háládással.

9. Az Isten el jó törvént tenné,  
Ese' földön mindent itélai,  
E' világot igazsággal  
A' népeket tisztasággal,  
Itéls, s' a' jokat meg-mentés.

XC VII. SÓLTAR. T. E.

*Invés az Christának tisztelésére.*

**A**z Ur Isten regnál. ő az erő király,

Kin mind e' föld örvédjön. Mindé s' igit örüljön  
Földhő all előtte, Es homály környüle,

ő törvény szekinek, Es iteletinek.

Igazság ereje.

2. Tűz mégyen előtte, Mellyel ellenségek  
Szörnyen meg éggettetik. Es hamuvá tétetnek.



Kiknek se n lez soha,  
Szentlik világoson,  
A föld fel ha láttya.

Az ő villámása,  
Ez egész világon,

3. Az Isten szinének, Előtte a' hegyek,  
Mint viasz elolvadnak, Mert Ura e' világnak,  
Mildertik az egek, Minden fele népeket,  
Az ő igazságát, Es nagy ditső voltát,  
S az ő hatalmának. (nak.

4. Hat pironkodgyanak, Kik bálvánt imáda-  
s tisztelnek népeket, Kikre vetik szíveket,  
Minden Istenek, Őtet tisztellyetek,  
Miván szeki előtt, Kit a' Sion hallot,  
S örült ez hirnek.

5. Uram a' Judának, Leányi vigadnak,  
Ditsérvén itéled, Mert magassá fel-vivéd,  
Te ditsőfleged, Minden népek felett,  
Minden istennek, Fellyebb emeltetél,  
Maga a' te felséged.

6. Ti Isten szeretők, Genosz gyűlöllyetek,  
Samis tselkedetben, Hogy reszerek ne legyő,  
Mert az ő szolgait, Meg-menti hiveit.  
Genoszok kezéből, ő nagy erejéből,  
S leg tartya népeit.

7. Szentiház világát, Nyújtja nag' irgalmát,  
S a' tiszta szívűek, Től örömet nyernek,  
Szent hívek ez Urban, örüllýetek vigan,  
S az ő szentségét, Ditsőfleges névét,  
Mildgyátok mindnyájan.

XC VII. S O L T A R. T. B. 66. 118.

Incs a' Christnak ditséretire.

Az LXVI. S O L T. notájára.

**E** Nekellyettk új éneket,  
 Az Ur Istennek örömmel,  
 Mert nagy tsudákat tselekedett,  
 Erős karja erejével,  
 Mi velünk az ő idvösségét,  
 Kétség nélkül megértette,  
 Igazságát és kegyességét,  
 Minden népnek ki-jelenté!

2. Meg-gondolá irgalmasságát,  
 Es kegyességét tekinté,  
 Es az ő nagy hűséges voltát,  
 Az Izraelhez téríté.  
 A' nekünk küldött idvösséget,  
 Ez egész föld kerekségén,  
 Nyilván meg látra minden nemzetre,  
 Örvendgyen hát néki minden!

3. Örüllyetek és vigadgyatok,  
 Mondgyatok szép énekeket,  
 Cimbalmokkal hangitsállyatok,  
 Zenditsétek hegedőket!  
 A' trombitákat fujátok-meg,  
 E' király előtt zengjetek,  
 Tsendüllyetek zudullyatok-meg,  
 Tengeren földön mindenek.

4. Az Ur előtt a' folyó vizek,  
 Örvendezzenek mindnyájan,  
 A' magas hegyek az Istennek,  
 Tapssollyanak vig voltokban.  
 Mert imé el-jő törvént tenni,  
 Meg ítélt e' földön mindent,  
 Mind e' világot jól rendeli,  
 A' tiszta igazság szerént.

XCIX. SOLTAR. T.B.

Intés az Urnak dicséretére és imádására.

**A** Z Ur országol, Es regnál nagy jol,  
A' nép meg rémül, Hogy ő ott, fennül,  
A' kerubimon, Ki előtt nagyon,  
Felnek és fettegnek, E' földön mindenek.

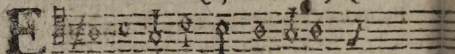
2. Nagy az Ur Isten, Ő erejében,  
Sion hegyén, Minden népeken,  
Gyón hatalma, Őt minden áldgya.  
3. Ez erős Urnak, Es dicső szentsége,  
Mint jó királynak, Mint jó igazság,  
Mint kell hamiság, A' Jákobnak tört,  
Mint választot népét.  
4. Istent áldgyátok, Magasztaljátok,  
Sámolya előtt, Aron és Mozes,  
Könyörgöttek neki,  
Könyörgésével,  
Nagy szükségében,  
Meg hallá Isten.  
A' mit tőle kértek,  
Fönn a' főlhőben, Oszlop képében,

Őket vezérlé, A' pufzta helybe,  
 Kik ő törvényét, És ízeat igéjet.  
 Hiven meg űzték, Erigyét kedvellették.

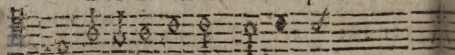
7. Meg-hallad Isten, kérésekben,  
 Hozzájok térél, Es meg-engedel,  
 Kegyelességedből, De hogy bűnökkől  
 Ők ki nem térének, Meg-bűntettének.  
 8. Aldgyátok őtet, Mint Istenűnket,  
 Térder hajtsatok, Es imádgjátok,  
 A' Sion hegyén, Ő lako-hellyén,  
 Ditsértetik itten, Mert Sz. az Úr Isten.

## C. S O L T A R. T. B.

*Hála adás lelki jó-tereményekért.*

**E** 

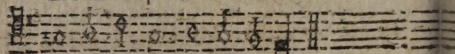
z földön minden népek,



Az Istennek örvendeyetek,



Előtte szép énekekkel.



Szolgályaátok őt vigszivel.

2. Tudgyátok hogy ez az Isten,  
 Ki minket teremtet bőltsen,  
 Es mi vagyunk ő népei,  
 Es ő anyájának juhái.

3. Ő kapuin mennyetk-bé,  
 Hálát adván szívetekbe,  
 Jeremenyünk-bé tornáztiban,

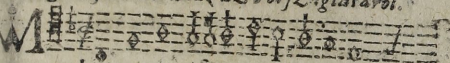


Néki nagy halálat adván,

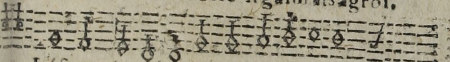
4. Mert nagy az ő kegyelvége,  
és még marad mind örökké,  
és az ő szent igazsága,  
megáll és el nem fogy soha.

CL. S O L T A R. T. B.

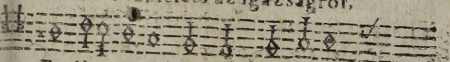
Engedése Dávidnak az ő országlásáról.



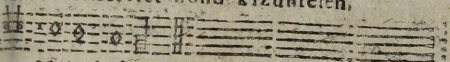
Indennek előtte irgalmasságról,



Leszen enekiem az igazságról,



Es dicséretet mondok szüntelen,



Neked Isten.

2. Okossággal járok minden útamban,  
iglen el-jősz ez országot rám bizván,  
hogy házas híven vezér lehessen,  
nyelkezem.

3. Semmi gonosz dolgot én nem kedvellök,  
és minden gonoszul előt gyűlölök,  
székre semmi képpen nem vetem,  
és én izemem,

4. Az hamis szívű távolý mennyen tőlem,  
gonosz emberhez nem leszen kedvem,  
nem jön a' tsalárd ember előmben,  
semmi helyen,

5. Kréfeleit titkon régalmazza,

Annak nálam nem, léssen maradása,  
 A' fuvalkodo kevélyt előttem,  
 Nem szenvedem.

6. Az én szemeim azokra nézzenek,  
 A' kik ez országban igazán élnek.  
 Nálam ezek lakjanak, s' hűszolgák,  
 Szolgállyanak.

7. A' tsalárdember soha nékem nem kell,  
 En hizamban annak nem adatik hely,  
 Az hazudozó szemeim elől,  
 Távoly keről.

8. Jo reggel ki-irtom a' gonoszokat,  
 El-törölöm e földről a' hamisságot,  
 Az Isten városát meg-tisztítom,  
 Tisztán tartom.

## CII. SÓLTAR. T. B.

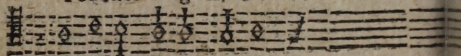
Könyörgése a' Sídó népnek a' Babyloniai fogságtól  
 Való meg szabadulásért.



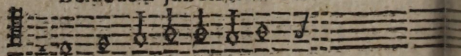
Algasd meg, Úram kérésem,



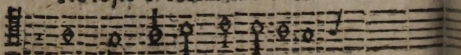
Tekénts-meg esedezésem,



Beszédem jusson hozzád,

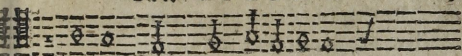


Ne rejts el tőlem ortzád,

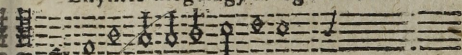


Hajts en hozzám te fűledet,

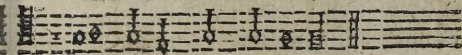
Enyhítsen



Enyhíts meg nagy inségemet.



Midőn kiáltok Ur Isten.



Sieis halgals meg kegyessen.

2. Mert napjai életemnek,

Olly hirtelen el kelének,

Mint a' füst és a' pára,

Es mint a' tűzhely pora,

Minden tsontom úgy el-száradt,

Szívem mint a' fű el hervadt,

Ugy hogy az én ételemet,

El-felejtém kényeremet.

3. Bőrem tsontaimhoz ragadt,

Keserves siralmom miatt,

Ez iszonyu inségben,

Ollyatén lőttem szintén,

Mint Pellicán a' pusztaiban,

Síralmas kiáltásimban,

Ollyá lőttem mint a' bagoly,

Ki a' kietlenben huhol.

4. Ollyan vagyok mind untalan,

Mint veréb az eszterhában,

A' melly egyedűl maradt,

Ellenség reám támadt,

Gyaláznak engem naponként,

Es kik boszszontnak óránként,

Ha kinek veszélyt kívánnak,

En rolam példát formálnak.

¶ 5. Porhamu nékem kenyrem,  
 Mellyet étel gyánánt észem,  
 Halom könyveimmel,  
 Elegyitem mint vízzel,  
 A' te nagy haragod miatt,  
 Kisek tüze úgy fellobbat,  
 Hogy engemet felemelél,  
 Es ismét a' földhöz ütél.

6. Az én időm im el-múlték,  
 Mint az árnyék el-enyészék,  
 Minden testem el-alza,  
 Mint a' le kaszált széná,  
 Az melly még nem éled többé:  
 De te meg-maradrt örökké,  
 Es a' te emlékezeted,  
 Mind örökké meg-tard hited.

7. Azért kelly. fel oh Ur Isten,  
 Haragod ne gerjedezzen!  
 Sion városát szánd-meg,  
 Es néki kegyelmezz-meg,  
 Mert már im az idő el-jött,  
 Es a' melly már sokat kesött,  
 Jelen vagyon az az ora,  
 Hogy dolga forduljon jóra.

8. Hogy a' te szolgaid végről,  
 Őszve gyűljén e' szent helyre,  
 El-pulzult kő rakást,  
 Kédvellők épulást,  
 Es őszán a' pogány népek,  
 Úr-an-n-vedet rettegjék,  
 El földön mind-n királyok,  
 Meg-vallyák hogy te vagy Úrok.  
 ¶ Mert az Ur jól meg-éppité.



AA' Siont meg ékesítő,  
 És ditsőffegét itten,  
 Meg-mutará ismétten,  
 AA' nyomorultok panaszszát,  
 Meg halgató nagy firalmát,  
 Kéréseket meg nem veré,  
 Sőt kegyelmessen tekintő,  
 Q. 10. Ezt ember híven fel-írja,  
 Hogy meg maradgyon mindenha,  
 Légyen emlékezete,  
 Nemzetségről nemzetre,  
 Hogy a' jövőendő nemzetek,  
 Kik még e' földre születnek,  
 A' menybéli Istent áldgyák,  
 És dologérő magasztalják.

11. Hogy alá néz onnan fellyül,  
 Az ő magas szent helyébül,  
 A' menyből alá nózél,  
 És földre le-tekintél,  
 Hogy meg hallja kéréseket,  
 A' foglyoknak inségeket,  
 És azokat ő meg tartya,  
 Kiket ítéltek halálra.

12. Hogy szent neve az Istennek,  
 A' Sionban ditsírtessék,  
 És a' Jerusálambe,  
 Aldassék ditsőffége,  
 Midőn a' népek seregben,  
 Össze-gyűlneke' szent helyben,  
 A' királyok is itt lesznek,  
 És szolgálnak az Istennek,  
 Q. 13. Le-veré az én erőmet,  
 Ez útban, és életemet.

Meg rövidété, és én,  
 Így szóllek keserveffen:  
 Ne hadgy el-vesznem Ur Isten,  
 Elerem nem közepiben,  
 Mert mind örökké meg-vadnak,  
 Esztendeid el nem fogynak.

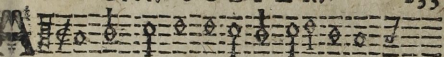
14. E' földet te teremtetted,  
 És képpen helyeztetted,  
 Csak te kezéd munkája,  
 Az Egnek alkotmánya.  
 De ezek mind el-veszendők,  
 Uram te meg maradt, de Ők,  
 Mint a' ruha mind el kopnak,  
 Szépségekben meg nem állnak.

15. Es midőn Uram akarod, ,  
 Őket úgy el-változtatod,  
 Mint az el-viselet ruhát,  
 Az melly rétul meg-szakatt.  
 Te vagy a' ki régen valál,  
 Voltod változás nélkül áll.  
 Te esztendeidnek vége,  
 Nem leszen soha örökké.

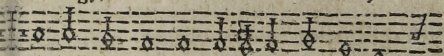
16. Azért a' te szolgálóidnak,  
 Fiai meg szaporodnak,  
 És meg maradnak végig,  
 Az az, örök időkig.  
 Az néked szolgáló hivek,  
 És egész őnemzetségek,  
 Meg-állnak és meg-maradnak,  
 És örökké el-nem fogynak.

CIII. SOLTAR. C. M.

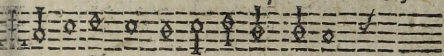
Műlá adás a' bűn borsanoters.



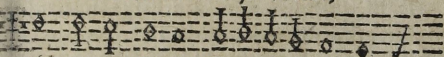
Adgyad lelkem Uradat Istenedet,



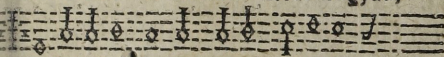
Minden én bennem ditsirje szent nevet,



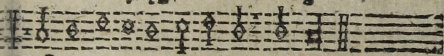
Es az ő monhatatlan jó-voltát,



Nó ditsérd lelkem és az Urat adgyad,



Beledékenysegben el ne haggassad,



Ő jó-téreményinek sok voltát.

2. Adgy hálát ennek a' ki bűneidet,

Meg-borsáttya, gyógyittya szerelmidet,

És ment minden nyavalyádból hiven,

És életedet veszélytől meg-menti,

Az halál veszedelmétől meg-őrzi,

És galmával meg-koronáz szépen.

3. Ki életedet kegyessen táplállya,

Az mi szádnak kell bőséggel meg-adgya,

Mint a' sáft meg-iffiét és meg-újét,

És a' kik méltatlanságot szenvednek,

Azok tőle kegyessen meg-menternek,

És hozzájuk nyújtja az ő jó-kedvét.

4. Ő úrait meg-mutatá Mozesnek,

És zokképpen az Izrael népének,

Meg-jelenté nagy tsuda dolgait,

Mert ő

Mert ő irgalmas, kegyes és kegyelmes;  
Nagy türelemű, jó, hű és engedelmes,  
Haraggal nem terheli szolgait.

6. Es hogy ha bűnünkkel ő meg bántatik;  
Néha kegyelme tőlünk meg vonatik,  
De nem haragszik reánk örökké,  
Es nem olly hirtelen pöröl mi velünk,  
Nem büntet a' mi bűnünk szerint beaúnk;  
Ől hajlandó ő a' kegyelemre.

7. Ugy fel-éppiti azokhoz irgalmát,  
Kik őtet szeretik félik hatalmát,  
Melly magas a' szépég e' föld felett,  
Minden bűnünket mi tőlünk olly megszűz,  
Ő el fordítja színtemint melly megszűz,  
A' nap kelettől a' nap-nyélzet.

8. Miat az Atya fiához kegyelmes,  
Ő is azokhoz igen engedelmes;  
Kik őt igazán félik tisztelik,  
Mert jól tudja melly gyarló a' mi voltunk;  
Es hogy mi olly romlott emberek vagyunk;  
Mint a' por melly a' szél-től hintetik.

9. Ember élte a' fűhöz hasonló,  
Fel-nő és zöldeül, de hamar el-múló,  
Mint a' gyenge virág a' fű mezén,  
Mellyet mihelyt meg-fuval a' meleg szél,  
El-hull és hervad ékeffége el kél,  
Ember nem tudja hol volt, a' hová len.

10. De az Úr kegyelme örökké meg-áll,  
Azokon kik őt félik igazsággal,  
Es firol fia terjed irgalma,  
Azokon kik meg-rártják ő kútását,  
A' kik gyakran meg-emlétik törvényét;  
Es azok szerint járnak mindenha.



10. Az Ur a' menyben helyhez tette széket,  
 Őben gyakorlyá igaz ítéletit,  
 Országglása ki hat minden rendre,  
 Őben angyali áldgyátok az Urat,  
 Ő erős lelkek kik Ő akarattját,  
 Ő érzitek és jártok Ő kedvére.

11. Ditséjétek Őt minden Ő seregij  
 Őlik a' mennyégben szolgáltok Ő néki,  
 Ős kik Őrzitek szent akarattját.  
 Áldgyátok az Urat minden állatok,  
 Ő nagy birodalmát magasztalljátok,  
 Áldgyad lelkem örökké az Urat.

## CIV. SOLTARI. C.M.

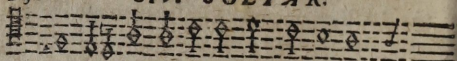
*Ditséress az Istennek a' teremtetett dolgok remé-  
 dől.*

**A**ldgyad lelkem az Urat és tisztöld,  
 Ditsőffegével rakva meny és föld,

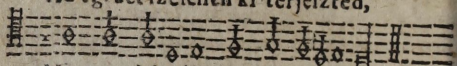
A' te felséged Uram nagy és erős,  
 A' te ékességed nagy szép és fényős,

Te öltözeted ékes és ri zta,  
 Szép világofflag származik róla,

Az



Az eget széleffen ki térjesztéd,



Mint egy kárpítot úgy felékesítéd.

2. A' vizet környűled mint kamorát,  
 El fel-alkottad mint szép palotát,  
 A' folyókén úgy jársz mint egy szekéren,  
 A' szelek szárnyokon hordoznak szépen,  
 Angyalidat sebes széllé térszöd,  
 Mint száguldo postákat ki-küldöd,  
 Menydörgés, tűz, láng, villámas előtred,  
 Mint kész szolgaid úgy sügnek te körüléd.

3. A' föld fundamentomát meg-vetéd,  
 A' melyre erőssen helyhezted,  
 Hegy azon mindenkoron meg-állana,  
 Es helyéből soha ki ne mozdulna,  
 Ki az előtt a' nagy mélységekben,  
 Vizzel mint ruhával volt el fődven,  
 A' nagy vizek ő rajta fellyűl folytak,  
 Kik a' nagy hegyeken-is fellyűl múltak.

4. De mihelyen te meg feddéd őket,  
 Meg futamának feddéd előt,  
 Hogy meg-hallák menydörgésűt te szódnak,  
 A' földről hirtvén el-szaladának:  
 Az nagy hegyek fel-emelkedének,  
 Es a' mély völgyek mind ki-tettzének,  
 Minden meg-tartya ő tulajdon helyét,  
 Mellyet felseged nékiek engedett.  
 5. Határát a' nagy tenger meg tartya,  
 Azt semmiképpen által nem hágia,  
 Hogy többé ez fel-emelkedett földek,

v vize miatt el-merű lyenek,  
 ' kút-fejeket a' szép völgyeken,  
 ' e felséged rendelte nagy szépen,  
 ' patakok kik innen ki-tsordulnak,  
 sz hegycsúcsok között zengedezve folynak.

6. Arra hogy a' mezőn járó barmok,  
 és az erdőn lakó vad állatok,  
 sz vizeken és e' szép kút-fejekben,  
 ggyanak és meg-újullynak szépen,  
 sz helyen ember hall ékes-zengést,  
 'gi madaraktul szép éneklést.  
 'A' kik az hives zöld ágokon ülnek,  
 és gyönyörűségesen énekelnek.

7. A' nagy hegyeket te onnan fellyül,  
 Meg-nedvesítéd a' magas égből,  
 Hogy a' te jó bűséges kezeiddel,  
 ' földet bé-töltséd szép gyümölcsökkel,  
 és a' baromnak szénát adsz bőven,  
 'kiket teremtesz széllyel a' réten,  
 és ő munkája által az embernek,  
 'űvet és buzát adsz ő életének.

8. Vigaságra bort adsz az embernek,  
 és kenyért adsz kiről erősödgyék,  
 Olajt-is bővön engedtz ő nékie,  
 Hogy az ő színe szépen fénlyék tőle;  
 Te meg-öntözöd az élő fákat,  
 és a' szép nevendék Cedrusokat,  
 'kiket a' Libánus hegyén ültettél,  
 Meg-nedvesited szép hasznos esőkkel.

9. Holott a' madarak fészket raknak,  
 és ki-költésre fészkekben tojnak,  
 Az eszterag-is ő fészket ott rakja,  
 Az jegenye-fakon vagyon hajléka,



A' magas hegyeken a' vad ketskék,  
 Es a' szarvasok helyet keresnek,  
 A' kő-sziklák-közt laknak a' patkányok,  
 Az hősököknek ott az ő barlangjok.  
 10. Az holdat helyhezterted az égre,  
 Hogy az éjztendőt őszíza részekre,  
 Tudgya a' fényes Nap hol kell le-menni,  
 Es tudgya úrát oda vezérteni,  
 Te szerzetted a' nagy setétséget,  
 Hogy meg-válaszsa napul az éjct,  
 Es éjszaka az erdei fok vadak,  
 Az ő barlangjokból elő ballagnak.

11. Azonképpen az orofzlánkölykeke  
 Az Ur Istentől etelt keresnek, C  
 Ordítanak a' prédára chség miatt,  
 Hogy meg tölthessék az ő ch gyomorokat,  
 De mihe'lyt a' fényes Nap fel-virrad,  
 Ki ki mind ő barlangj-ban, falad,  
 Es ott lélsznek és fekűlsznek tsendéisen,  
 Míg lea' ismétlén setét estve lélszen.

12. Az ember reggel fel-kél idején,  
 Es tiszti szerént munkára megyen.  
 Szántó-földre, rétre, kertben, szőlőben,  
 Es ott munkálkodik mind estvéiglen,  
 Uram melfy nagy a' te bőségesed,  
 Es bőségeses tselekedered!  
 Nagy dolgaidnak Uram nintsen száma,  
 Kikkel mind e' föld kereksegerakva,

13. Ha meg-gondoltatik a' nagy tenger,  
 Meg nem számálhattya ott az ember,  
 Az halakat és a' fok állatokat,  
 Kü'őmb formákban aprot és nagyokat,  
 Azon el-mennek a' fok nagy hajók,



A nagy Cet-halak útnak állarok,  
 űket arra szerzettél a' tengerben,  
 hogy ők ott jáczodgyanak jó kedvekben.

14. Minden állat Úram te rád néz,  
 szemeit emelvén felségedhez,  
 elledett adtz nekik ő idejekben,  
 földben gyűlnek néked esedezvén,  
 és te mind meg-élegited őket,  
 a meg-nyitod bővfeiges kezedet,  
 nem leszen senkinek semmi szükség,  
 mert te jól tudod kinek mi szükség.

15. De ha el-rejted országodat tőlük,  
 Meg-réttennek és ottan le-dőlnek.  
 a lelhelletik meg-vonszod azoknak,  
 Ottan elhulnak és porrá változnak.  
 Ocharájok lelhellesz ismétlen,  
 meg ottan mind meg-élednek szépen,  
 Mert te tőled ők meg-elevenednek,  
 és te meg-újítod színét e' földnek.

16. Az Urnak legyen ők tisztesség,  
 és évé legyen minden ditsőség,  
 örül az Ur ő tsuda dolgaiban.

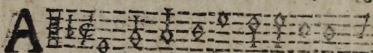
Gyönyörködik teremtet állatiban,  
 Tekéntesétől a' föld meg rémül,  
 és az óharagjátul meg rendül,  
 Reszketvén a' nagy hegyek füstölögnek,  
 Hogy ha az Urtól ők meg illettetnek.

17. Az Urnak ditséretet éneklek,  
 Walamig én e' világon élek,  
 az Ur Istent én egész életemben,  
 Ditsérem és áldom szép éneklesben,  
 De viszontag azt kérem ő tőle,  
 Hogy éneklessem jó kedvel vegye,

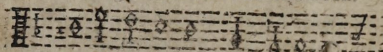
Es oltán tellyes szivemből örvendék,  
 Szép énekeket mondván szent nevének,  
 18. Az Isten utáló bűnös népek,  
 E' földről szörnven el törettetnek,  
 Ugy hogy közzőlök senki meg nem marad,  
 Oh én lelkem a' nagy Ur Istent aldigyad.

## CV. SOLTAR. T. B.

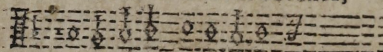
*Hála-adása az Isten népének.*

**A** 

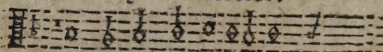
Dagyatok hálát az Istennek,



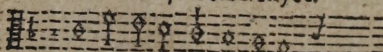
Imádkozzatok szent nevének,



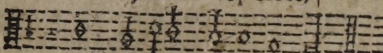
Hirdessétek dicséretét,



Es minden jó tereménvét,



Beszélljétek a' nép előtt,



Nagy tsudáit mellyeket tett.

2. Néki vigan énekellyetek,

Tsuda dolgait dicséjétek,

Magaftalljátok szent nevét,

Kik szivből félitek őtet,

Örülljön azoknak szivek,

És az Úrrol értekeznek.

3. Keresétek e' kegyes Urat,  
s annak szinét és hatalmát,  
meg-gondoljátok dolgait,  
és felejtsetek csudait,  
bármint hirdessétek,  
szelvények ő szájából jöttek.

4. Ti Abrahámnak nemzetségi,  
ennek választott szolgái,  
ak Jákobtól származtatok,  
és választott fiak vadatok,  
ti Urunk e' kegyes Isten,  
aki regnál mindeneken.

5. Meg-emlekezik szüntelenül,  
ő szentség kötéséről,  
és az ő igaz igéje,  
és az ő több nemzetségre,  
mind örökké meg-áll frigye,  
szelvényet Abrahámmal szerze.

6. Meg-empléti ő esküvését,  
szelvényet az Isák anyáknak tett,  
és meg-ígérte Jákobnak,  
aki bizonnal hívá annak,  
gogy az Izrael kötése,  
meg-maradna mind örökké.

7. Mondván : (vedd eszedben ez ígét,)  
adom a' Canán földét,  
és azt örökségül bírod,  
omoroddal részre osztod:  
doha kisdéd volt seregek,  
nyelvek és idegenek.

8. Ottan népről népre térének,  
és szágról országra menének,

Es az Úr mind vélek vala,  
 Hogy népe kárt ne vallana,  
 Ugy hogy az ő nagy ereje,  
 A' királyokat el-verte.  
 ¶ 9. En kenőttimet ne bántsatok,  
 Prophetáimnak ne ártsatok,  
 A' földre küldé éhséget,  
 El fogyatta kenyereket,  
 Osztan egy embert botsáta,  
 A' ki ő elöttök járna.

10. Ez vala József, ki egy Úrnak,  
 Szolgájul el-adaték annak,  
 Es ő békoba vetteté,  
 Ő testére vas vereték,  
 Miglen az idő el-jőne.  
 Hogy Isten őt ki-mentené.

11. Az ő nagy bölts jövendölése,  
 Az ő nevét híressé tette,  
 A' király érette küldé,  
 Es fogságból ki-vétette,  
 A' népak regnáló Ura,  
 Rabságból őt ki-oldozta.

12. Az ő házában őt telly: szeggel;  
 Urrá tévé nagy tisztességgel,  
 Hogy néki mind nagy es kitsén.  
 Alája vettetvén légyen,  
 Hogy a' fő fő népet bírja,  
 Es a' véneket oktatja.

13. Osztan bé-méne az Izrael,  
 Az Egyiptomban tselédivel,  
 A' Jákob ott jövevény lön,  
 A' Chám földén nagy néppé lön.  
 Ugy szaporodék népével,  
 Erős lön ellenségivel.



14. De az Ur Isten ő sziveket,  
 hogy el-fordítá elméjeket,  
 hogy az ő népeit ezek,  
 szörnyen gyűlölnie kezdék,  
 hogy őket nagy álnoksággal,  
 elfogyatnák hamissággal.  
 15. A' Mósest hozzájok bortsátá,  
 őret hűséggel szolgálá,  
 az el-választott Aronnal,  
 a nékiek ezek által,  
 hogy tsudait meg-mutató,  
 egész Chám tartományba.  
 16. Setérséget küldé a' földre,  
 minden helyeket el-lepe,  
 ezek kettőn mind meg-tévék,  
 mit Isten hagyá nékiek,  
 vizet vérré fordítá,  
 halakat mind meg-fojtá.  
 17. A' földre békák rohanának,  
 hogy annyira hogy el-mászáznak,  
 király kamorájában,  
 minihelt szólla leg-ortan,  
 mintalan rút féreg termet  
 a' tető omla a' földre.  
 18. Első helyet hánya köveket,  
 sziz lángal a' szőlő veszfőket,  
 veszté a' fűge fákat,  
 mirta itt minden fákát,  
 minihelt ismétlen szólla,  
 mintalan sok sáska juta.  
 19. A' fűvet e' földön e' férgek,  
 a' gyümölcstöt mind el-évék,  
 a' szőlőket meg-őlé,

Ez országban, és ki-vivé,  
 Ő népét nagy gazdagsággal,  
 Sok ezüffel és arannyal.

20. Ő táborokban az emberek,  
 Semmi betegségben nem estek,  
 Ugy hogy az Ægyiptomiak,  
 Ki menésiken vigadtak,  
 Hogy tőlök legyen mentségek,  
 Kik miatt volt nagy félelmek.

21. Egy kőddel bé fedezte őket,  
 Mellyet fölöttök ki-terjesztett,  
 Az égen tüzet támaszta,  
 Ki éjjel világot tartta,  
 Sok fűjert ada nékik,  
 Mihelyen ő tőle kértek.

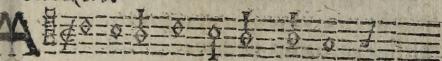
22. Egi kenyérrel őket tartá,  
 Es a' kősziklát fel-szakasztá,  
 Kiből a' viz a' szárazra,  
 Mint egy patak ki buzdula,  
 Meg-ementé igéretét,  
 Mellyet az Abrahámnak tett.

23. Népét vigszággal ő ki hoztá,  
 Választott népét vigasztalta,  
 A' pogányok tartományát,  
 Ezeknek adá jószágát,  
 Kit kezekkel munkálkodván,  
 Szerzettek volt ez országban.

24. Ezt nélték azért mivelő,  
 Hogy gondgyok lenne törvényére,  
 Hogy fogadnák az ő szavát,  
 Es tennék parantsolattyát,  
 Es örökké meg őrzének,  
 Kijert dicséret lőgennek.

## CIV. SOLTAR. T. B.

Ö-számlálása az Isten sok jó teteményének  
az Izrael népehez és büntetésnek az ő  
bűnökre.



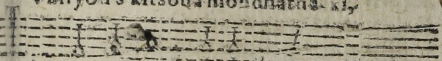
Z Urat áldgyátok mert jó,



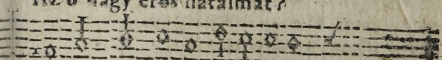
Irgalma örökké való,



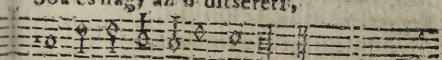
Vallyon s'kitsoda mondhatná ki,



Az ő nagy erős hatalmát?



Sok és nagy az ő ditséreti,



Kinek ki tudhatná számát?

2. Boldog a' ki az Ur szavát,

elleg-örzi parantsolattyát,

iram rolam emlekezzék meg,

elédhez való kedvedért,

érlek engemet látogass-meg,

Hvőzítő szerelmedért,

3. Hogy javaival élhessek,

é választott hivednek,

és hogy szívem örvendezhesse,

örömen a' te acépednek,

Es a' te nagy ditsőségeden,  
 Örök népeddel örvendgyek.  
 ¶ 4. Atyáinkal egyetemben,  
 Vétkeztünk felséged ellen,  
 Törtünk nagy sok gonofzságokat,  
 Eltünk rút hamis életben.  
 Elcink nem nézték dolgodat,  
 Az Egyiptomnak földében.

5. Hozzájok kegyességedet,  
 Nem nézték sok jó rétedet,  
 Ellened sokszor tselekedvén,  
 Amaz veres tenger mellett,  
 Még-is meg-segité az Isten,  
 Meg-mutatá nagy erejét.

6. Az verestengert meg-fodé,  
 S' menten el-százda vize,  
 Altal-viré a' nagy mélységen,  
 Es az iszonyu nagy pusztán,  
 Meg-menté gyűlölei ellen,  
 Hegyetlen kézből ki-hozván.

7. Ellenségek birtokából,  
 Ki-szabaditá markából,  
 Viz el-nyelé az ellenséget,  
 Egy sem maradaközzűlek,  
 Ott vévék ezekben igéjét,  
 Hivék és nevét ditsérék.

¶ 8. Hamar el-selejték ismét,  
 Az ő sok tsuda rételét,  
 Segitséget tőle nem kérték,  
 Kévenságokra indultak,  
 A' pusztan Istent meg-kisérték,  
 Es nagy hatalmát próbálták.

9. Ott kiyánságok bé-tölték,



oók étel nekik adaték,  
 Így hogy végre ugyan meg-unták,  
 taborban Moses ellen,  
 és az Aron ellen támadtak,  
 őket választott az Isten.  
 10. A' föld föl nyilék, és Dátánt,  
 ill-nyelé, és az Abiránt.  
 patvarkodokra hirtelen,  
 űz esék, s' el-veszté őket,  
 orjut öntének Oreb hegyén,  
 mnak tőnek tisztefűget,  
 11. Tiszteket úgy el-tserélék,  
 mint ha volna Istenék,  
 három képen ki szédűt eszik,  
 --felejték a' meg mentőt.  
 erre nem lőn gondgyok nekik,  
 Egyiptomban tsudát tőtt.  
 12. Ő tsudait Chám országban,  
 nem gondolták meg magokban,  
 melly nagy rettenetes dolgokat,  
 űn a' vörös tenger mellett,  
 m meg indét van nagy haragját,  
 gég-lőni akará őket:  
 13. Ha az választott Moses,  
 nem látott volna ez néphez.  
 ebben ellent nem tart vala,  
 ha Istennek haragját.  
 lel nem fordította volna,  
 veszti vala tábortat.  
 14. Az jó földet meg utálák,  
 az előtt ohajtottak,  
 eszedinek nem hívének,  
 csorgolodtak sátorokban,

Es az ő szavát nem követték,  
 Ő kemény nyaku voltokban.

15. Kinn meg-haragvék az Isten,  
 Ő kezeit fel-emelvén,  
 Hogy a' puszta őket le-verje,  
 Es őket magvokkal edgyűtt,  
 Egy helyről másikkra kergesse,  
 Es el-oszlassa mindenűt.

¶ 16. Ottan hamar az ő szivek,  
 A' Bál peorra tsűggedtek,  
 Evének halott áldozator,  
 Kiért ísmétlen az Isten,  
 Rájok botsáta tsapásokot,  
 Mert meg-busiták szertelen.

17. Miglen Phineás fel-kelt,  
 Es ő bűnőket meg-feddé,  
 Ki által a' tsapás meg-izűnék,  
 Igasságára nékie,  
 E' dolog-tulajdonították,  
 Mind örökkön és örökké.

18. Ísmét haragra inditák,  
 Kurtyánál a' háborgásnak,  
 Kinn a' Moses sok gonoszt látott,  
 Es tőlők sok bűt szenvedett,  
 Szívében ugy meg-buslakodott,  
 Hogy nyelve tsak nem vétkezett.

¶ 19. Pogány népet el nem törlek,  
 Mint Isten hatta nékiek,  
 Hanem azokkal elegyűltek,  
 Az ő dolgokat tanulták,  
 Es ő bálványokat tisztelték,  
 Kik fogdosó hálók voltak.

20. Mert ők az őnen fiokat,

Es az ő szép leányokat,  
 Az őrdögöknek fel-áldozták,  
 Arratlan vértki-ontának,  
 Fiokat áldozatra adták,  
 A' Canáni bálványoknak.

21. A' földet meg ferteztetéke,  
 Földöklő véres kezek,  
 Magokat-is meg motskolák,  
 Bűnök félegonofságokban,  
 Mert mélyen el bé-borulának,  
 A' bálványi bujaságban.

22. Az Isten rájuk haragvék,  
 Es meg indula-ellenek,  
 Örökségitől el-irtozék,  
 Jöket adá pogány kézben,  
 Kik őket szertelen gyűlölték,  
 Irrá tévé az ő népen.

23. Kik őket keményben gyötrék,  
 Nehéz kezekkel terhelék:  
 Gyakran ki-menté e' veszélyből,  
 Még-is ellene járának,  
 Hogy sanyargának illy veszettől,  
 Hamisságok oka annak.

24. De még is a' kegyes Isten,  
 Meg-tekinté inségekben,  
 Meg-halgatá ohajtáfokat,  
 Kötésit meg-emlité,  
 Meg-száná nagy nyavalyájokat,  
 Es nékik meg-kegyelmeze.

25. Hozzájok enyhité ismét,  
 Kik fogságban tarták őket,  
 Segéts Ur Isten, és hozz őszve,  
 A' pogányok között széllyel,

**CVII. SOLTAR:**

Es szent nevedet örvendezve,  
Ditsérjük nagy ditsősséggel.

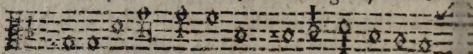
26. Az Ur felmagasztaltátflek,  
Istene az Izsaiának,  
Ditsértetflek az ő szent neve,  
Es hogy örökké úgy légyen,  
Minden nép így szollyon erre:  
Ditsősség az Urnak. Amen.

**CVII. SOLTAR. C.M.**

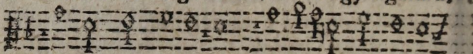
*Elő szamlálása az Isten meg szabadtatásának,  
mellyet az embereknek szokott gyakran  
meg-mutatni.*



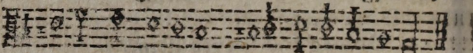
Ditsérjétek az Urat, Mert nag' ő jó volta



Es örökké meg-marad, Az ő nagy irgalma,



Ő kik meg-váltattak, ő általa kegyessen,



Azról meg-tartattak, őtet ditsérjék hiven.

1. Kiket ő támadtolt, Es ap enyészetről,  
Dél felől és északról, Bé-gyűite fok földről,  
Kik ő szörnyű pusztán, Ideflova bujdoshtak,  
Semmi várost ottan, Lakásra nem találtak.

3. Holott nekik nem vala, Etelek italok,  
Kin lelkek el-bádgysada, Nagy bú-szálla rájok,  
Ez éiaségeken, Istenhez kiáltának,  
Kitől nagy kegyessen, Meg-szabadittatának.



4. És igaz úton őket. Nagy szépen hordozá.  
 Holott lölaének helyet. Városra juttatá,  
 Ezek hát vig szível. Az Ur Istent ditsíriék,  
 Mindé népnek széllyel. Nag' tsudáit bef, élyék.
5. Hog' a' szomju lelkeket, Meg-ítatá vízzel,  
 És mind' az éhezőket, Bé-tölté étellel,  
 Kik a' nagy setétben, Fogságban hevertének,  
 Halálos inségben. Nagy vasakat viseltek.
6. Mert az Isten igéjétők meg-né gondolák,  
 És az ő jó tanátsit, Meg-veték tsufolák,  
 Kiértők keményen, Meg-ostoroztatának,  
 Segedelmek nem lén, Midén ily kénlodának.
7. De hogy ő szükségékbé, Kialtak az Urat,  
 Meg-menté őket menté, Viselvén gondgyakat,  
 Ő nagy hatalmából, Föl-bontá köteleket,  
 Halálárnyékából, El ki.botsará őket.
8. Aldják ezek az Istét, Ditsérjék kegyelmét,  
 Mindé nép közt naponként, Hírdessék tsudáit,  
 Ő tőri.fel menten, Az erős értz kapukat,  
 El-tőri nagy kőnyen, Az ő nagy vas zárjokat.
9. A'bolondok kinlodnak, Az ő bűnök miat,  
 Az Isten haragjának. Erzik benne sullyát,  
 Sem étel sem ital, Nem kell semmire nékik,  
 Mert a' szörnyű halál, Szemek előtt forgodik.
10. Miheltők kiáltának, A' kegyes Istenhez,  
 Tőle meg tartatának, Nékik lön kegyelmes,  
 Mihelt ő egy szót szól, Meg-jobbul az erőtlén,  
 A' beteg meg-gyógyol, Mert meg-méti az Isté.
11. Aldják ezek az Istent, Ditsérjék kegyelmét,  
 Minden nép közt oránként, Hírdessék tsudáit,  
 Istennek szivekből, Aldozzánk hívséggel,  
 Tsuda tételiről, Enekellyenek széllyel.
12. Kik a' hajókó járnak, A' zelestengeren,

Nagy vészélyben forganak, Kereskedést űzvének,  
Azok értik dolgát, És nagy hatalmát látták,  
Számítalan tsudáját, A' mélységről gődöllyák,

13. Hog' ha ő a' szélnek szól, megindul legottá,  
Nag' hirtelē fel zudul, S' habokak s' széllyel hánynak,  
Mellyek fel-űrköznek, És az eget verdesik,  
Isínétlen le-dőlnek, Rettegnek a' kik nézik.

14. Széllyel úgy tántorognak, Mint egy  
részeg ember.

Semmihez nem kaphatnak, Mert széles a' tenger,  
De ha ez vészélyben, Az Istenhez kiáltnak,

Meg-menti kegyessen, Hog' el ne borullyanak.

15. Jo időt támaszt ismét, A' tengert enyhíti,  
A' fel-emelt hab vizét, Szépen le-fekteti,  
Ott igen örvesznek, A' tenger tsendességén,  
Ha a' partra érnek, A' kit kívántak szintén.

16. Alóják ezek az Istēt, Ditsirjék kegyelmit,  
Mindē nép közt naponként, Hirdessék tsudait,  
Es ditsirjék őtet, A' gyülekezetekben,  
Magasztalják nevét, A' vének seregében,

17. Ő a' folyó vizeket, Szintén ki-száraztatta,  
A' tsorgó kút-fejeket, Szárazra fordította,  
A' gyümölcstős földet, Meddő parlaggá tért,  
Mert itt sok bűnöket Tettek, és azt bünteti.

18. Esőket nedvesíti, A' száraz földeket,  
Folyással ékefteti, A' lovány helyeket,  
Es ez illy földeket, Adgya éhező népnek,  
Hogy iet lakó helyet, Es várost építsenek.

19. Kik e' földet bé-vetik, Es szőlőt ültetnek,  
Es szép fű neveledik, Hasznokra a' népek,  
Es őket meg-áldgya, Hogy szaporodhassanak,  
Es fogyatozása, Ne legyen a' tsordáknak.

20. De elfogynak isínétlē, Es lanyargattatnak.

Elnyomatnak szeretlen, Es szorongattnak,  
A' fajdelmeket, Meg. vettetekke téfzi,  
A' pulztában őket, Ut nélkül széllyel vífzi.

21. Kegyesen fel-emeli, Ő a' nyomorultat;  
Tselédit ki-terjeszti, Mint a' sereg nyáját.  
A' jók kik ezt látták, Örvendez az ő szívek,  
De szájokat dugják, A' kik hamisan élnek.

22. A' kinek esze vagyon, Meg nézze ezeket,  
Es meg láttya jó módon, Az Isten kegyelmét.

*Röngörge Dávidnak királyságának egész őss  
tellyes bíredalmáért.*

Az LX. S O L T. notájára.

U R Isten kedv az én szívem,  
Es azon vagyon én lelkem,  
Hogy tenéked énekellyen,  
Hegedűben zengedezzen,  
Nofra lantok és citharák,  
Zendüllyetek fel musikák,  
Mert igyekezem én szívemben,  
Igy menni az Őr eleiben.

2. Dicsérlek Uram tégedőt,  
Minden nemzetségek előtt,  
Tisztellek szép énekekkel,  
Minden nép előtt vig szível,  
Mert a' te kegyelmed fleged,  
A' széles égre ki-terjed,  
Felségednek szent igazsága,  
A' földhőket mind fellyül müllyas.

3. Magasztaltatásál az égre,  
Ditsfleged nyújts e' földre,  
Szerelmes népedet tarts meg.



Nyúts kezéd engem halgass meg,  
 Az Isten ő szentségében,  
 Meg-vigasztala kegyeffén,  
 Hogy a' Sichemet én meg-vélszem,  
 Es a' Sukot völgyét el-mérem.

4. A' Galádot is akképpen,  
 Meg-vélszem én nagy erőmben,  
 A' Manasses is mind enyim,  
 Azonképpen az Ephraim.  
 Minde' seregek enyimek,  
 Erőflegek én fejemnek,  
 Juda leiz én királyi országom;  
 Es én törvény szerző regnálóm.

5. A' Moab léfzen énnékem,  
 Mint egy láb-mosó edényem,  
 Kiben lábaimat mosom.  
 Es azt én bizonynyal tudom,  
 Ps tellyeffeggel el-híszem,  
 Edomra sarumar vetem,  
 Philisteusok örvendgyetek,  
 Az én dicső győzedelmemnek.

6. Ki vinne engemet bátran?  
 E' nagy kerített városban?  
 Engemet ki vezérlene,  
 Az erős Edom földére;  
 Nem te térszed-é Ur Isten,  
 Ki minket űz helyből helyben?  
 Hogy el nem jövel sereginkel,  
 Meg-űzetél ellenséginkel.

7. Légy minékünk segítségül,  
 Őrizz meg ellenségünköt,  
 Mert az emberi segítség,  
 Hijában való cseveg.



Az Isten által minékünk,  
 Észen erős győzedelmünk,  
 És ő meg, szabadit bennünket,  
 Meg, tapodgya ellenségünket.

## CIX. SOLTAR. T.B.

28.

*Könyörgése Dávidnak Dóeg ellen, Christushnak  
 a' Judás ellen.*

Az XXVIII. SOLT. notájára.

OH Ur Isten én ditsőségem,  
 Ne haigss, ne felejts-el engem!

Mert ragalmaz az istentelen,  
 Száját reám tátotta szörnyen,  
 Hazugságot szól ellenem,  
 Nyelvével sérteget engem.

2. Ok nélkül roham gonoszt szólnak,

Es nagy ellenségeknek tartnak,  
 Azért hogy én őket szerettem,  
 Kegyetlenül gyűlölnék engem,  
 En tsak istennek szüntelen,  
 Imádkoztam ez inségben.

3. Jókért nekem gonoszt fizetnek,

Jó szeretetéremért gyűlölnék,  
 Támasz az én ellenségemre,  
 Istentelen büntetésire,  
 A' Sátán álljon mellette,  
 Job keze felől nékie.

4. Ő néki minden ítéletben,

Nehéz kárhoztatása legyen,  
 Es mindennémű könyörgése,  
 Bűnre fordúljon ő ellene,  
 Hofz/ú élete ne legyen,  
 Más álljon az ő tisztiben.

5. Fiai legyenek árvakká,  
 Felesége özvegy a szűzönnyá,  
 Gyermeki e' földön szűntelen,  
 El-bujdosának helyből helyben,  
 Hazokból ki-pusztultyanak,  
 Es ők széllyel koldultyanak.

6. Az uforás ennek marháját,  
 Ellenség vegye el jofágát,  
 Ne legyen segédalma néki,  
 Inségében ne szánja senki.  
 Az ő árváin e' földön,  
 Semmi nép ne könyörüllyön.

7. E' földről minden maradéki,  
 El-töröltessenek ő néki,  
 Nemzete el-fodgyon más részre,  
 Es el ne felejtse az Isten,  
 Bűnöket ő elejének,  
 Mellyet ők tselekedtenek.

8. Istentől ne legyen el-fedve,  
 Az ő anyjának undok vétke,  
 Sőt minden bűnök ő nékiak,  
 Isten eleiben érjenek,  
 E' földön ő hire neve,  
 El-töröltessenek örökké.

9. Azért hogy soha semmi képpen,  
 Ő nem könyörült a' szegényen,  
 A' nyomorult embert nem szánta,  
 Sőt a' nyavalyást fanyargatta,  
 Es azt halálra kergette,  
 A' kinek nagy vólt ő szerelme.

10. Az atkot mindenkör kívánta,  
 Azért méltán meg esik rajta,  
 Az áldás nem kellett ő néki,

Azért méltán azt el nem vélzi,  
 ō magát mint egy ruhában,  
 öltöztette az átokban.

11. Az átok mint a' viz ō béle,  
 Ugy folyon, kivel tellyék belé.  
 Minden tsontyát az ō nagy átka,  
 Mint a' ható olaj meg-járja,  
 A tokban mint öltözetben,  
 Ővedzék minden időben.

12. Illy jutalmat ad Isten nékik,  
 Kik az én lelkemet kergetik,  
 És reám szörnyen agyarkodnak,  
 Életemről sok gonoszt szolnak,  
 Te pedig kegyelmes Isten,  
 Légy jelen nagy inségemben.  
 13. Irgalmaddal biztatom lelkem,  
 Szent nevedért őrizz-meg engem,  
 Mert szegény szűkölködő vagyok,  
 Enszivemnek fájdalmi nagyok,  
 Im el kell múltnom hirtelen,  
 Mint az árnyék a' sötétben.

14. Egy helyről másokra kell mennem,  
 Mint a' sáskát kergetnek engem,  
 Az én térdeim el-lankadtak,  
 Bőjtölés miatt tántorognak,  
 Minden testem úgy el-száradt,  
 Semmi kövére nem maradt.

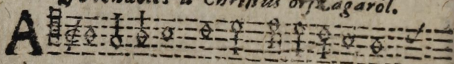
15. Ez én nagy keferűségemben,  
 Tsufolnak és gyaláznak szörnyen,  
 Fejeket rázzák midőn látnak,  
 És engem gunyolnak bosszszontnak,  
 Azért Ur Isten segíts-meg,  
 Nagy kegyelmeffégedért tarts-meg.

16. Midőn én ellenem felkelnek,  
Tőled meg-szégycsittesnek,  
Hogy én örvendezzek szivemben,  
Ezek effenek nagy szégyenben,  
Es érdemlett gyalázatban,  
Öltözzenek mint palástban.

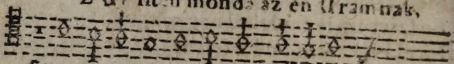
17. Az Ur lsten az én számmal,  
Ditsérem szép ének mondással,  
Magasztalom őtet szüntelen,  
Mert ő könyörül a' szegényen,  
Es azok ellen meg-tartya,  
A' kik itélik halálra,

## CX. SOLTAR. C. M.

*Jövendős a' Christus országáról.*



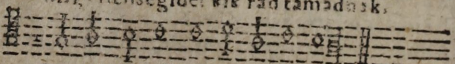
Z Ur lsten monda az én Uramnak,



úly az én hatalmamnak jobbjára,



Míg ellenségider kik rád támadnak,



Sámoly székül vetem lábad alá,

2. Az Ura' Sionból küldi pályázadat,  
Birodalmodnak erősségére.  
Ellenség közt mutasd országáfodot,  
Uralkodgyál a' népek között.

3. Ditsőségére a' te szentségednek,  
A' nép örvendez győzedelmeden,



Melly sok fiad tenéked születnek,  
 Mint az hajnali harmat a' földön.  
 4. Mert az Ur Isten meg esküött tenéked,  
 Mellyet meg nem bán soha örökké,  
 Melchisedech rendi szerént (ezt értsed)  
 Te vagy a' fő Pap most és örökké.  
 5. Az Ur a' ki ül a' te job kezeden,  
 Ha meg-haragszik egykor valaban,  
 Az hatalmas királyokat erőssen,  
 Hatalmával meg rontya legottan.  
 6. A' pogányokon itéletit tartya,  
 Meg-töri a' földet holt testekkel,  
 Ellenségidnek fejek-t meg rontya,  
 Országai haza' földre szelleyel.  
 9. Az úton izzik ő a' folyamattól,  
 Kinek vize foly nagy haragossal,  
 Ennek okáért ő nagy hatalmából,  
 Fejét fel-emeli méltósággal.

CXI. SOLTAR. T. B. 24.62.95

*Hála-adása az Izrael népének.*

Az XXIV. SOLT. notájára.

**H**Alátadok Uram néked,  
 Tellyes szivből áldlak téged,  
 A' hiveknek. ő seregiben.  
 Meg-vallom ditsőlegedet,  
 Hirdetem ditséretedet,  
 Eitemnek minden rendiben.  
 2. Nagyok az Urnak tsudái,  
 És a' ki azt meg-tekinti,  
 Örövendez annak az ő szive,  
 Az ő ditső méltósága,  
 És az ő szent igazsága.

Meg-

Meg-marad örökkön örökké,

3 Tsuda dolgait az Isten,

Szerzett emlékezetben,

Kegyes és irgalmas kedvedből,

Etelek azoknak bőven,

A' kik őtet felik hiven,

Meg-emlekezik kötéséről.

4. Népével nagy tsudákat tett,

Hogy a' pogányok öröket,

Kezekben adja nekik:

Merő hűség és tisztaság,

Es alhatatos igazság,

Minden dolga az ő kezének.

5. Minden ő parantsolattya,

Igaz minden ő hagyása,

Kiben semmi változás nintsen,

Az ő népet ő meg-menté,

Es ő velek kötött szerze,

Ki meg-marad minden időben,

6. Szent és ditsó az ő neve,

Es az Urnak ő felelme,

A' jó böltseségnek kezdeti,

Ki meg-tartja ő törvényét,

Es meg-őrzi szent igáját,

Annak meg-marad ditséreti.

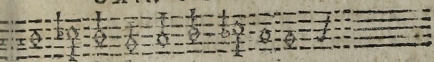
# CXII SOLTAR. T.B.

Tanúság az Isteni feleletről.

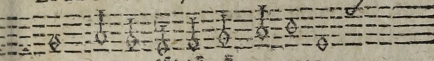
B

Oldog ember a' ki az Isten,

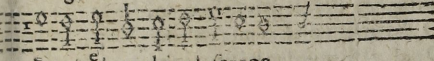
Beli tiszteli szive-szerént,



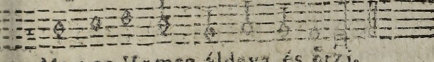
Es az ő törvényit ízereti,



Nagy lesz e' földön ő nemzete,



őregbűl az hűvek serege,



Mert az Ur meg-áldgya és őrzí.

2. Gazdagsággal őtet meg-láttya,

hűvel bővölködék ő háza,

ggazsága meg-áll örökké,

A' hűveknek a' fetétségben,

Wilágot támaszt a' jó Isten,

Hogy láttassék rajtuk kegyelme.

3. Az hű ember költsőat ad szível,

Hamissággal senkit meg nem terhel,

Ez el nem dől, meg-áll végiglen,

Ki az igazságot kedvelli,

Es életét ahoz rendeli,

örök emlekezetben léfzen.

4. Es ő egy szálat sem fél azon,

Hogy rola gonosz hir támadgyon,

Reménsége néki az Isten,

Es bátorságos az ő szíve,

Mig meg-láttya hogy ellensége

Meg-bűntetnek, esnek veszélyben;

5. Javait hűven osztogattya,

A' szűkölködőket nem hadgya,

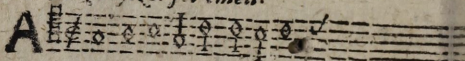
Kiből őregbűl igazsága,

Az ő szarva meg nem hanyatlik,  
Sőt ékeffen fel-emeltetik,  
Bőrsületes nagy méltóságra.

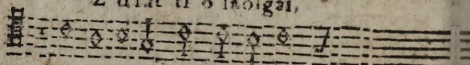
6. Hogy ezt látta az istentelen,  
Boszszonkodik rajta szívében,  
Es ő nagy gonosz haragjába,  
Tsikorgattya fogain szörnyen,  
De ha meg eped is mérgében,  
De el-vész minden kívánsága.

## CXIII. SOLTAR. T.B.

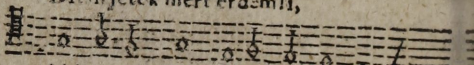
*Dicséret az. Istennek felsőges voltának, és hogy  
a szegényeket fel emeli.*



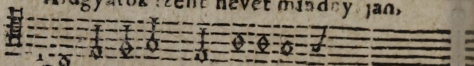
Z Urat ti ő halgai,



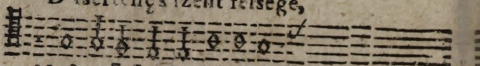
Dicsőjétek mert érdemli,



Aldgyátok szent nevét mindny. jan,



Dicséretes leg szent felsége,



Molt és örökkön örökké,



Eő szent neve áldassék tisztán.

2. Nap kelettől lenyészetig,  
Áldassék neve mind végig,

Mert



bert az Úr a' magas meanyekben,  
 segnál minden pogányokon,  
 nagy ditső hatalma vagyon,  
 telly tellyűt hat a' szép egeken,

3. De ki vólna hasonlító,  
 mi hatalmas Urunkhoz?  
 inél felségesb sohó nintsen,  
 ki mélyen el-alá néz,

mindenre valami hol lesz,  
 itt e' földön, és fenn az égben.

4. A' szegényt porból fel-vészí,  
 s a' sárból fel-emeí,  
 állapattyát fel-magasztalván,  
 fel-ülteri végezerre,

A' nagy fej de-ek közzé,  
 Az ő népe közt hazájában.

5. Az aszszony szomorúságát,  
 magtalansága miatt,

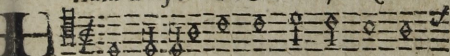
Boldog vigasgra fordítja,  
 Gyermekéke annyává téfzi,

Es szép fiakkal szereti,

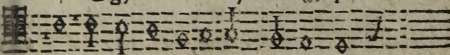
Házát gyümöltssel szaporítja.

## CXIV. SÓLTAR. C. M.

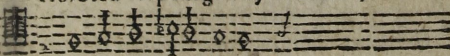
*Hála-adása az Izrael népének,*



Ogy Izrael ki jött Egyiptomból,

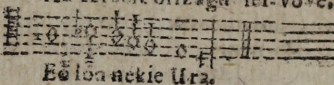
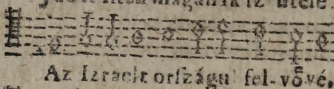
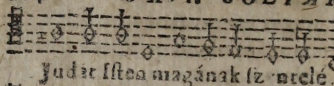


Holott a' nap idegen nyelven szól,



Meg-tére Jákob háza,

Judát



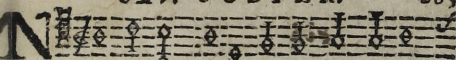
2. A' tenger ezt látván hátra áll,  
 A' Jordán viz-e felen fordula,  
 Mind hátra hertének,  
 Az hegyek szökdestek mint a' kosok,  
 Es az halmok mint a' juh bányok,  
 Magassan szökdeének.

3. Milet téged tenger? mit térsz hátra?  
 Milet téged Jordán? ki űz vizfíza?  
 Hogy el-szaladrz illy igen,  
 Mit szöktetek hegyek mint bányák?  
 Es ri halmok mint a' kis juhotskák,  
 Miért szökrök illy fányon?

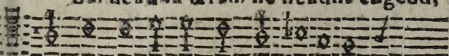
4. Az Úrnak haragos színe előtt,  
 Jákob Istene haragja előtt,  
 Minde' föld meg rettenyen,  
 Ki a' kő sziklát tó-vízzé téti,  
 A' kemény követ vízzé ereszti,  
 Hatalmas erejében.

## CXV. SOLT. C. M.

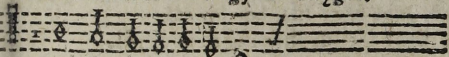
Rinyögés a' meg-szabadításért, és szíves  
 salás a' bányák imádság ellenség ellen.



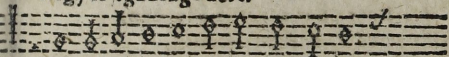
Em-nékünk Uram né nekünk engedd,



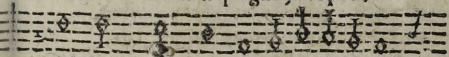
Haaem nevednek adgy ditsőseget,



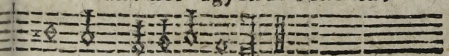
Kegyes igazságodért.



Mit csufolnának a' pogány népek,



Mondván: hol vagyon az ő Istenek,



Kimeg-meatené őket.

2. De a' mi Istenünk erejével,  
 a' alamt akar mindent meg-mivel  
 ilind menayen és e' földön:  
 e' fők bálványok a' pogányoknak,  
 aranybol ezüstbol csináltattak,  
 embereknek kezekben.

3. Szájok vagyon nekik, de nem szólnak;  
 szemek vagyon, de semmit nem látnak,  
 nünts elevenség benzek,  
 űk vagyon, de még is nem hallnak,  
 rrok is vagyon, de nem szagolnak,  
 agot űk nem éreznek.

4. Kezek vagyon, de semmit nem fognak;  
 dbok is vagyon, még sem járhatnak,  
 nem szólnak ő torkokkal,

Hasonlók ezekhez kik ezeket  
Tsinallyák és tisztelik őket,  
Egyenlővek egymással.

5. De te Izrael Istenben bizzál,  
Es az Ur Istenhez ragaszkodgyál,  
Ő paisod renéked:

Aronnak háza Istenben bizzál,  
A' nagy Ur Istenhez ragaszkodgyál,  
Ő meg-segíthet téged.

6. Isten-félők bizzatok Istenben,  
Hidgyetek az ő segéd-lmében,  
Bizzatok e' paisba:  
Meg-émlét az Ur mert szeret minket,  
Es az Izraelhez nyújtya kegyelmét,  
Aron házat meg-áldgya.

7. Ő meg-áld mind kicsint és mind nagyot,  
A' kik őtet félik mint Urokat,  
Es kik szolgáltyák őtet:  
Az Ur titeket bővén meg-áldgyon,  
Sok áldásival meg szaporítson,  
Es minden nemzetet őket.

8. Meg-áld a' nagy Ur Isten titeket,  
A' ki teremtetett mennyet földet,  
Minden szép ék-féggel,  
Az eget ő magának meg-tartya,  
Földet ember fiainak adgya,  
Hogy azt meg-lakják széllyel.

9. Széki téged Uram nem magasztal,  
Sem dicsér, a' ki halálízl meg-hal,  
Es téterik a' sírben,  
Mi annak ok-áért a' kik élünk,  
Teged Ur Isten áldunk, dicsérünk,  
Most és minden időben.



*Halála adása Dávidnak a' meg-fel szabadulásra.*

Az LXXIV. S O L T. notájára.

**Z**eretem és áldom az Ur Istent,  
Mert meg halgatá az én beszédemet,  
Könyörgésekre hajtá kegyes fülét,  
Mért imádom őtet naponként.

2. Midőn az halál környűl vőn engem,  
Es csak nem szörnyű köteliben ejte,  
Pokolnak kiánya engem rettegettete,  
Nagy vólt bánatom és nagy sérelmem.

3. Segítségűl hívám az Ur nevét,  
Tarts meg lelkemet ottan meg- legite,  
Az Ur hű, igaz és nagy ő jó kedve,  
Mért meg-őrzi az egyűgyűveket.

4. Mikor én nagy nyavalyában volnék,  
Ottan meg-menté nyomorult életem:  
Még tseendességben te azért én lelkm,  
Mért ván segedelmét felségének.

5. Te meg-mentél az haláltól engem,  
Szízemem-irástól, lábomat eséstől:  
Mért az élők földén járok szűnetlenül,  
Mért te színed előtt én Istenem.

6. Hittem Istenben mikor így szólék,  
Mért szegény lelkem vala nagy inségben,  
Mért ezt mondtam felelmes fietségben:  
Mért iliszem hazugok minden emberek.

7. Mit adgyak az Urnak jó tétéért,  
Mért sz halá-adó pohárt én föl-vésem,  
Mért az Ur jó-téteményit hirdetem,  
Mért szent nevét áldom dicsőffégeért.

8. Fogadám az egész nép előtt,  
Mért halá-adóval meg-ádom nékie,

Az hiveknek halála (minden hidgye)  
Drágalátos az Ur szeme előtt.

9. Imádlak téged idvőztőmet,  
Ki engem yalasztál szegény szolgádnak,  
Fia lévén szolgáló leányodnak,  
Fel-oldozád minden kötelimet,

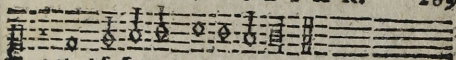
10. Aldozom néked hálá-adással,  
Nevedet minden nép előtt hirdetem;  
Es a' melly fogadást az előtt tőttem,  
Meg-állom minden előtt vigsággal.

11. A' te házadnak ő pitvariban,  
Es egész Jerusalemben tisztellek:  
Velem egygyűtt az Urat ditsérjétek,  
Mondgyatok alleluját mindnyájan.

## CXVII. SOLTAR. T.B. 127.

*Intése minden népeknek, hogy ismert ditsérjék,  
a' Christus országában való hívásért.*

**A** Z Urat minden nemzetek,  
Ditsérjétek minden népek,  
Mert nagy az ő kegyelmege,  
Kit rajtuk meg-erősítte,  
Es meg-marad igazsága,



☩ Mind örökké, Alleluja.

CXVIII. S O L T A R. C.M. 66.98<sup>o</sup>

*Tanúság a' Dávid királynak, és a' Christu-  
nak országáról.*

**A** Dgyatok hálákat az Urnak,  
Mert nagy az ő kegyelése,  
Es nagy volta szent irgalmának,  
Meg marad most és örökké.

Izrael bátorsággal mondgyad,  
Hogy meg-áll kegyelmese,  
Irgalmas voltáról azt vallyad,  
Hogy meg-marad mind örökké.

2. Mondgyad bizvást Aronnak hárs,  
Hogy az Urnak ő jó kedve,  
Es meg-marad irgalmassága,  
Most és örökkön örökké.

Istenfélők mondgyatok mostan,  
Hogy az Urnak kegyelése,  
Meg-marad ő tellyes voltában,  
Ettől fogva mind örökké.

3. Az Urhoz én nagy inségemben,  
Könyörögven fel-kiálték,  
Es meg halgata kérésemben,  
Tőle segedelmet nyerék.

Az Ur Isten vagyok én velem,  
Es tőlem másová nem tér,  
Hát kitől kellyen nékem félnem?  
Mit ártson nékem az ember?

4. Jelen vagyok velem az Isten,  
Es a' kik jömnak örülnek,



Meg-vetem őket félen néz vén,  
A' kik engemet gyűlölnék:

Sokkal job az Istenben bizni,  
Hogy nem valamelly emberben,  
Sokkal jobb benne reménleni,  
Hogy nem a' fejedelmekben.

5. Környül-vőttének a' pogányok,  
De az Ur nevében bizom,  
Es olly ó reménségben vagyok,  
Hogy őket mind el-le.vágom.

Mint a' méhek környül-vőtteneb,  
De őket el-verem menten,  
Véle egygyűst oda lesz nevek,  
Mint a' szű tövis a' tűzben.

6. Kőrös-környül fogtak engemet,  
Es kerengnek környülöttem,  
De an reménlem Istenemet,  
Hogy őket én mind el-vesztem.

Te ellenség én reám támadál,  
Es meg akarál ejteni,  
De tsak hejában munkálkodál,  
Mert életemet Isten őrzi.

7. Az Ur énnékem erősségem,  
Es én ő rola éneklek,  
Tsak ő énnékem tegedelmem,  
Es én ő benne remélek.

Az hivek-vigan énekelnek,  
Az ő hajlékjokban széllyel,  
Mert job keze az Ur Istennek,  
Nagy erős dolgokat mivel.

8. Az Ur meg-mutattya hatalmát,  
Job karját ha föl-émeli,  
Es telededik nagy dolgokat,



Miket nyilván kell ditsérni,  
 En ellensegim meg-értsétek,  
 Hogy az én dolgom illyetén,  
 Hogy én meg nem halok, de élek,  
 Az Ur dolgait hirdervén.

9. Az Ur meg-büntete engemet,  
 Es igen meg-ostoroza,  
 De nem akará el-vefztemet,  
 Es az halálnak nem ada,  
 Nyissatok meg azért kapuit,  
 Az igazság templomának,  
 Hogy bé-menven nagy ditsőffegit,  
 Ditsérhassam e' nagy Urnak.

10. Mert csak ez kapuja az Urnak,  
 Ki az hűvek el-bé mennek,  
 Kik föl-nyittanak csak azoknak,  
 Az kik igazságban élnek.

Ditsérlek téged énekekben,  
 Hogy engemet meg-alázzál,  
 De ismét föl-vövel kegyessen,  
 Es engem meg-szabadítál,  
 11. Ez kő a' kit az ház-éppítők,  
 Itéltek meg-verendőnek,  
 Az éppületben úgy helyhetők,  
 Fejelen a' szégoletnek.

Ez pedig az Ur Istentől lőtt,  
 A' ki ezt így rendelte,  
 Ez dolognak szemeink előtt,  
 Tsudálatos hoszsa vége.

12. Ez jeles napot ő magának,  
 Készítette az Ur Isten,  
 Azért ez nap jelen voltának,  
 Vigadgyunk, minden örvendgyen.

Uram kérlek hogy meg-örizzed,  
 Ez te királyodat mostan,  
 Birjad és szerentsélsé tegyed,  
 Mindennemű dolgaiban.

13. Aldott a' ki az Úr nevében,  
 El jöve nagy ditsőfeggel,  
 Aldunk ditsérűnk egyetemben,  
 Az Urnak háza népével.

Erős az Isten a' ki minket,  
 Igyen meg-világosít,  
 A' föl-áldozando ökröket,  
 Kössék az oltár szarvára.

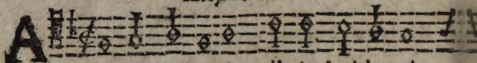
14. Te vagy az én erős Istenem,  
 Téged örökké tisztellek,  
 Te vagy jó Istenem énnékem,  
 Kit én szüntelen ditsérek.

A dgyatok hálát ez nagy Urnak,  
 Mert nagy az ő kegyessége,  
 Es nagy volta szent irgalmának,  
 Meg marad most és örökké.

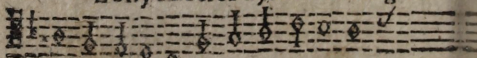
## CXIX. S O L T A R. T. B.

*Tudomány az Istennek a' Sz. Írásban foglalt  
 igazságjéről. és szent törvényéről.*

*Alaph. I.*

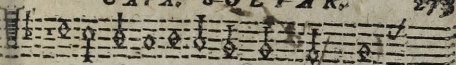


Zolly emberek nyilván boldogok,

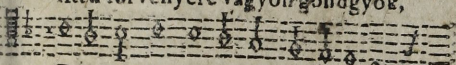


A' kik igazsággal járnak életben,

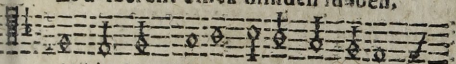
Istenem



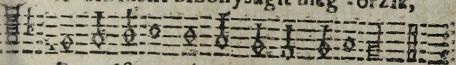
Isten törvényére vagyongondgyok,



Es a' szerezént élnek minden idäben,



A' kik szent bizonyságit meg-örzik,



Es az Isteat szivek szerezént keresik.

2. Boldogok azok is mondom nyilván,

Az kik hamisságot nem tselekesznek,

De mindenkör az Úr uraiban,

Értnek, és szent ártatlanságban élnek,

Meg-hadtad hogy parantsolatidat,

Ól meg-örizz űr minden mondásidat.

3. Vajha én olly boldoggá lehetnék,

Hogy járhatnék a' te szent utaidban,

Es engedhetnék szent törvényednek,

Hanézhetném törvényedet valóban,

Es azt szivemben bizomnyal hinném,

Hogy soha semmit szégyenben ne telném.

4. Hálát adok néked tellyes szivből,

Hogy meg-tanítasz te itéletidre,

Mellyek tiszták minden hiba nélkül űr.

Meg-tartom és gondom lesz törvényedre,

De kérlek téged Oh én Istenem!

Hogy soha örökké ne hadgy. el engem.

Borhi 2.

Beszéld meg mit tegyenek az ifjak,

Hogy övék legyenek fegykezetlenül.

M 3

273



Szent igéd szerént utokat szabják,  
 En téged kerestelek szüntelenül,  
 Kérlek Őr Isten tellyes szivembő,  
 Nehadgy el tévelyednem törvényedről.

6. Az te igédet rejtem szivemben,  
 Hogy semmi bünael ne bántsalak téged,  
 De meg maradgyak te ősvényedben,  
 Minden dolgomban meg-tartom törvényed,  
 Aldott Isten taníts meg engemet,  
 Hogy igazán értsem rendelésedet.

7. Itéletedet én ajakimmal,  
 Es a' te szádnak ő kegyes beszédét,  
 Elő számlálom hála adással,  
 Kötéseddel vigasztalom szivemet,  
 Bizonyságidon örvendez lelkem,  
 Kik gazdagságnál kedvesbék énnékem.

8. Szüntelen gyönyörűségem nékem,  
 Vagyon tsak a' te parantsolatidban,  
 Te utaidat gyakran emlitem,  
 Hogy meg ne essem valaha azokban,  
 Szent igazságodban minden kedvem,  
 Es a' te igédet el nem felejttem.

Gimmel 3.

9. **C**Selekeddezt szolgáddal kegyeslen,  
 Hogy én élhessek tovább e' világban,  
 Es szeat igédet meg tartsam hiven,  
 En szemeimet nyíld meg világosságn,  
 Hogy a' te törvényed meg-tekintsem,  
 Es annak tsudait eszemben vegyem.

10. Miglen én e' földön járok kelek,  
 Ne rejts el tőlem parantsolatidat,  
 Mert kívánság miatt el epedek,  
 Igaz okajtom izent igazságodat.



Az te ítélteredhez szívemben,  
 Nagy kévanságom volt minden időben,  
 11. Úram a' kévelyeket meg-rontod,  
 Ittkoznak és nagy büntetésre méltok,  
 Sz kik meg-vezik parantsolatod,  
 Oordullyon el rólam ő gyalázattyok,  
 Ők csak azért gyaláznak szolgádat,  
 Ology meg-őrzöm a' te bizonyságidat.  
 12. Az fjedelmek én réám törnek,  
 Ő időn őszve-gyűlnek, de a' te szolgád,  
 Szentséget nézi ítélterednek,  
 Sz melly én szívemnek nagy örömet ad,  
 Sz bizonyságid nekem vigaságin,  
 Sz minden dolgomban tanáts adoim.

## Daleth 4.

13. **D**E lám a' porban hever életem,  
 Mint ha majd viratném a' koporsóban,  
 Hllesz. meg szent igéd szerént engem,  
 Ő időn utaimat elő-számlálván,  
 Ő kiálték ottán meg segitél,  
 Taníts engem törvényedre jó kedvel.  
 14. Add értenem parantsolatidat,  
 Sz emélkedem a' te tsudaidrol,  
 Sz elmemben foglalom azokat,  
 Szivem keserűség miatt ki-buzdol,  
 Ogéretéd szerént segéts engem,  
 Ology töled ismét meg-erősítessem.  
 15. Az hamis utrol Úram téríts-el,  
 Ő törvény dack vezé-ly igaz utára,  
 Ő an ember járhat szép tsendésséggel,  
 Ő uttsfs kegyessen szent igazságodra,  
 Sz te ítéltered el-valasztom,  
 Sz igazságodat szemem előtt tartom.

16. Bizonságidra hajtom szívemet,  
 Es életem azok szerént rendelem,  
 Ments-meg szégyen-vallástol engemet,  
 Rameg-tartatik általad én szívem,  
 Parantsolatidra lesz nagy gondom.  
 Es vig örömmel azokat meg-futom.

*He. 5.*

17. **E**N Istenem taníts utaidra,  
 Hog' sz. törvényedre gondot viselylek,  
 Es azokat meg-tartsam mindenha,  
 Adgy értelmet, igazgass Uram kérlek,  
 Hogy törvényedet őrizzem hiven,  
 Es meg-tartsam mindekor én szívemben.

18. Igazgass, vezérly hogy ne vétkezzem,  
 Mutasd-meg parantsolatid ösvényét,  
 Mert azokban igen gyönyörködöm,  
 Te rendeleledre hajtsad szívemet,  
 Nagy figyelmeztetés együgyűségben,  
 Es engem ne hadgy elnem fősvénységben.

19. Fordítsad el az én szemeimet,  
 Hogy hiában valokat ne nézzek,  
 A' te utadban éltes engemet,  
 Szolgáddal láttad szentígéretednek,  
 Bő-töltésűt, a' ki téged tisztel,  
 Es mindenkor fél-alázatos szível.

20. Végy-el rólam minden gyalázatot,  
 A' kiről én igen félek, rettegek,  
 Jok a' te ösvényid, és azokat,  
 En meg-tanulni igen örvendezek,  
 Törvényedben gyönyörködik szívem,  
 Igasságodban éltes Uram engem.

*Psa. 6.*

21. **F**Orduljyon hozzám Uram kegyelmed,  
 Segedelmedet adgyad hogy láthassam,

Igéretedből velem ezt tegyed,  
 Hogy szájokat azoknak bé-dughassam,  
 A kik engemet gyaláznak szörnyen,  
 Mert bízom a te szent igéretedben.  
 22. Igaz igédet ne vedd el tőlem,  
 Hogy az mindenkor légyen az én számban,  
 Szerzésedben vagyon reménségem,  
 Te törvényedet szivemben foglalván,  
 Es azt meg tartom én minden módon,  
 A szerént élvén most is mindenkoron.  
 23. Szüntelen járok én nagy örömmel,  
 Mert te parantsolatidat követem,  
 Szivem mindenkor azokra szemlél,  
 A királyok előtt bizvást beszéllem,  
 A te bizonyosságodat, mellyek:ül  
 Meg nem rettenek, nem félek szégyentül.  
 24. Gyönyörködöm a te törvényedben,  
 Minden parantsolatidat szeretem,  
 Mindenek felett egész éltemben,  
 Az én kezeimet én fel emelem,  
 A te kedves parantsolatidra,  
 Es én azokról beszéllek mindenha.

Zain. 7.

25. Gondold meg azt és jusson eszedben,  
 A mit szolgáltnak egyszer meg ígértél,  
 Jo reménséget adván szivemben,  
 Minden iaségben vagyok bátor szível,  
 Mert a te szent beszéded engemet,  
 Meg-újít, és el-vélzi szerelmémet.  
 26. A hevély népek tsufolnak engem,  
 Es nevetnek, de nem gondolok vélek.  
 Hogy törvényedet azért meg-vetném,  
 De a te ítéletedre tekintek.



Mellyeknek tisztraságát jól tudom,  
Es magamat azokkal vigasztalom.

27. Es miként az istentelen népek,  
Kik elszakadnak a' te törvényedről,  
Goadolatimnak nagy bűt szerzuek,  
Azon képpen én a' te szerzésidről,  
Enekletem én nagy örömemben,  
Az én bujdosásimnak minden helyén.

28. Sem éjél sem nappal meg nem szünöm,  
A' te nevedről gyakran emlékezni,  
A' te parantsolatod keresöm,  
Főképpen erre szoktam vagyakozni,  
Minden előtt magamban el ízántam,  
Hogy a' te törvényedet én meg-tartsam.

Herh. 8.

29. **H**ízem te vagy az én örökségem.  
Teljes örömmel azért azon lélszók,  
Hogy a' te igédet meg-örizzem,  
A' te ízied előtt szívvel könyörgök,  
Kegyelmez meg Ur isten ennékem.  
Mert szent ígérated vigasztal engem.

30. Jól meg-gondolom az én útam,  
Hogy a' jó utrol el ne tévelyedgyem,  
Arra vezérlem minden gondomat,  
Bizonyosságdra lábaim térírem,  
Igen fíetek, nem késem semmit,  
Hogy meg-tarthassam szent parantsolatid.

31. Meg fosztottak az istentelenek,  
Elpusztítanak de mindazonáltal,  
Tőlem törvényid nem felejtetnek,  
Meg ejfelkor fel kelek vigasaggal,  
Es tégedet dicsérlek es aldic,  
Méletied szent igálságodnak,



32. Az olly nepekhez adom magamat,  
 A' kik téged félnek és rád néznek,  
 És megtartják parantsolatidat,  
 Bűségével te kegyelmességednek,  
 Tellyes e' világ, azért én Uram,  
 Szent törvényedre töled tanítassam.

*Ther. 9.*

33. Mé szegény szolgáladdal sok jót től,  
 Szent igereted szerint meg-segítél,  
 Min most is örvendek tellyes szivből:  
 Taníts és áldgy engem jó értelemmel,  
 Engedd nekem szent elméretedet,  
 Mert én igaznak tartom törvényedet.

34. Minck-előtte meg büntetném,  
 Az igaz urat el vérettem vala,  
 Most eletedem igédhez rendelem,  
 Nagy szorgalomossággal nézek arra,  
 Uram jó kedű vagy és irgalmas,  
 Azért szerzesedre engemet oktáts.

35. A' kevélyek rolam hamisságot,  
 Költnek de én a' te szent törvényedre,  
 Meg őrizem parantsolatidat,  
 Kövér az ő szívek és el fel-dűllyet,  
 En pedig a' te szent törvényedben,  
 Gyönyörködöm én tellyes életemben.

36. Jómra lőtt nékem hogy meg alázál,  
 Hogy meg-tanulnam a' te törvényedet,  
 Min igyekezem nagy ohajtással,  
 Aranyt, ezüstöt, és egyéb effélét,  
 Kit az emberek nagyra bősélinek,  
 Törvényedhez kepeft tartok semminek.

37. **K** Ezeiddel formáltál engemet,  
Tarts-meg azért parantsolatidra,  
Hogy tudgyam törvényednek értelmét,  
Es ezen indulnak nagy vigaságra,  
Az Isten-felők látván e' dolgot,  
Hogy igédben vetem bizodalmamot.

38. Igaz vagy Uram iteletedben,  
Tudom hogy senkit nem büntetz méltatlan;  
Engem is méltán büntetz ekképpen,  
Kérlek tselekedgyed ezt irgalmadban,  
Hogy én meg, vigasztaltassam megént;  
Szolgaidnak mondbtr igéreted szerént.

39. Nagy irgalmadat mutasd-meg nékem;  
Hogy éllyek, mert tsak a' te törvényedben,  
Vagyom minden én gyönyörűségem,  
A' kevélyek effének szégyenségben,  
Kik engem hamis okkal terhelnék,  
De én a' te törvényedről beszéllek.

40. Térjenek hozzám mostan mindenek,  
Kik téged félnek, törvényed szeretik,  
Es a' te bizonyságidaak hisznek;  
Tiszta én szívem, el sem tévelyedik;  
De meg, tartya parantsolatidot,  
Hogy ne vallyak szégyent, se gyalázatot.

## Caph. II.

41. **L** Elkem el, fogy nagy kívánságában;  
Midőn várom a' te segédemedet,  
Bizván igédnek fogadásában,  
Ugyan el, sirasztom az én szememet;  
Nagy várakozás miatt, így szolván;  
Mikor vigasztalsz meg engem valóban;

42. Ne ha én tsak nem hiásplo vagyok;

És füstön el-alott száraz tömlőhöz,  
szerződésre még is gondot tartok.  
Miglen kell várnom s' mikor látz igyemhez?  
Mig hallaszod-el ítéletedet?  
Es ha bünteted-meg ellenségimet?

43. A' kevélyek, kik szent törvényedet,  
Meg-vetik, titkon nékem vermet ásnak.  
Oe ha tekintyűk szent szerződésed,  
Minden parantsolatid jók igazak.  
Wagy méltatlanul kergetnek engem,  
Tarts-meg azért és légy én segedelmem.

44. Tsak nem el-vesztének ők engemet,  
Es majd ugyan el-törlnének e' földről,  
Még sem hagyom-el szent törvényedet,  
Tarts-meg életemet kegyességdből.  
Hogy meg-tartsam felséged kőtésit,  
Es meg-örizzem szádnak bizonyságit.

Lamed. 12.

45. Mind örökké Uram a' te igéd.  
Meg-ál és meg-tart a' magas menyéged.  
Azonképpen Isteni hűséged; (ben)  
Meg-marad örökké minden időben,  
Mint ez álló föld kit te andáltál,  
Kiaz ő helyében mindenkör meg-ál.

46. Mind ma és mind örökké meg-álnak,  
A' miket te rend szerént teremtetél,  
Es tenéked mindenek szolgálnak,  
Hogy ha magamat a' te törvényeddel,  
Nem vigasztaltam volna, már régen,  
El-veszttem volna én nagy inségemben.

47. Nem felejtem-el szent törvényedet,  
Es gondot tartok parantsolatidra;  
Mert te azokban éltet engemet,

Tekints



Tekints Uram kegyelmessen szolgádra,  
Légy segítségem, mert tiéd vagyok,  
Es törvéyedaek őrzéleire vágyok.

48. Az istentelenek reám titkon,  
Intselkednek és törnek életemre,  
En elmélkedem bizonyságidon,  
Es minden dolgot ha meg nézek végre,  
Látom hogy mindenek el múlandók,  
Dea' te törvéyid meg-maradandók.

*Mem. 13.*

49. **N**Agy szerelmem vagyon törvényedhez,  
Melyről napönként örömeft beszéllek.

Mert ez nékem vig örömet szerez,  
Te parantsolatid bősébbé télsz nek,  
Engemet minden ellenségim el,  
Mert örökké tőlem nem távoznak el.

50. Tudosz vagyok én tanítóimnál,  
Az mellyeket nagy bőségeknek tart minden,  
Mert bizonyságod elmémben meg-áll,  
Még a' vénieknél is bősébb vagyok én,  
Mert törvéyed izemem előtt tartom,  
Es elmémet attól el ne fordítom.

51. Minden hamis útat el kerülok,  
Hogy lábom ne járjon gonosz ösvényen,  
Igéd meg tartásának örülok,  
Itéletedet tekintem szüntelen,  
Azoktul soha el nem távozom,  
Ki által én te tőled tanittatom.

52. A' te beszéded édes és drága,  
Még a' méznél is édesb az én számban,  
Ki-mondhatatlan gyönyörű voltra,  
Igédben van bősésegem fundálván,  
Bősésegemet abban keresem,  
Az-hamiságnak ösvényét gyűlölem.



Num. 14.

Ó Ránként faklyám nékem szent igéd,  
 Melly világot tart nékem éltaimban,  
 Hogy egyenesen járjam ösvényed,  
 Mellyen én járhatok bátorországban,  
 Meg- eskűzém néked és meg- állom,  
 Hogy igazságodnak julsát meg- tartom.  
 54. Fölötte igen meg- nyomorodtam,  
 Melyhíts meg és végy föl engem ísmétlens,  
 Sz mint nékem meg- ígérted Uram,  
 Sz áldozat kis szájam néked tészen,  
 Merlek hogy legyen kedves te nálad,  
 Sz ítéletedet tudtomra adgyad.

55. Halálos veszélyben forog lelkem,  
 Így hogy markomban hordozom éltremet,  
 Sz szent törvényedet még sem felejttem,  
 Sz hitlenek kik gyalázzák ne vedet,  
 Sz őrt vetnek nékem mindenütt széllyel,  
 Sz szent szerződésöl még sem távozom el.

56. Bizonyosságidat örökül birom,  
 Sz azokat tartom drága kincssemnek,  
 Sz azokba lesz minden vigaságom,  
 Sz szívemet hajtom a' te törvényednek,  
 Sz meg- tartására minden időben,  
 Sz azokat meg- őrzém mind végiglen.

Samech 5.

17 Ó Esztő- öffen gyűlölem azokat,  
 A' kik mindenkor csak gonoszt gondol-  
 De szeretem parantsolatidat, (oaks)  
 Sz csak tégedet tartlak oltalmamnak,  
 Sz ígéretedben van reménységem,  
 Sz te szent igéd meg- vigasztal engem.  
 58. Gonosz-tevők menytetek el tőlem.

Mert

Mert én azt mind meg akarom tartani,  
 A' mit az Isten parantsol nékem,  
 Igéd szerént siess engem táplálni,  
 Hogy élhessek segits meg Ur Isten,  
 Ne szégyenüllyek meg reménységemben.

59. Légy gyámolom, adgy jó egészséget,  
 Ugy lésszen énnékem kedves törvényed,  
 Abban keresem én örömömet,  
 Az olyyakat te mind a' földhöz vered,  
 Kik elhajlanak igazságodtól,  
 Es minden dolgokban járnak álnokul.

60. Gonoszokat te elvert e' földről,  
 Mint a' salakot vagy értznek szemetét,  
 Bizonyságodat szeretem szivből,  
 Szivem félelmében előtted rézket,  
 Testem elpedt nagy rettegésben,  
 A' te kemény ítéletedre nézvén.

*Asm. I 6.*

61. Pör parvar nintsen nékem kedvemben,  
 Igaz ítéletet tészek mindennek,  
 Ne adgy azért azoknak kezekben,  
 A' kik engemet szüntelen kergetnek,  
 Szolgádat minden jóra vezérlyed,  
 Es a' kevélyek ellen vedalmazzed.

62. Az én szemeim el fogyatroztak,  
 Ugy nézik és várják segedelmedet,  
 Igédnek igazságát ohajtyák,  
 Ne késsél Uram segits meg engemet,  
 Szegény izolgáddal tégy kegyelmessen,  
 Taníts igédre okrafs törvényedben.

63. Szolgád vagyok adgy értelmet nékem,  
 Hogy érthessék a' te bizonyságodat,  
 Es jó értelmében gyönyörködgyem,

Uram hogy láttasd dolgodat;  
 rt nints már helye az igazságnak,  
 se törvényid mind hátra hagyatnak;  
 4. Azért a' te parantsolatidat,  
 iszta arnynál inkább szeretem,  
 endennél fölycebb tartom azokat,  
 itemet azok szerént rendelem,  
 rt igaznak tartom minden képpen,  
 dhamis ösvényt gyűlölöm erőssen.

Ps. 17.

R Akvák bizonyságid nagy tudákkal;  
 Hogy azért meg-tarhassam én szivem-  
 oon igyekezem buzgosággal, (Cen.  
 te igéd ha kik vélszik eszekben,  
 atét sziveket meg-világosít,  
 yügyűveket böltseségre tanít.  
 66. Föl fohászko-dom gyakran én számmal,  
 mert én azt nagy szivem-szerént kívánom,  
 hogy törvényedet éntsem bizonynal,  
 lekints reám, színedet engedd látnom,  
 galmazz nékem, lám nagy jó kedved,  
 zokhoz a' kik szeretik szent neved.  
 67. Szent igédben vezérlyed útamat,  
 őrizz-meg engem az hamisságtul,  
 hogy az rajtam ne vegyen hatalmat,  
 ents-meg a' népnek nyomorgatásátul,  
 hogy örömmel törvényedet nézzem,  
 a parantsolatidat meg-őrizzem.  
 68. Világosítsd ortzádat szolgádon,  
 s taníts-meg hogy én jól meg-gondollyam,  
 szerzésed engem mire tanítson,  
 önyhnlátásom szememből ki-folyam,  
 mint a' patak, azért hogy a' népek,

Bötsü-



Bötsületet nem téznek törvényednek.

Zede. 18.

69. **S** Umma-szerént Uram te igaz vagy.  
Mindennémű te tselekedetedben,  
Itéletrednek igazsága nagy,  
Igazságodat vehetik eszekben,  
Bizonyságodat a' kik meg-nézik,  
Es parantsolatodat meg-örizik.

70. Meg-őli a' bú nagy-indulatomban,  
Midőn tekintem a' te szent igédet,  
Hogy az ellenség tsufollya bátran,  
Es el-fe-ejti minden beszédidet,  
A' te szent igéd igen szép tiszta,  
Szolgád ezért szereti és meg-tartya.

71. En kitsiny és meg-vettétt vagyok,  
De még sem felejttem-el törvényedet,  
Sőt mindenütt arra gondot tartok,  
Szent igazságidnak nem látták végét,  
Mert ők mind örökké meg-maradnak,  
Törvényed törvénye az igazságnak.

72. En kergettetem, vagyok inségben,  
De nem gondolván semmi nyavalyámmal,  
Gyönyörködöm a' te törvényedben,  
A' te igazságod örökké meg-áll,  
Mellyet nékem jelents meg-kegyessen,  
Es bátorságos léfzek életemben.

Coph. 19.

73. **T** Ellyes szívből hozzád esedezem  
Urā halgass meg engem kegyelmessen,  
Hogy rendelésedet meg-örizzem,  
Kérlek szabadíts meg engem Ur Isten,  
Es leg-ottan igyekezem azon,  
Hogy bizonyságid meg-tartsam jó módon.

74. Gya-



44. Gyakorta reggel virratta előtti  
 hozzád könyörgélemben kiáltok,  
 bdben vetvén reménységemöt,  
 dbb hogy nem el-mennek a' virrasztók;  
 én szemeim vigyáznak, néznek,  
 a' te szent igédrol elmélkednek.  
 5. Kegyelességedért hald-meg beszédem,  
 rts-meg életemet igazságodból,  
 ddd vidámullyon-meg az én szívem,  
 rrr a' fok hitetlen nép reám todul,  
 sengem szertelen lanyargatnak,  
 a' te törvényidtol távol vadnak.  
 6. De te én hozzám Uram közel vagy,  
 d benned bizom én minden időben,  
 sent törvényidnek igazsága nagy,  
 zonyosságid fundáltattak ekképpen,  
 gy örökké meg-maradoak tudom,  
 jól értem, azért nyilván ki-mondom.

*Refsh. 20.*

V Eddeszedben én nagy-inségemet,  
 Es én nyavalyáimból szabadíts-meg,  
 mert nem felejttem-el törvényedet.  
 g gadd fel igyemet, és védelmezz-meg,  
 g g-tekietvén szent ígératedet,  
 a' halál ellen tarts meg életemet.  
 78. A' gonoszoktul (minden meg-hidgye)  
 g gitség és idvösség távolly vagyon,  
 mert ők nem néznek szent szerzésidre,  
 sent irgalmaságod nagy mindenkoron,  
 ram tarts-meg engemet, hogy éllyek,  
 asásága szerint ítéljetednek.  
 79 Bizonyosságidat én nem hagyom-el,  
 ooha én reám nagy fok népek törnek,

Kik gyűlölnék és kergetnek szellyel,  
 Oh mielly szerelmes ez az én szivemnek;  
 Hogy ellenségi az igazságnak,  
 A' te igédde semmit nem gondolnak.  
 80. Parantsolatidat én szerettem,  
 Es soha el nem távozzom azoktól,  
 Kegyelességedből tarts meg életem,  
 Te igaz beszéded mindent fellyűl mül,  
 Szent itéleti igazságodnak,  
 Mostan és mind örökre meg-maradnak;

*Schin. 21.*

81. **Ü**znek kergetnek a' tejedelmek,  
 Noha semmit senkinek nem vétettem;  
 Szent igédűl szivemben rejtőgek,  
 De igéretedben örvendez lelkem,  
 Mint a' ki talál nagy gazdag prédát,  
 Avagy mint a' ki nyer sok drága marhát;  
 82. Az hazugságot igen gyűlölöm,  
 Semmit e' földön inkább nem utálok,  
 De a' te törvényédet szerettem,  
 Igazságodon olly igen vigadok,  
 Es meg-gondolván itéletedet,  
 Naponként hétszer ditsérlek tégedet;  
 83. Nagy békeségek vagyon azoknak;  
 A' kik szeretik a' te törvényedet,  
 Semmi veszélyben ők nem akadnak,  
 Várom Uram a' te idvösségedet,  
 Abban forgatom minden gondomat,  
 Hogy tseltekedgyem parantsolatidat.  
 28. Bizonzságidra gondot tart lelkem;  
 Mert én olly igen szerettem azokat,  
 Es én tsak azokban gyönyörködöm,  
 Bizonzságidban gyakorlom magamat;

Ötöd vagyok minden életem,  
 nansen el-rejtve tőled én ösvényem.

*Thau 22.*

**Z**ongő kiáltásom jussón hozzád,  
 Es igazságodat adgyad értenem,

n mint szent igédben fel-fogadtad,

Hisson elődben én esedezésem,

abadíts meg minden infegemből,

te régen tött szent igiretedből.

886. Ha én meg-tanulom szerzésedet,

én ajakimmal ditsirlek téged,

velvem hirdeti te szent igédet,

mert minden törvényed és igéreted.

erő hűség, és tiszta igazság,

ben nem találtak semmi hűség-

883. Ments meg Uram kez iddel,

l légy erős segédem énnekem,

ért törvényedet szeretem szível,

ővözítésedet várom Istenem,

ben vetettem reménségemet,

ter igen kedvellem szent törvényedet.

888. Eltét csak azért kívánnya lelkem,

gogy ő tégedet Uram ditsirhessem,

leleted legyen segítségem,

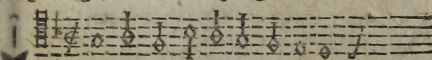
nint egy el veszett juh úgy bujdosom én,

ram keress meg engem szolgádat,

nnem felejttem-el parantsolatodat.

## CXX. S O L T A R. T. B.

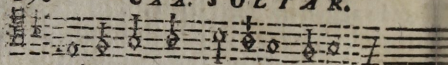
*Aranyörgese Dávidnak vágalmozói ellen.*



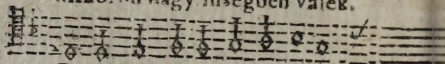
Nem az Ur Istenhez kiálték.

N

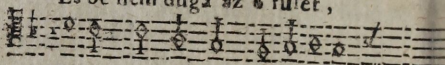
Miko-



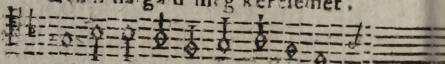
Mikoron nagy inségben valék.



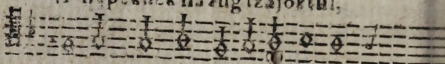
Es be nem dugá az ő fülét,



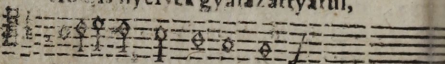
Uram halgald meg kérésemet.



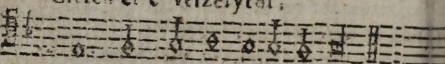
A' nyeknek hazug szájoktól,



Hon is nyelvek gyalázattyátul,



Életemet e' veszélytől,



Tarts meg kegyelmességedből.

2. Va'lyon a' te tsél tsapó nyelved,  
Mitsoda hasznod ad tenéked?  
De a' miénnü jó dolgot tehet,  
Hazudozással mit nyerhet?  
Sziótén mint a' nyila' kézjében,  
Kit a' vitéz meg von kezében,  
A' melly éget olly sebessen,  
Miot tűz a' fegyő tövisben,

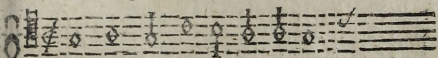
3. O melly igen urhéz énaékem,  
Ez itt lakásom es életem,  
A' vesechiták sátorában,  
A' Kedveit. k hajlekában,



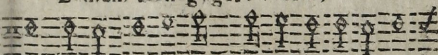
En ezen olly igen kesergek.  
 Hogy kik bekeséget gyűlölnék,  
 Szoknál kell soha laknom,  
 Ak között nagy én bánatom.  
 4. En mind csak békeséget szoltam,  
 Lábörgéstul magamat órtam,  
 De ez nem tettzik ő nékik,  
 Csak had és hartz kell ő kedveknek.

CXXI. SOLTAR. T. B.

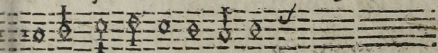
*Tanuság az Istennek oltalmáról.*



Zemem a magyokra vetem,



Mert fellýúl van nekem, Mindē segedelmem,



Isten az én reménségem,



4. Ki az eget formálta, Es e' földet alkotta.

2. Lábod botlani nem hadgya.

3. a' ki rád vigyáz, Nem szunnyadozik az,

Israelt hozzá fogadgya,

De mert nem aluszik el, De rájok gondot visel.

3. Az Ur téged meg őrizzen,

Szét rád terjesztvén, Arnyékkal befedgyen,

Hogy a' Nap ő hévségében,

Nem ked ne ártson éjel. A' hold az ő fényével.

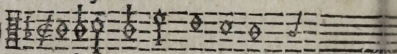
4. Az Ur őrizze örökké,

Elkedet esetről, Mentse meg veszélytől.

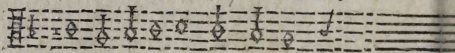
Az Ur hiven meg-őrizzze,  
A' te ki-menésedet, Es te bé-jövésedet.

## CXXII. SOLTAR. T. B.

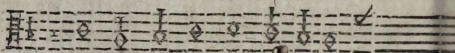
Tanúság az Isteni szolgálatról, és a' világi ga-  
bernálásról.



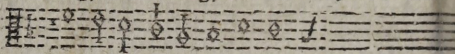
Rülök az én szívemben,



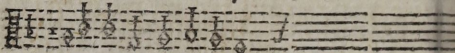
Ez kívánatos hirt halván:



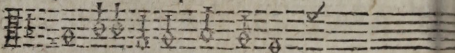
Hogy mi bé-megyünk ez után,



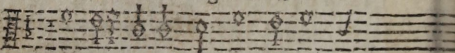
Az Isten lakó helyében,



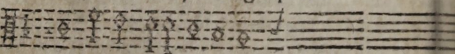
Jerusalem kapuiban,



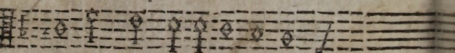
Milábrinkal meg-álván,



Az Jerusaleml jól meg épült,

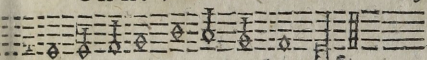


Sok ékes épületekkel,



Holott szép polgári rendel,

Mindens



Minden fele nemzet egyben-gyűlt.

8. Az Urnak minden nemzete,

ant meg-hadta Izraelnek,

gyűllyenek Jerusalemben,

ott az Istent ditsérjék:

székek ott tétetnek-fel,

ken Dávid háza itél,

ott az igazság lakozik,

irjetekek jót e' városnak,

keség légyen azoknak,

ek e' várost tisztán szeretik.

3. Légyen te kő-falaidban,

rendesség és jó békeség,

község közt egyenesség,

szerentse házaidban.

én atyám fiaért,

ott lako feleimért,

ldgyon Isten jó békeséget,

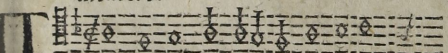
ezentségeért én ez helynek,

telly szerzetett az Istennek;

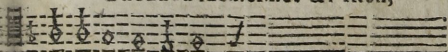
minden jót kívánok tenéked.

## CXXIII. SOLTAR. T.B.

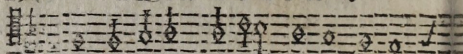
*Önyörgése az Izrael népének a' meg szabadításáért.*



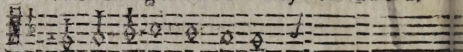
E hozzád szemeimet Ur Isten,



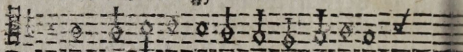
Emelem az égben,



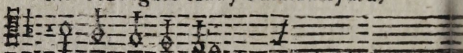
Mint szolgának szemei nyitva vadask,



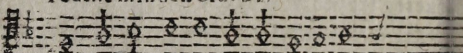
Es az Urra vigyaznak.



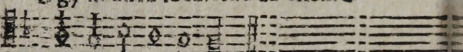
Mint szolgáló leány ő aszfizonyára,



Tekint minden oráza:



Ugy neznek szemeink az őstenre.



Es ő kegyelmére.

2. Kegyelmezz Uram kegyelmezz nekünk,

Mert nints bűnsűletünk.

Minden olly szerteleaül gyaláz minket;

Kínél fellyebb nem lehet:

Kevély népek minket szörnyen nevetnek,

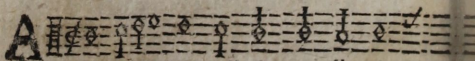
Rajtrunk csufságot űznek.

Negédes szókkal úgy nevetterünk;

Kikkel el-tölt lelkünk.

# CXXIV. SOLT. T. B.

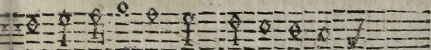
Hálaadás az meg-szehadásért.



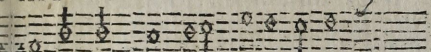
Zárta ezt nyilván mondhattya:

Ha

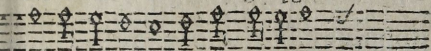




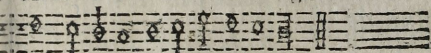
Ha az Isten nem látt volna velünk,



Ha ő nem lesz vala i gírfegünk,



Midőn az embereknek foksága.



Kegyetlenű támadá ellenünk.

2. El. nyelnek vala ők elevenen,

egy reánk gerjedt vala haragjok,

utunkat tellyefféggel a' nagy habok,

sizzel el-burítanak vala szörnyen,

ünk orolantak vala nagy patakok.

3. A' nagy ár-víz reánk rohan vala,

s el nyílt vala életünket,

ítséret Istennek hogy ő minket,

sz ő fogoktul meg szabadita,

oogy ők meg ne ennének hennünket.

4. Miképpen el-szalad a' madárta,

a' madársz töréből, akképpen,

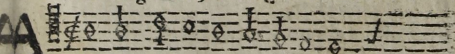
leg-szabadulánk a' tört el szögven,

Mert életünknek az Úr otalma.

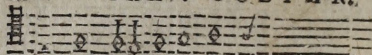
ti mennyet földet teremte bőltsen.

## CXXV. SOLTAR. T. B.

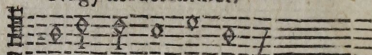
Tanúság az Istennek otalmáról.



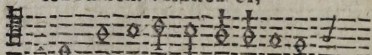
Zkik biznak az Úr Istenben,



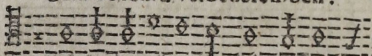
Nagy hiedelemmel,



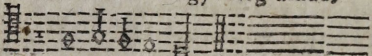
Azok nem vesznek el,



Semminémű veszedelemben:



Mint a' Sion hegye meg. álnak,



Ném ingadoznak.

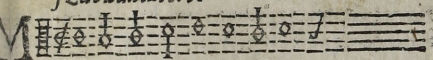
2. Es mint a' nagy Jerusalemet,  
Hegyek környül. vötték,  
Es nagy kerítések.  
Akképpen Isten az ő népét,  
Es ő hiveit környül. vélti,  
Es meg. őrizi.

3. Mert az ővéit ő nem hadgya,  
Az hamis kezében,  
Es semmi inségben,  
Hogy ki. ki ő magát meg. ojjá,  
Hogy az hitlen népekkel egybe,  
Ne essék bűnbe.

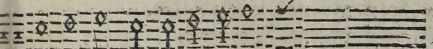
4. Jelen vagyok a' jó szívűkkel,  
De az hitleneket,  
Es ő ősvényeket,  
El. hadgya a' gonosz. tévőkkel,  
De Izraelnek békeséget,  
Ad tsendességet.

## CXXVI. SOLTAR. T. B.

Alá, adás a' Babyloniai fogságból. Salomeg-  
szabadulására.



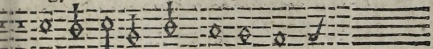
Ikor a' Siont az Isten,



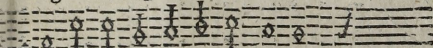
Fogságból ki hozá híven,



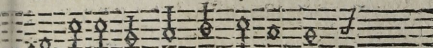
Ugy mentünk mint egy álomban,



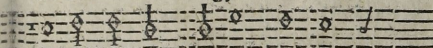
Vig nevetség volt szájakban.



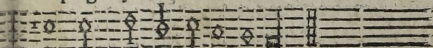
Ditsekedtünk a' mi nyelvünkkel,



Es éneklettünk nagy örömmel,



A' pogány közt minden mondta:



Ez nyilván az Isten dolga.

2. Az Ur mutatá hatalmát,  
Mi velünk tőn nagy tsudákat,  
Azért őt dicsérjük itten,  
örvendezzünk sziveinkben.

Hozd ki Ur Isten a' többit-is,  
Weld végét ő fogságoknak, is,

298 CXXVII. SOLTAR.

Mint az erős zúgó széllel.

Mind e' föld meg-szárad széllyel.

3. A' kik nagy könnyhullatással,

Buzát vetnek nagy bánattal,

Arataskor azok széllyel,

Aratnak nagy vig örömmel.

Sirva mennek ki a' vetésre,

A' magot hintik keseregve,

De a' jó kévéket osztan,

Bé-hordgyák nagy vigaságban.

CXXVII. SOLTAR. T. B. II 77

*Tanúság a' házi és kétségi gondviselésről.*

Az CXVI. SOLT. notájára.

Hogy ha ember házat épít,

Isten segedelme nélkül,

Ott a' munka hejában kél,

Ha Isten nem őrzi népét,

Es a' várost meg nem ojjá,

Az őrőknek semmi haszna.

2. Hejában keltek fel reggel,

Nagy későn fekünni mevé,

Alig észtek a' kenyérben,

Kir kerestek vertjéssel,

Holotekit az Isten szeret,

Annak könnyen ad eleget.

3. A' kinek gyermeki vadnak,

Szép ajándékkal láttatik,

Melly az Istentől adatik:

Kedves áldása az Urnak,

A' ki láthatja magzatit.

Önnön mehének gyűmöltsit.

4. Oh melly drága adományok!

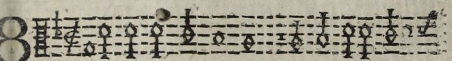
Hogy



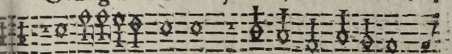
hogy az illy apro gyermekek,  
 essen fel-nevednek:  
 Ők szintén ollyténok,  
 mint a' nyilak a' kéz-ívben;  
 a erős vitéz kezében  
 s. Nyilván boldognak mondatik,  
 bővölködik azokkal.  
 Mivel ō tegye nyilakkal:  
 szegyen ō rajtok nem esik,  
 ellenség a' kapuban,  
 ō-idezi vádolásban.

## CXXVIII. SOLTAR. C. M.

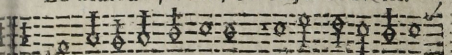
*Taruság az Isteni felelelvről.*



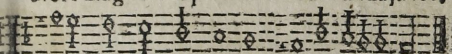
Oldog az ember nyilván, Ki az Istet félt,



Eő útaiiban járván, Ősvényit kedvelli.



Mert magadat táplálad Kezed munkájával.



Isten meg áldgya dolgod, Lát jó állapotat.

2. Feleséged házadban, Mint a' szőlő veszfűz.

Gyümölsöt szepet hozván, Ha el jő az idő:

Meg látod gyermekidöt. Te a' szíved körül,

Kendel mint olaj veszfűzöt, Kikben szíved örül.

3. Ez igen szép ajándék, Kit az Isten enged,

Az ō benne hívőknek, A' kiket ő szeret:

Ő meg-áldgya életedet, A' Sion hegyéről.

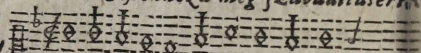
Sok jóval lát tégedet, A' Jerusálemből.

4. Es végre te meg-látod. Fiadnak fiait,  
Izraelnek tsudálad, Nagy szép békeségit.

## CXXIX. SÓLTAR. T.B.

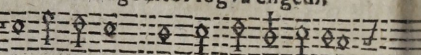
*Dicséreti az Istennek a' meg szabadításért.*

**E**



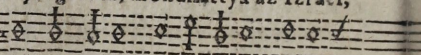
N iffiúságotól fogva engem,

**E**



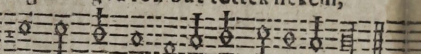
Sanyargattak, mondhattya az Izrael,

**E**



Régtől fógva sok bűt tőttek nékem,

**E**



Még sem fogyathattak el tellyességgel.

2. Keresztül széllyel az én hátamat,

Meg száatották és meg-szaggatták szörnyen,

Vontanak rajtam nagy barázdákat,

Ugy hogy testemben semmi ép tag nintsen.

3. De az igazságnak jó Istene,

El-szaggattá az ellenség kötelét,

Kik irégykednek Sion hegyére,

Nagy szégyenség téritse hátra őket.

4. Mint az híván fű ollyak legyenek,

A' melly szokott nőni az esztréthákon,

El-asz minek előtte ki-nyőnék,

A' kiben nintsen sohol semmi haszon.

5. Kinn az arató nem talál annyét,

Hogy egy marokkal valót aratharna,

Nem hogy kőtherae valami kévét,

A' kit ember élében szoríthatna.

6. Es a' kik ott el-mennek, nemondgyák,

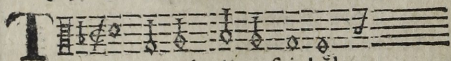
A' kegyes Isten áldgyon-meg titeket,

Aratáitok legyenek szaporák.

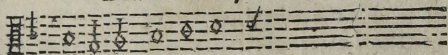
Az Ur nevében áldunk benneteket.

## CXXX. SOLTAR. C. M.

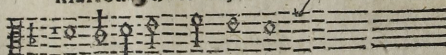
*Röngyörgés a' bűnnek meg-bocsánatjáért.*



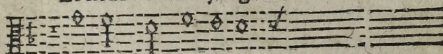
E hozzád rellyes szívből,



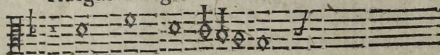
Kiáltok süntelen,



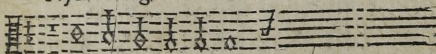
Es síralmas mélységből,



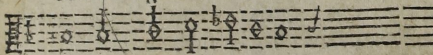
Halgass-meg Ur Isten,



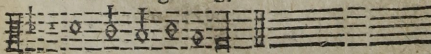
Nyisd-meg te füleidet,



Midőn téged hivlak,



Tekints-meg én igyemet,



Mert régen ohajtlak.

2. Ha űram bűnűnk szerént,  
Minket büntetnél meg,  
űram e' világ szerént,  
Ki áihatna úgy meg?  
De a' te irgalmad nagy,  
A' téged félőkön,  
Es te engedelmes vagy,  
Hogy ditsérjen minden.

3. Ennékem remenségem,  
Vagy on tsak Istenben,  
Es bizik az én szivem,  
ő szent igéjében:  
En lelkem erős hittel,  
Az űrat ohajtya,  
Mint a' virratztó éjjel,  
A' virrattát várja.

4. Izrael az Istenben,  
Veld reménségedet,  
Mert szent irgalma bőven,  
Nagy mezf/ze ki-terjett,  
ő segítő mindenben,  
Hívein könyörűl,  
Az Izraelt kegyessen,  
Ki-menti bűnébűl.

CXXXI. SOLTAR. T.B. 100:142.

*Tanúság az alázatosságról.*

Az C. SOLT. notájára.

Űram nem űz nagyra szivem,  
Szemem nem hányom magassán,  
Nem léledzem oíly dolgokban,  
Kik fellýűl halladnak engem.

2. Ha ki nem vettem (szivemből),



Mindennémű kevelységet.

Mint midőn a' kis gyermeket,

El-fogják aanya tejetől.

3. Hogy ha olyanná nem löttem,

Mint az edgügyű kis gyermek,

Kit a' tsets meliől el. vesznek.

Bár ne kegyelmezz. meg nékem.

4. Izrael az Ur Istenben.

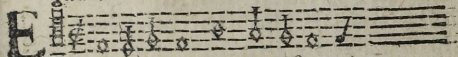
Veszed minden reményed.

Meg. tartódnak ötet hidgyed.

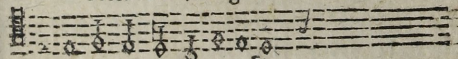
Mostan és minden időben.

## CXX XII. S O L T A R. T. B.

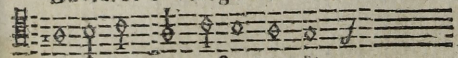
*Rónérges az Istenek jelen-terőjére a' lerusá-  
lemi Isten szolgálatban, és köss. gt igaz-  
gatásban.*



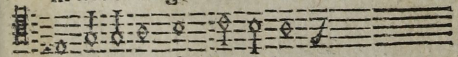
Mlekezzél. meg Ur Isten,



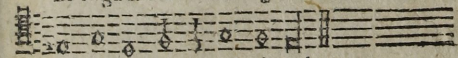
Dávidrol és inasgeről,



Ki neked meg eskütt szivból,



Es fogadást tött hivségben,



Az Urnak kit Jákob tisztel.

2. Ezt (ugy. mond) én fel-fogadom,

Hogy bé nem megyek házamban,

Sem le nem fekszem ágyamban,  
Szemeimet bé sem hunyom,  
Minden álmom hátra hagyván.

3. Nyugalmam addig nem lélen,  
Miglen helyet nem keresek,  
A' Jákob nagy Istenének,  
Holott sátorot szerzék szépen,  
Hol ditsőffége lakozzék.

4. Imé ezt nyilván hallottuk,  
Hogy az Ephratához néked,  
Kiváltképpen vagy on kedved:  
A' helyet mi meg találtuk,  
A' mezőn az erdő mellett.

5. Mifel-megyünk e' szent helyre,  
Est te sármoly széked előtt,  
Meg-hajtyuk a' mi térdünköt,  
Uram kelly-fel, jőj-el ide,  
Erőd ládájával edgyűrt.

6. Igazságnak ruháiban,  
Papjaid fel-öltözzenek,  
Engedgy örömet szentidnek,  
Kenettedet tarts-meg bátran,  
A' Dávid néked kelleffék.

7. A' Dávidnak az Úr Isten,  
Meg-estűt mint szolgájának,  
Es ő bizvást bihet annak,  
Im a' te nemzetedből én,  
Székedre királyt állatok.

8. Es osztán a' te gyermekid,  
Meg-tartják én kérésemet,  
Es bizonyság-tételimet,  
Es örökké a' te széked,  
Meg-űlik mint örökjőket.

9. Mert a' Siont az Ur Isten,  
Választá lakó helyének,  
Mondván: e' hely kell kedvemnek,  
Itt lakom minden időben,  
Ez helye tsendességemnek.

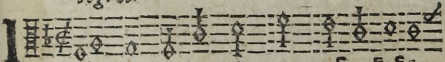
10. En őket meg. elégitem,  
Kenyért adok a' szegények,  
Ruhájában idvőségnek,  
Papjait fel-öltöztetem,  
Örömöök lesz a' híveknek.

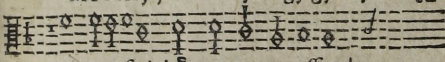
11. Fel. nevelem én egy szarvát,  
Az én szolgámnak Dávidnak,  
Kit én fel. kentem magamnak,  
Fel. készítettem lámpását,  
Hogy lássa világát annak.

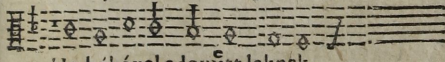
12. De viszont öellenségét,  
Öltöztetem nagy szegyenben,  
Midőn a' koronát fején,  
Meg láttyák és ditsőségét,  
Hogy meg virágzik ékesen.

## CXXXIII. SOLTAR. T. B.

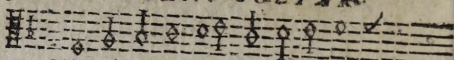
Tanúság az egyenességről, és békeságes edgyes-  
ségről.

  
Mémely jo és mely nagy gyönyörűség.

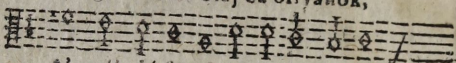
  
Az atyafiak közt az egyenesség!

  
Ha békével edgyütt laknak,

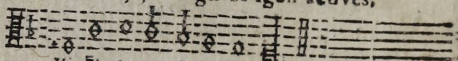
Mint



Mint a' balsam olaj ők olyanok,



A' melly jó szagu es igen kedves,



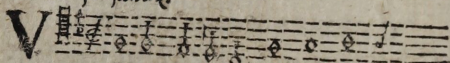
Kiről Aron feje nedves.

2. Mikor fejeről széllyel alá. tsurdol,  
Szakállán szép illatofon alá. foly,  
Végre ő szép köntösére,  
Es mint az Harmat az Hermon hegyre,  
Es a' szent Sionra le. száll (zépeu,  
A' fő det meg. hinti bőven.

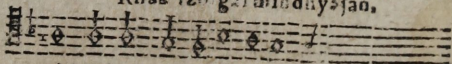
3. Mert az Úr meg. áldgya az illyeneket,  
Es ő nékiek ad hosszú életet,  
Kinek határa nem lészzen.

# CXXXIV. SOLTAR. T.B.

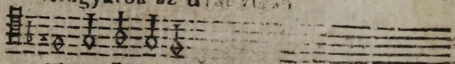
Intés a' Papoknak, hogy a' szerekben hívén él-  
jenek.



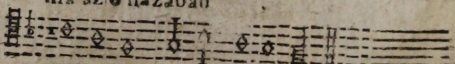
Rnak (zolga) mindnyájan,



Aldgyátok az Úrban vigáz



Kik az ő házában



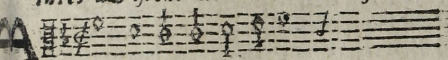
Vigázván vadatok hűséggel.



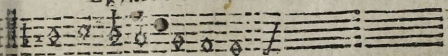
2. Fel emelvén kezeteiket,  
 Dicsérjétek Isteneket,  
 Iziből néki hálát adván,  
 Áldgyátok mind untalan.
3. Meg áldgyon téged az Isten,  
 Sionról kegyelmessen,  
 Teremtette az eget,  
 Földet és mindeneket.

## CXXXV. SOLTAR. T. B.

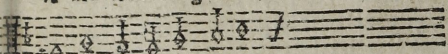
*Intes az isteni dicsőre és áldásra.*



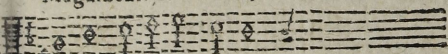
Lgyátok az Úr nevet,



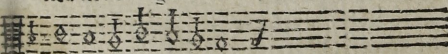
A kik néki szolgáltok,



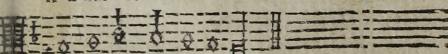
Maga szolgáltok őtet,



Kik hív szolgái vadrok,



Kik állotok házában,



Es jártok tornácziban.

2. Dicsérjétek mert jó ő,  
 Áldgyátok ő szent nevét,  
 Mert ő igen jó kedvő,  
 Jakobot mint ő népét.

Izraelt el-választá,  
 Örökévé foglalá.

3. Mert tudom hogy ez Isten,  
 Erős más isteneknél.

Hatalma nagy mindenben :  
 Isteni beszédével,

A' mit akar az égen,  
 Meg-tésvi földön vizen.

4. Ki e' világ végerül,  
 Támaszt terhes fölköket,  
 A' földet hinti fellyül,  
 Midőn borsát esőket,  
 Szeleit rejtek helyből,  
 Ki küldi erejéből.

5. Az első szülötteket,  
 Meg-ölé Ægyiptomban,  
 Mind barmot és mind népet,  
 Nagy tsudákat mutatván,  
 Kinn álmélkodott minden,  
 Az Ægyiptom földében.

6. Népeftől a' Pharahot,  
 Sok nemzetet el-vefzte,  
 Sok erős királyokat,  
 Amori Sichont vefzté,  
 Esa' Bísáni Ogot,  
 A' Canaán országot.

7. E' földet Izraelnek,  
 Adá mint ő népének,  
 Hogy örökségek lenne,  
 Nékiek mind örökké,  
 Uram a' te irgalmad,  
 Mind örökké meg-marad.

¶ 8. Meg-áll örökké neved,

Es szent emlékezeted,  
 Wépedet hatalmadban,  
 Itéled igazságban,  
 Szolgainak az Isten,  
 Meg-kegyelmez kegyessen,  
 9. A' pogányok bálványi,  
 Ezütből és aranyból,  
 Kézzelek szoktak öntetni,  
 Csak semmik bár nézd-meg jól,  
 Szájokkal ők nem szólnak,  
 Szemekkel nem látnak.

10. Nem hallanak fülökkel,  
 Az ő szájok nem lehel,  
 Azokhoz mind hasonlók,  
 Az ilyen kép formálók,  
 Es kiknek reménségek,  
 Efféle bálvány képek.

11. Az Urat no ditsérjed,  
 Izrael háza népe,  
 Aldgyad és ditsőítsed,  
 Aronnak nemzetsége,  
 Nemzeti a' Levinek,  
 Az Urat ditsérjétek.

12. Kik az Urat félték,  
 Szent nevét ditsérjétek,  
 A' Sionról áldgyátok,  
 Es őt magasztaljátok,  
 Az ő lakó helyében,  
 A' szent Jerusalemben.

## CXXXVI. SOLTAR. T. B.

Intés az Isten ditséretére az ő ki-jelentett di-  
 csőségeért és jó tetteiért.

Ditsér-

**D**itsérjétek az Urat,

Mert ő jó kedvet mutat,

Es az ő kegyessége,

Meg-marad mind örökké.

2. Aldgyátok Isteneket,  
Isteneknek Istenét,  
Mert az ő kegyessége,  
Meg-marad mind örökké.

3. Ditsérje őtet minden,  
Mert nagy tsudakat téstzen, Es az ő kegy. &c.

4. Minden őt magasztallja,  
Mere ő uraknak Ura, Es az ő kegyess: &c.

5. Ki a' mennyet teremte,  
Es bőitsen ékezté. Mert az ő kegy:

6. A' ki a' széles földet,  
Szerzette a' viz felett, Es az ő kegy:

7. Ki nagy szép lámpásokot,  
Eenn az egen alkotott, Es az ő kegy:

8. Nappali vezérlését,  
Teremtette a' nap fént, Es az ő kegy:

9. Holdot, tsillag sereget,  
Az érszakára szerzett, Es az ő kegy:

10. Ki első szülöttereket,  
Egyiptumban el-velztett, Es az ő kegy:

11. Es az Izraelt végre,



innét más helyre vitte, Es az ő kegy:

12. Az ő nagy erejével,

Azt tévé job kezével, Es az ő kegy.

13. A' vörös tengert menten.

Ketté választá könnyen, Es az ő kegy:

14. Altal vezeté hiven,

Izraelt a' tengeren, Es az ő kegy:

15. Pharahot a' tengerben,

Veszté népével egyben, Es az ő kegy.

16. Népét vezérle hiven,

A' szörnyű kietlenben, Es az ő kegy:

17. A' királyokat szélllyel,

Megrontá kezeivel, Es az ő kegy.

18. Erős fejedelmeket,

Megölt és elvestert, Es az ő kegy.

19. Az Amornak földébe,

Sichon királyt elvesté, Es az ő kegy.

20. Az Og királyt Básánban,

Megölté hatalmában, Es az ő kegy:

21. Es földöket ezeknek,

Adá az ő népének, Es az ő kegy:

22. Hogy Izrael népének,

Ott lenne örökségek, Es az ő kegy.

23. Megemlekezék rólunk.

Ilátván nyomoruságunk, Es az ő kegy:

24. Megmenté jó kedvéből,

Ellenségünk kezéből, Es az ő kegy.

25. E' földön minden testet,

Táptál és bővön éltet, Es az ő kegy.

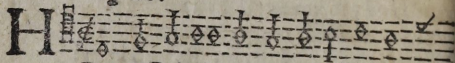
26. Aldgyátok az Ur Isten,

Minden népnek naponként,

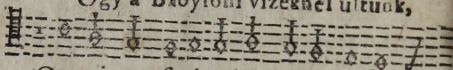
Mert az ő kegyessége.

Megmarad mind örökké.

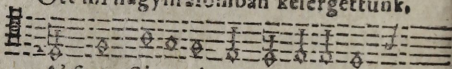
*Panaszszó a' Levitáknak a' Babyloniai fogságban.*



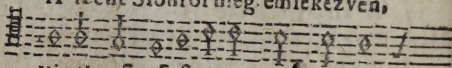
Ogy a' Babyloni vizeknél űltünk,



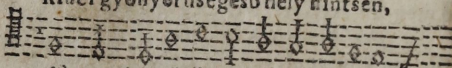
Ott mi nagy siralomban kesergettünk,



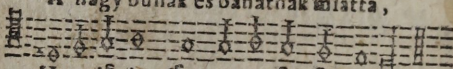
A' szent Sionról meg emlékeztvén,



Kinél gyönyörűsebb hely nintsen,



A' nagy bűnnek és bánatnak miatta,



Hegedűnket függesztettük fűz fákra.

2. A' kik minket fogva tartottak, kértek,

Hogy valamit hegedűlnénk nékik,

Es mondanánk Sioni éneket,

Felelvén mondruk: miképpen lehet?

Hogy ditsérhetnök az Úr Isten vigan,

Enekelvén ez idegen országban.

3. Imé néked én azt nyilván felelem,

Hogy hegedűlésemet el felejttem,

Előbb hogy nem Jerusálemet,

Mig e' fogságban tartnak engemet,

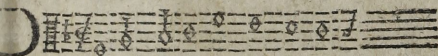
Bár nyemhez ragadgyon az én nyelvem,

Ha Jerusálemre nem ohajt szívem.

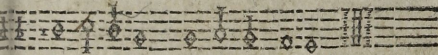
4. Az Edom fiairól emlékezzél,  
 és nékiel Uram azt ne engedd-el,  
 A' mit ők akkoron kiáltottak,  
 Midőn Jeruzsálemet rontották:  
 Foszszad foszszad Jeruzsálemnek népét,  
 Öldre le-rontsád minden épületét!  
 5. Te Babylonnak leánya meg-hidgyed,  
 Hogy még végre por hamuvá kell lenned,  
 Boldog a' ki tenéked ez dolgot,  
 Meg-fizeti e' méltatlanságot,  
 Ki öledből gyermekidet ki-rántya,  
 És az erős kö. sziklához paskollya.

CXXXVIII. SOLTAR. C. M.

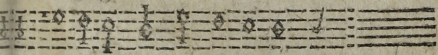
*Hálá. Adása Dávidnak.*



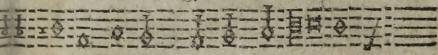
Dicsér téged tellyes szívem,  
 Dicsérlek Istenek felett,



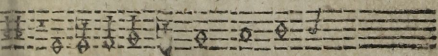
En Istenem, Hirdetem neved :  
 En tégedet, Mert azt érdemled.



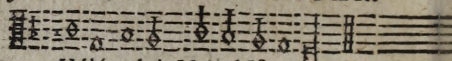
Es a' te szentegyházadban,



Imádkozván, Neved tisztelelem,



Aldafodra én kész vagyok,



Hálát adok Neked Istenem.

2. Öregbül nagy ditsőffeged,  
Mert meg-tészed, A' mit meg-mondasz ::  
Hakönyörgők inségemben,  
Engem menten Meg-szabadítasz,  
Teged minden földön lakók,  
Nagy királyok Uram ditsérnek,  
Mert szentigéd igazságát,  
Tiszta voltát, Elzekben vörtek.

3. Ez Urat ki felségessen,  
Tsudát téfszen, Fel-magasztallyák ::  
Mondván: nagy az-ő ereje,  
Ditsőffege, Es azért áldgyák.  
Mert noha űl nagy magassan,  
De lát nyilván, Alatt valókat,  
Magas dolgokat is könnyen,  
Lát éleffen, Mind fönns' mind alatt.

4. Mindennémű szükségemben,  
Inségemben, Meg-erősítész ::  
Láttokra ellenségiemnek,  
Kik gyűlölnek, Engem meg-mentesz,  
Az mit az Ur egyszer végez,  
Az jó véghez, Mégyen mindenűtt,  
Jo kedved meg-áll, Nehadd el,  
Sőt végezd-el, Kezed munkait.

CXXXIX. SOLTAR. C. M. 30. 77.

Dávidnak protestálása, az az, ártatlanság  
nak átharatos vallása és elhatása az  
rágalmozói ellen.



Az XXX. SOLT notájára.

Uram te meg-vizsgálsz engem,  
Meg-ismérsz mindent én bennem,  
Vagy állók ülők vagy mégyek,  
Mind tudod a' mit mivelek.

Valamit gondolok szivemben,  
Te azt mind jól érted meszszenem.

2. Vagy járok kelek vagy fekszem,  
Te mindenütt vagy környülem,  
Mool látod minden útamát.

Érted minden dolgaimat,  
Még szó sem jő az én nyelvemre,  
Mit elébb nem tudtál volna te.

3. Körös-környül rajtam minden,  
Te led vagy on teremtetvén,

Leám borsátad kezeder,  
Mellyül-múliya értelmemet,  
Moltsseségedet nem foghatom,  
Moolgaidon csak álmélkodom.

4. Lelked előtt hová mennék,  
Moololott el-rejtve lehetnék?

Melőtted hová szaladgyak?  
Migbe mennyek? ott találalak,  
Maha ágyamat vetném pokolban,  
Ott látnálak téged leg-ottan.

5. Ha az hajnal szárnyát venném,  
Maz az égre emelkedném,  
Maz el-repülnék nagy meszsze,  
Maz külső tenger szélire,

Mott-is meg-lelnél Uram engem,  
Mazeder el nem kerühetném.

6. Mondok: talám tetéséggel,  
Mde-takarodzhatom éjjel,

Az sem lenne használatos,  
Mert még az éj. is világos,  
Ki környülem annyira fénlík,  
Hogy nekem fényes napnak látszik.

7. Te alkottad veséimet,  
Midőn formálál engemet,  
Az én anyámatk méhében,  
Bé-takarítottál szépen,  
Azért aiddak minden időben,  
Hogy teremtetél tsuda-képpen.

8. Dolgaid tsudálatosok,  
Kiket ha én meg-gondolok,  
Meg-kell azt nekem vallanom,  
Tudtodra volt minden tsontom.  
Midőn engemet tsuda-képpen,  
A' föld alá dugtál rejtekben.

9. Nálad esméreres voltam;  
Előbb hogy nem formáltattam,  
Hogy még nem voltam esmértél,  
En tagaimra szemléltél,  
Kik könyvedben voltak fel-írván,  
Midőn még nem voltak formálván.

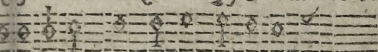
10. Melly drágák a' tetanátsid,  
Ha meg-nézem gondolatid,  
Számralessen lokuak találom,  
Ha ki-mondani akarom,  
Tőbnek lelem én a' fűvenynél,  
Melly sok a' renger parton széllyel.

11. En elmélkedem azokról,  
Ha fel serkenek álomomból,  
Vajha egykor ezt mivelnéd,  
Az hitleneket meg-ölnéd!  
Es mind a' kik vért szomjuhoznak,

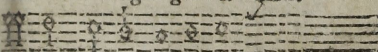
megfize távoznának!  
 szőlők szőlők Ur Isten,  
 gyaláznak szörnyen,  
 unszágid tenéked,  
 madnak ellened,  
 sem gyűlölmé őket;  
 színtyák felségedet?  
 gyűlölmé őket szivemben,  
 szel egyetemben,  
 tén ellenségit,  
 meg Uram szivemet,  
 meg engemet és lássad,  
 nek mivoltát hogy tudgyad.  
 ifigály-meg és próbály jól meg,  
 t valoba lézd-meg,  
 meg minémű vagyok,  
 sz ösvényen járok,  
 lyannak talál sz engem;  
 webekkel úgy tégy velem!

CCXL. SOLTAR. T. B.

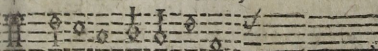
*Ése Dávidnak a' megszabadításért.*



szabadíts meg engem Ur Isten,



onosz tsalárd embertől,



szz erőszak-tévők ellen,



ments-meg a' vakmerő néptől.

2. Kik csak hamiságot gondolnak,  
Mindenkor az ő szivekben,  
Es hogy hadakat indítsanak,  
Azon vadnak mindenképpen.

3. Elesben fenik ő nyelvöket,  
A' kigyónak fulánkjánál,  
Miat a' pis kigyó egyebeket,  
Meg sértnek mérges ajkokkal.

4. Ments-meg a' gonoszok kezéből,  
A' kik erőszakot téstnek,  
Es igyekeznek szüntelenül,  
Hogy engemet meg-ejtsenek.

5. A' kevélyek tört vetnek nékem,  
Es mindenütt hálót hannak,  
Kötéllal meg vonzák ő vényem,  
Hogy engem meg-szorítsanak.

6. En pedig mondek: Oh Ur Isten,  
Te vagy én erős Istenem!  
Beszédem vegyed füléidben,  
Halgald-meg esedezésem.

7. Uram te vagy én segítségem,  
Mindennemű inségemben,  
Azért védelmezd-meg én fejem,  
Az hadakozó időben.

8. Ne engedd az hitetleneknek,  
Hogy elő-vigyék dolgokat,  
Hogy inkább ne kevélykedgyenek.  
Rontsd-meg gonosz szándékjokat.

9. En reám törőknek fejeket,  
Vonnád méltó büntetésre,  
Ő hamis igyekezeteket,  
Fordíts az őnnön fejekre.

10. Szálljon rájok lángozó szén,

Tűzzel



Tűzzel meg-éméltessenek,  
Rekkennyenek a' földben szörnyen,  
Többé fel se kelhessenek.

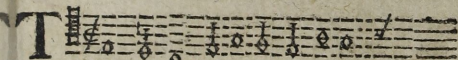
11. Az hamis ember ő nyelvével,  
Né legyen nyomos ez földön,  
Az önnön vakmerőségével.  
Akadgyon szörnyű veszélyben.

12. Tudom hogy Isten a' szegénynek,  
Méggyét fel-fogja kegyessen,  
Még-kegyelmez az erőtlennek,  
Még-szűcséget ki-jelentvén.

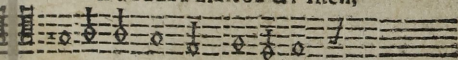
13. Az igazak nagy dicsőséggel,  
Dicsérik te szent nevedőt,  
Es örökké jo reménységgel,  
Még-maradnak élned előtt.

## CXLI. SOLTAR. T.B.

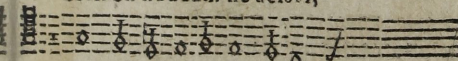
*Röngyörgő Dávidnak az Isten vezérléseért és  
meg-szabadításáért.*



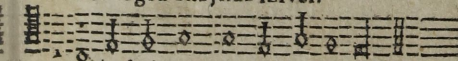
E hozzád kiáltok Ur Isten,



Sietsén hozzám ne kélsel,



Mert téged ohajtlak szível.



Azért halgass-meg kegyelmeffen,

2. Könyörgésem elődben mennyen,  
Mint jó illat füstölgése,  
Kezeim fel-emelése,  
Eltvéli áldozatul legyen.

3. Őrizettel tarts-meg én-szájam,  
A' melly gondot tartson arra,  
Závárt szerez z ajakimra,  
Hogy tőlök ne legyen nyavalyám;

4. Ne botsásd szívemet gonoszra,  
Hogy az hamissan élőkkel,  
Soha ne erezkedgyem-el,  
Az ő nyájas kívánságokra.

5. Az hív ember meg-fedgyen engem,  
Es feddése kedves léfzen,  
Mint balsam olaj fejemen,  
Még verése sem árt énnékem.

6. Mert én el-híszem s' mondom nyilván,  
Hogy még az hitetlenségért,  
Imadkozom melegségekért,  
Nyavalyájokon szánakozván,

7. Midőn az ő fő-fő birájok,  
Magas helyről le-hányatnak,  
Es osztán eszékben jutnak,  
Az én beszédim kik nyájafok.

8. Mint ha ki fát vág nagy erővel,  
A' forgátsit széllyel hintvén,  
A' mit sontaink atképpen,  
Hevernek a' sír mellett széllyel.)

9. Szemeim reád néznek Uram,  
Reménységem vagyon benned,  
Lelkemet hát el ne vedgyed,  
Mert te vagy minden bizodalمام.

10. A' törtül kit nékem vetettek,

Es hálojoktul őriz-meg.  
 Az hamis nyelvektől ments meg.  
 A' kik vesztetre igyekeznek.  
 1. Ejtsd őket önnön hálojokban!  
 Kitők másnak készítettek,  
 Hogy én vesztély nélkül legyek,  
 Melletek el-mehessek bátran.

CXLII. SOLTAR. T. B. 100. 13<sup>te</sup>

*Könyörgése Dávidnak a' meg-szabadításért.*

AZ C. SOLTAR notájára.

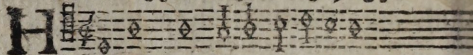
EN az Urhoz fel-kiálték,  
 Kiáltván néki könyörgék,  
 Jelentvén én panaszimat,  
 Meg-beszéllém nyavalyámat.  
 2. Ha szorongattatik lélkem,  
 Te útat mutat az énnekem,  
 Modort talál az melly által,  
 Meg-szabadulok jó moddal.  
 3. Utamra tört mernek hánni,  
 Az mellyen én szoktam járni,  
 Tekinték széllvel mellőlem,  
 De senki nem ismer engem.  
 4. Bé-zárlattak utak ajtók,  
 Egy felé sem szaladhatok,  
 Es ez illyen inségemben,  
 Senki nintsen ki segítsen,  
 5. Te hozzád kiálték Úram,  
 Mondván: te vagy bizodalمام,  
 Es egyedül reménségem,  
 Ez földön csak te vagy nekem.  
 6. Hald-meg az én imádságom,  
 Mert igen sanyargattatom:

Ments meg ellenségim ellen,  
Mert erősek hogy nem mint én.

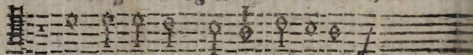
7. Vedd ki fogságból lelkemet,  
Hogy dicsérjem szent nevedet,  
Hajol téz velem az hivek,  
Ottan engem környúl vésznek.

CXLIII. SOLTAR. T.B.

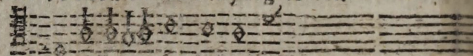
*Devidnek kőlomb kőlomb könyörgése.*



Algald meg Úram kérésemet,



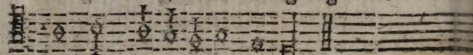
Vedd föl edben könyörgésemet,



A' te igéreted szerént.



Halgals meg és tarts meg engemet,



Te szent igazságod szerént.

2. Szolgádat törvényben ne idézd,

Haragodat reám ne gerjezd,

Az én gonosz bűncimért,

Mert ez egész földet bár el-nézd,

Nem találhatz igaz embert.

3. Az ellenség kerget engemet,

A' földhöz verte életemet,

Helyheztetett a' sötétben,

Szerettségben engem el-rejtett.



Mint az halottat a' sírben.

4. Az én lelkem el-keseredett,

Sérelem miatt el-epedett,

Azért hogy el-hagyál engem,

Tsak nem el-szántam életemet,

Ugy el-keseredett szívem.

5. Ez illyen nagy inségim között,

Emlitem a' régi időköt,

Nézvén tsuda dolgaidat,

Mellyeket kezéd tselekedett,

Kikkel biztatom magamat.

6. Te hozzád én Uram Istenem,

Nagy fíralommal fel-emelem,

Es ki-nyújtom kezeimet,

Tégedet úgy ohajt én lelkem,

Mint a' száraz föld a' vizez,

7. Ne késsél halgásd-meg kérésem,

Mert el-fogy beunem az én lelkem,

Szined tőlem el ne térjen,

Mert majd el-ollyanná kell lennem,

Mint a' kik szálnak a' sírben.

8. Kegyelmezz-meg Uram énnékem,

Halgásd-meg és érizz-meg engem:

Mert én tsak te benned bizom,

Utadat adgyad esmérnem,

Mert te hozzád kívánkozom.

9. Szabadíts-meg ellenségimtől,

Kik engem kergetnek ok-nélkül.

Benned vetem reménységem,

Visselly gondot az én igyemről,

Uram kérlek ne hadgy engem.

10. Taníts-meg engemet szolgádat,

Hogy érthessem akaratodat,

324. CXLIII. SOLTAR.

Mert te vagy az én Istenem,  
 Hogy őrizhessem útaidat,  
 Szent Lelkoddal vezérly engem,  
 11. Uram engemet erőssíts meg,  
 Te szent nevedért vigasztaly-meg,  
 Es a' te kegyelmségedből,  
 Az én életem szabadíts meg,  
 Mindennemű inaségekől.

12. Gondold meg hozzám jó kedvedet,  
 Veszed-el én ellenségimet,  
 Töröltesselek-el azok,  
 A' kik kergetik életemet,  
 Mert én te hűszolgád vagyok.

CXLIV. SOLTAR. C. M. 183.

*Dávidnak hálá adása és könyörgése.*

Az XVIII. SOLT. notájára.

**A**ldott az Ur ki kezemet tanította,  
 Es újaimat az hadakozásra,  
 Aldott legyen az én jó Istenem,  
 A' ki mindenkor meg-őriz engem.  
 Ő az én kő várom és szabadítóm,  
 Ő én pálsom és en oltalmazóm,  
 Te benned vetem reménységemet,  
 Mert alá'm veted az én népemet.

2. De mitsoda az ember életében?  
 Hogy őreá gondot tartasz ekképpen?  
 Mitsodák az emberek fiai,  
 Hogy felséged őket így kedvelli?

Az emberek dolgát ha meg-tekinted,  
 Leg ottan őket csak semminek leled,  
 Az ő napjai hamar el-fogynak,  
 Es mint az arnyék ottan el-mulnak,

3. Hajts-le az egeket és szállj-le menten,  
 Illesd az hegyeket hogy fűtyők mennyen,  
 Borsás villámait őt verd széllyel,  
 Meny. űtő nyilaiddal szellezd-el.

Segíts-meg, fellyül kezéd hozzám nyújtsad,  
 Ez nagy ár-vizet roham el fordítsad,  
 Szabadíts meg ez veszedelemből,  
 Őrizz-meg az idegen nemzettől.

4. Kiknek szájok merő hazugságot szól,  
 Ő hamis kezekkel tesznek gonoszol,  
 Uram néked mondok új éneket,  
 Megzenditem néked hegedűmet.

Mert te vagy Uram ki minden inségben,  
 A' királyt meg-oltalmazod kegyessen,  
 Szolgádott Dávidot meg-tekinted,  
 Az öldöklő fegyvertől meg-mented.

5. Ments-meg kezeiből az idegeneknek,  
 Kik én ellenem szörnyen dühösködnék,  
 Szájok beszéde merő hamisság,  
 Kezeknek dolga hitván mulatság.

Hogy mint a' szép plánták a' mi fiaink,  
 Tel-nevedegyenek mi szép leányink,  
 Zépségekben úgy villogjanak,  
 Mint ékes olzopi a' templomnak.

6. Hogy a' mi tárházink tele legyenek,  
 Tsordaink ezeriglen tenyészzenek,  
 Barmunk több légyen száz ezernél,  
 Mind városon falun s' mezőn széllyel.

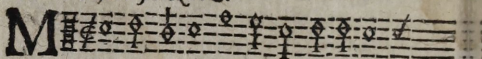
Erőssen szaporodgyanak ökreink,  
 Városinkra ne űssön ellenségek,  
 Földünkben senki el ne vitéssék,  
 Urzáinkon panasz ne hallassék.

7. Oh boldog nép a' kit így meg-áld Isten!

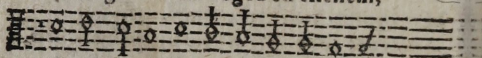
Es kiknek jó szerentsét ad Isten:  
Boldog nép az, és nem lesz szüksége,  
A' mellynek az Úr az ő Istene,

## CXLV. SOLTAR. T.B.

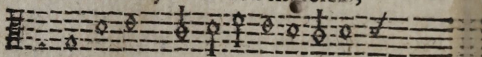
*Dávid ditséri az Istent nagy ditsőségéről és  
kegyességéről mindenekhez, ki válsképpen  
az Isten felköhöz.*



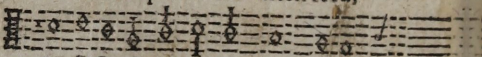
Agasztallak téged én Istenem,



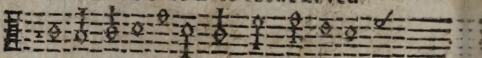
Oh én királyom neved tisztetem,



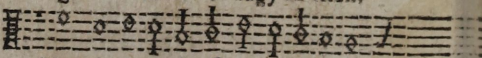
Minden nap hirdetem ditséreted,



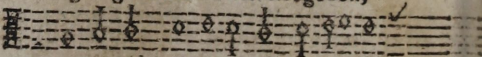
Es örökké áldom te szent neved.



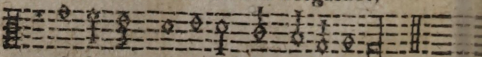
Igen ditséretes és nagy az Isten,



Meg-foghatatlan ő ditsőségében,



Nemzetről nemzetre te dolgoztat,



Mindenkor hirdetik nagy hatalmadat.



2. Hirdetem a' te ditsőffégedet,  
 A' te felséges ditséretedet.  
 Tsuda tétidet minden népeknél,  
 En ki beszéllem mindenűtt széllyel.  
 Hogy hatalmadat mindenűtt hirdessék,  
 Mellyet dolgaidban eszedben vésznek,  
 Ditsőffégedet én el-nem halgatom,  
 Hanem mindeneknek elő-számlálom.

3. Hogy hirdetsék a' te jo kedvedet,  
 Minden nep előtt kegyeliségedet,  
 A' te igazságodat ditsérjek,  
 Es széllyel mindenűtt ki. hirdessék,

Az Ur fölötté irgalmas kegyelmes,  
 Engedelmes haragra kesedelmes,  
 Igen szelid, a' büntetésre késő,  
 Minden teremtetett rendinek kedvez ő.

4. Azért a' mit teremtetett minden,  
 Nagy hatalmadól téged ditsérjen,  
 De mindennél inkább a' szent hivek,  
 A' te ditsőffégedet ditsérjék,

Hirdessék országod felséges voltát,  
 Mindenkori beszéllyék nagy hatalmadat,  
 Hogy az emberek fiai érthessék,  
 Országodnak ditsőffégét nézhessék.

5. Örökké meg áll a' te országod,  
 Es mindenkormeg tart uraságod,  
 Az Ur meg. tartya az el-dűlőket,  
 Es fel-emeli az el-eszteket,

Uram mindenek szeméirád néznek,  
 Es idején eledelt adtz nékiek,  
 Midőn fel-nyitod áldott kezeidet,  
 Bővön meg elégítesz mindeneket.

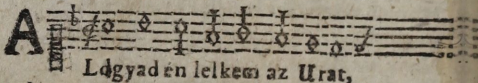
6. Az Ur igaz minden utaiban,

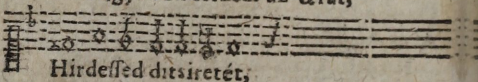
Es szent.

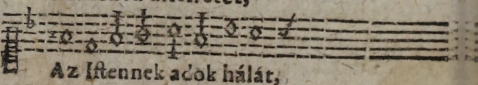
Es szentséges minden dolgaiban,  
 Közel vagy az ő azokhoz nyilván,  
 A' kik hozzá kiáltnak valóban,  
 Es a' mit az istenfélők kívánnak,  
 Ő nékik bővön meg adattatnak;  
 Nagy kegyelmessen őket meg-halgattya,  
 Es ditsőségét nékik meg-mutattya.  
 7. Meg-tartya a' kik szeretik őtet,  
 De mind el-veszti az hitleneket,  
 Az Ur ditséretit szám hirdesse,  
 Az ő nevét minden test ditsérje.

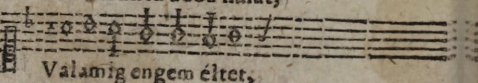
## CXLVI. SÓLTAR. T. B.

*Ditséreti az Istennek, és tanúság az Istenben  
 Való bizodalomról.*

**A**    
 Ldgyad én lelkem az Urat,

   
 Hirdessed ditséretét,

   
 Az Istennek adok hálát,

   
 Valamig engem éltet,

   
 En az Urnak éneklek,

   
 Mind addig miglen élek,

2. Ne légyen bizadalmatok,  
 földi fejedelmekben,  
 Egy emberben se bizzatok,  
 Kiben segítség niatsen :  
 Mihelt lelke ki-mégyen,  
 Menten hamuvá léizen.  
 3. Minden dolga és szándéka,  
 El vész azon nap véle,  
 Boldog a' kinek oltalma,  
 A' Jákobnak Istene :  
 A' kinek mindenekben,  
 Reménsége az Isten.  
 4. A' kimind mennyet és földet,  
 Es a' tengert teremte,  
 Es ezekben mindeket,  
 Nagy hatalmával szerze,  
 Igazsága s' hívsége,  
 Meg-marad mind örökké.  
 5. A' kik méltatlan szenvednek,  
 Meg-menti a' jó Isten,  
 A' nyomorult éhezőknek,  
 Éledelt ádbőven,  
 A' foglyokat ki-hozza,  
 Rabságból ki-oldozza.  
 6. Es a' világtalanoknak,  
 Meg-nyittya ő szemeket,  
 A' kik dőlő félben vadnak,  
 Meg-gyámolittya őket :  
 Az igazakat hiven,  
 Szereti az Ur Isten.  
 7. Veszedeelmében meg-menti,  
 A' nyavalyás jövevént,  
 Az árvákat meg-segiti,

Kegyessen rajok teként,

A' szerelmes özvegyek,

Tőle meg-enyhítettnek.

8. Az hitleneket meg-rontya,

Ösvényeket el-vesztvén,

De meg áll az ő országa,

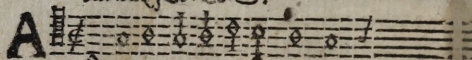
Most és minden időben,

Oh Sion a' te Urad,

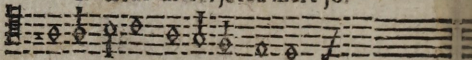
Mind örökké meg-marad!

## CXLVII. SÓLTAR. T.B.

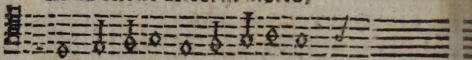
*Intés az Istennek dicséresire, az ő sókjó-résére,  
mennyire, melyeket elő számlál e' Sol-  
tárnak szerzője.*



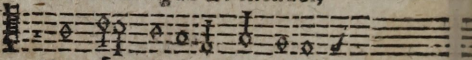
2. Urat dicsérjétek mert jó.



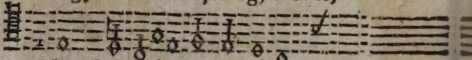
Es az Istent ditsérni méltó,



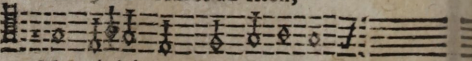
Kedves dolog az Ur Istennél,



Hogy ötér ditsérjék egy (zível),

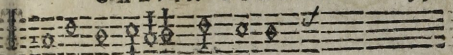


Mert Jerusalemet az Isten,

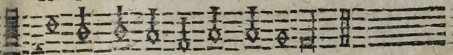


Meg-építi nagy kegyelmessen,





Ismét az Izrael nemzetét,



észe-gyűjti el-olzlott népét.

2. Tőredelmes szívet meg-gyógyít,

Sérelmes lelket ő meg-enyhít,

Bé-kötőzi az ő sebeket,

Meg-könnyebbiti sérelmeket.

A' tsillagokat meg-számlállya,

Es azoknak számát jól tudgya,

Es mindeniket úgy ismeri,

Hogy tulajdon nevé-n nevezi.

3. Nagy a' mi Urunk az Ur Istenj.

A' kinél nagyobb sohól nintsen,

Erőssége ki-mondhatatlan.

Bőltésége számlálhatatlan.

Az egyűgyűket fel-emeli,

A' szelideket erőssíti,

Meg-alázza a' hitleneket,

A' földre le-gyalázza őket.

4. Azért néki énekellyetek.

Hegedűkkel zengedezzeret,

Ki az eget el-fedi széllyel,

Tamérdek vízenyős földhőkkel,

Es az égről esőket botsát,

Mellyeket e' földre le-szállat,

Meg-nedvesíti az hegyeket.

Hogy bővön teremtsenek fűvet.

5. Ki ételt ad minden állatnak,

Es az éhhollo fiatskáknak,

Kik ő szájokat reá tátyák,

Kiáltván ételeket várják,

Ő néki semmi kedve nintsen,

A' lonak ő erősségében,

Sema' férfinak száraiban,

Nem gyönyörködik illy dologban.

6. Inkáb azokban gyönyörködik,

A' kik őtet igazán félik,

Kik tellyes szívből kegyes voltát,

Mindenkor reménlik irgalmát.

Ditsérd Jerusalemben az Urat,

Fel-magasztaljad nagy hatalmát,

E' kegyes Urat oh szent Sion!

Te-is ditsérd áhétatoson.

7. Mert kapuidra ő závárt vét,

Es hiven meg-őríz tégedet,

Fiaidat benned meg-áldgya,

Es dolgokat jora fordította.

Földedet áldgya békeséggel,

Határidat szép tsendességgel,

Es téged szép tiszta buzával,

Meg-elégít és bővön táplál.

8. Ki-botsáttya erős igéjét,

E' földre le-küldi beszédét,

Sebesen mégyen az ő szava,

Hamarsággal egy helyről másra.

A' földre szállét fejez havat,

Mint a' szép szálankozo gyapjat,

Es a' deres zuzmarázokat,

A' földre hinti mint az hamvat.

9. A' kő-esőket alá-lövi,

Es falatonként széllyel hinti,

A' kinek hidegségét lenki,

Tőle irtozván nem tűrheti.

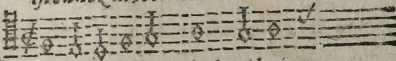
Ísmét mihelyen ő egy szót szól,  
 A' jég mind el-olvad és el-foly,  
 Ha ő szeleit rá ereszti,  
 A' jeget folyó vizzé tészti.

10. Jákobnak adá szent igéjét,  
 Hogy ahoz szabnák életeket,  
 Törvényt adá Izraelnek,  
 Hogy ők azok szerént élnének.

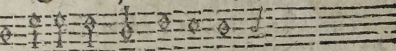
Nem tön így semmi pogány néppel,  
 Nem látá őket illy szentséggel,  
 Szent szerzésit ők nem értették,  
 Azért alleluja mondassék.

## CXLVIII. SOLTAR. T. B.

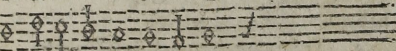
Minté minden állatoknak és az embereknek az  
*Istennek dicséretére.*

**N** 

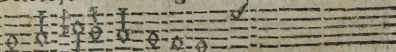
O ditsérjétek mindnyájan,



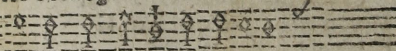
Az Urat a' menyorszámban,



Ditsérjétek őt az égben,



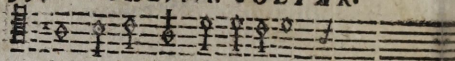
Az ő felséges székiben.



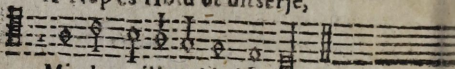
Minden angyalok őt ditsérjék,



Es minden mennyei seregek,



A' Nap és Hold őt ditsérje,



Minden csillagokkal őszve.

2. Az Uratti magas egek,  
Ditsérjétek minden vizek,  
Kik fenn az egen levegtek,  
Az Ur nevet ditsérjétek,  
Mert mindeneket igéjével  
Ő teremte nagy erejével,  
Mindent úgy meg-erősítte,  
Hogy meg, álljon mind őrei ké.
3. Mindenknek modot ada,  
Hogy ki ki abban maradjon,  
Ti Cathalak és mélységek,  
Az Ur Istent ditsérjétek,  
Tűz, kö, eső, hó, és a' pára,  
Az Ur Istent fel-magasztallja,  
Őt áldgyátok forgó szelek,  
Kik beszédének engedtek.
4. Ti hegyek, halmok és völgyek,  
Nagy Cedrus fak és egyebek,  
Szelid barmok, fene vadak,  
Földi férgek és madarak:  
Es e földön minden királyok,  
Minden népek valahol laktok,  
E' világi fejedelmek,  
Kik nagy tiszteket viseltek.
5. Ifiak, leányok és vének,  
Az Ur Istent ditsérjétek,  
Mert nevének ditső volta,



Ménnyet földet fellyűl műllyá,  
 Fel-émeli szarvát népének,  
 Minden szentek őtet ditsérjék,  
 Izrael választott népe,  
 Az Urnak nevét ditsérje.

CXLIX. SOLTAR. T. B.

*Intés az Istennek ditséretire.*

**A** Z Urnak no énekellyetek,  
 Uj éneket szent felségének,  
 A' szentek gyűlekezetiiben,  
 Ditsérje őtet minden.  
 Az Izrael örvendezzen,  
 Eő teremő Istenében,  
 Királyoknak örűllyenek,  
 A' Sion-béliek.

2. Az Ur nevét sippal és dobbal,  
Ditsérjétek lanttal kobozzal,  
Légyen hegedőknek zengése,  
Neve ditséretire.

Mert az Isten az ő népít,  
Igen szereti hiveit,  
A' szegényeket segéti,  
Sok jokkal szereti.

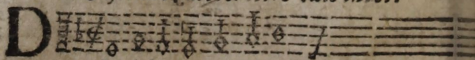
3. Szent hivei az Ur Istennek;  
Ekes gyönyörűséget nyernék,  
Örülnek ő háló házokban,  
Az Urat magasztalván,  
Ditséretit az Istennek.  
Az ő szájokban viselleyék,  
Es két élő fegyver leszzen,  
Nékiek kezekben.

4. Mellyen a' kevély ellenségen,  
Boszszut állanak nagy mérészszén,  
Es a' népek meg-büntettetnek,  
Méltó jutalmat vésznek:  
Erős királyokat nékik,  
Nagy lántzokkal meg-kötözik,  
Es minden ő fejedelmek,  
Vasbékokban esnek.

5. Hogy törvénnel ítéltesse nek,  
Melly meg-vagyon irván ellenek:  
Mellyekből az istenes hivek,  
Nagy ditséretet nyernek.

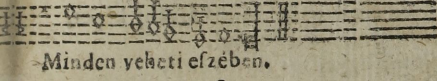
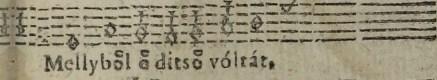
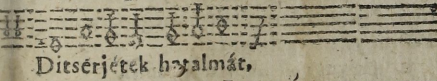
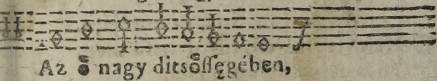
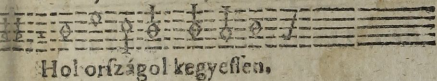
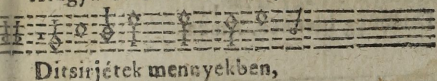
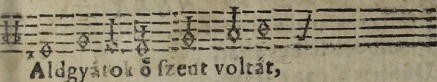
CL. SÓLTAR. T.B.

*Az Istennek ditséretire való intés.*



Itsérjétek az Urat,

Aldgyá-



2. Ditsérjétek őt kürtben,

és ékes énekülésben,

szegedőben, lantokban,

és hangos citerákban,

és az Úrnak zengedezzetek:

pipókban virgyinákban,

és hangos orgonákban,

örvendgyetek az Istennek.

3. Az Urat cymbalmokban,

és egyéb szereszámban,

mindnyájan ditsérjétek,

hátat pengessétek,

P

Az Úr

Az Úrnak nevét ditsérvéu,  
 Es minden lelkes állat,  
 Ditsérje a' nagy Urat,  
 Ditsőfleg Istennek, Amen.

AZ ISTENNEK TIZ PARANTSOLAT-  
 tyá. *Exod. 20. C. M.*

Az CKL. SOLT. notájára.

**E** Meld-fel szived, fűld nyisd-meg,  
 Te kemény nyaku Izrael,  
 Isten parantsolattyát érts-meg,  
 Törvényire figyelmezzél.

2. En vagyok Istened egyedül,  
 Ki a' szolgálatból téged,  
 Ki hoztalak nagy inségedből,  
 Ne legyenek más Istenid.

3. Ne csinálj semmi bálvány képet,  
 Akar minémű dologbul.  
 Ne imádgysd se tiszteld őket,  
 Mert nagy haragom meg-indul.

4. Úradnak Istenednek nevét,  
 Soha ne vegyed hijában,  
 Mert a' ki nem bősüllí nevét,  
 Meg-bünteti azt valóban.

5. Har nap minden dolgodat tegyed,  
 Nyugodgyál az herediken,  
 Mert hogy teremte mindeneket,  
 Ez nap meg-nyúgvék Isten.

6. A' te atyádat és anyádat,  
 Tisztellyed szeressed hiven,  
 Hogy hosszú életet, sok jókat,



Adgyon tenéked az Isten.

7. Embert ne ölly, ne tégy vér-ontást,  
aráznaságban ne léledgy.

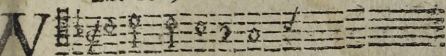
Ne orozz. gyűlöllyed a' lopást,  
támas bizonysgot ne tégy.

8. Felebarátodnak ö házáat,  
kevénd se házastársát,  
szolgáját. szolgáló leányát,  
se barmát, semmi marháját.

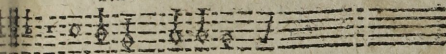
9. Uram hatalmas a' te igéd,  
Még zengését is rettegiük,  
argalmadból velünk ezt tegyed,  
bology akaratodat tegyűk.

A' SIMEONNAK ENEKE.

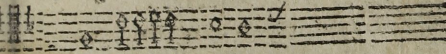
Luc 2.29. Nunc dim. C.M.



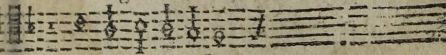
Raai botospfad-el.



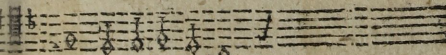
Szolgádat bekével,



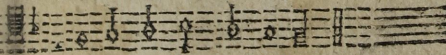
Szent ígérted ízerént,



Mert te id öztöd,



En szemem előre.



Dilektem nyilván meg-jelent.

2. Kit világos fényül,  
 Pogányoknak küldél,  
 Kinek fényességével,  
 Nyilván ki-jelennék,  
 A' szept Izraelnek,  
 Nagy ditsőffége széllyel.

V E G E.

## MINDENNEM HABORUSAG

E L L E N.

Az XXXV. S O L T. notájára.

**U**R Isten melly sokan vadnak,  
 Kik engemet háborgatnak,  
 Es mindentoron igyekeznek.  
 Miként engem el-veszthetnek.

En pedig egyedül vagyok,  
 Nagy nyavalyámban jajgatok,  
 Minden barátim el-hadnak,  
 Es csak magokra gondolnak,  
 2. Első ellenség a' Sátán,  
 Kimiat a' hívó oroszlán,  
 Utánnam jár nagy álnoksággal,  
 Hogy be nyelhesse én torkával,

Mindenütt ellemest vét,  
 Mert tud ezer mesterséget,  
 He edgyikkel hejában jár,  
 A' mészárlal prédát vár.

3. Gazdagsággal ditsőfséggel,  
 Világi gyönyörűséggel,  
 Félelemmel is gyakran kísért,  
 Ugy hogy elmémben csak meg nem sért,  
 Honnan nehez gondolatban,

Lelkem esik nagy bánatban,  
 Melyet nem árthat ezzel-is,  
 Iggyan nem nyughatik még-is,

4. Második e' tsalárd világ,  
 Mely én szemem előtt villag,  
 Gonosz példával és intéssel,  
 Mind tsak a' gonosyra vezérel,

Mosolyog reám édesen,  
 Hogy engem hozzá hiteffen,  
 És vigyen a' szeles útra,  
 Melly mégyen a' rút pokolra,

5. Harmad ellenségem rongál,  
 Melyi még éjel-is nálam hál,  
 És sokasitja nyavalyámat,  
 Gyakran el-szakasztja álmodat,

Szüntelen int gonoszságra,  
 Lelkemet kizti próbára,  
 Ez én gyarto természetem,  
 A' kiből én születtem.

6. Ur Isten a' gyors oroszlánt,  
 Vérd hátra a' dühös Sáránt,  
 Mely ki fegyvert adgy én kezemből,  
 Mely ellen semmit ne tehesen,  
 Ha álnoksággal vizsgál-is,

Ne ártson nekem azzal-is,  
 Se ne retentsen erejével,  
 Mellyel dühösködik széllyel.

7. Felséged engem meg-tartsd,  
 E' világ hogy ne árthatson,  
 És ne járjak a' test kedvére,  
 Hanem nézzek szent törvényedre,  
 Es ahoz szabjam éltetem,

Mellyel nyerhessem kedvedet,  
 Es használlyak feleimnek.  
 Kik velem téged féltynek.

A Z I S T E N T Ö R V E N Y E R Ő L E  
 Az VI. SOLT. notájára.

**M**eg hadrad nekünk Ur Isten,  
 Hogy járjunk törvényedben,  
 Es téged tiszteljük,  
 Teljes szíval lelekkel,  
 Es minden mi erőnkkel,  
 Tégedet szeressünk

2. A' mi felebarátinkat,  
 Szeressük mint magunkat,  
 Haragot el hagyván,  
 Senkinek kárt ne tegyünk,  
 Mindenekhez hűvek legyünk,  
 Es éljük igazán.

3. De jó melly gyarló életem,  
 Mert a dármtól szűntem,  
 Bűnre vagyok hajló,  
 Elmémnek gondolattya,  
 Szívemnek indulattya,  
 Te ellened járó.

4. Szent igédet nem követem,  
 Sőt gyakran el-felejttem,  
 Jókatunya szívem,  
 Feleimet gyűlöli,  
 Vagy tsak színnel szereti,  
 Melly nehéz énnékem.

5. Ezért méltó haragodat,  
 Erdemlem ostorodat,  
 De jó reménységgel,



Tekintek szent Fiadra,  
 Illint kegyes szofzollomra,  
 Miért hozzám tértél.  
 6. En csak ő benne bizom,  
 Nem hanyom méltóságom,  
 Melly semmire kellő,  
 Engem meg igazít,  
 Gonoszul meg-szabadít,  
 Olly igen jó kedvő.

AZ UR VATSORAJA ELŐTT.  
 AZ L. SOLTAR NOTÁJÁRA.

**H**Algasd meg Ur Isten kérésfemer,  
 Es világosítsd meg én szívemet,  
 Hogy szüntvlen rád figyelmezzem,  
 Lelkem szerelmedre perjedezzen,  
 Es szent Fiadat veled egyetemben,  
 Félljem és tartsam mindenütt elmémben.  
 2. Ur Christus menyből értem le-szállál,  
 AA' kereszt fán bűnömért meg halál,  
 ITe szent véreddel érettem áldozál,  
 AAz halál töriből ki oldozál,  
 AAdosságomnak, bűnömnek sokságát,  
 4 Meg-engeded, el-törölvén rutságát.  
 3. Azért vagyok már Atyád kedvében,  
 2 Szent országának örökségében,  
 1 Erdemem kívül ki velem így tön,  
 1 Nagy jó voltából kegyelmében vön,  
 2 Szent szerelmével ugymeg környékeze,  
 1 Bűnt és ördögöt tőlem távoly űze.  
 4. Hogy pedig ezt nyilvánban hihessem,  
 Tőled Ur Isten erőfittetem,  
 1 Kenyérrel borral szent Vatsorádban,

Mellyel az hívek élnek házadban,  
Ezek jegyei a' te jó kedvednek,  
Mellyeket tőled háládassal vészek.

5. Velem Ur Jéhus ezt tselekedgyed,  
Hogy én egygyesülhessek te veled,  
Szent Leiked által, egész éltemben,  
Semmi te tőled el ne terítsen,  
Sem jó se gonosz félelem, se jószág,  
Ne árthasson, de kellyen tsak menyország.

6. Minden gondomat néked ajánlom,  
Az halálban is vagy vigasztalom,  
Az életre nékem ajjót nyitatsz,  
Országodban boldogságra juttatsz,  
Az ítélésre lelkem fel ruházod,  
Ez tésztel és örömré koronázod.

A' SZENT VATSORA UTAN.  
Az VIII. SOLT. notájára.

O Hén lelkem dicsérjed Istenedet,  
A' ki illy jól táplállya életedet,  
Mint az hű atya szerelmes Fiát,  
Kiért örömmel néki adgy hálát.

2. E se' földön te magad úgy viseltyed,  
Isten országát hogy te-is terjeszszed,  
Arra szüntelen nagy gondod légyen,  
Mellyel tartozik minden keresztyén.

3. Mint a' kenyért sok buza magból sütik,  
Es a' bort is sok szőlő szemből szűrik,  
Igy lélek szerént e' vatsorában,  
Egy testé vérré leszűk mindnyájan.

4. Szeresd hát ember a' te feleider,  
Gyakran jeleatvén jó téreményider,  
Gyűlölség, harag benned ne légyen,

Mellyet...

Mellyet erőssen meg tilt az Isten,  
 5. Az ő szent igéjében gyönyörködgyél,  
 ti téged viszontag meg áld bővséggel,  
 szent Lelke által gerjeszt te benned,  
 buzgó szerelmet, és kedvvel téged.  
 6. Végre tégedet ez árnyék valágból,  
 felviszen a' mennyekben innét alol,  
 holott az ő választott szentivel,  
 örök boldogságban élsz örömmel.  
 7. Lelkem szüntelen oda igyekezzél,  
 ki felől immár szent zálogot vöttél,  
 Ha ezzel magad gyekran biztatod,  
 boldogul léfzen élted és holtod.

ANNA ASZSZONY HALÁDO ENEKE.  
 AZ 7. SOLTAR notájára.

Ó Rül az én szívem az Urban,  
 Fejem fel emeltetett abban,  
 Szajám meg nyílt örömben,  
 AAz én ellenségit ellen,  
 Mert az te szabadításodban,  
 Örvendezek haláadásban,  
 Uram sohul semmi nintsen,  
 AA' mint te olly erős Isten.  
 2. Ne szollyatok azért ez után,  
 Kevély szokkal fel-fuvalkodván,  
 Mert az Ur mindent tud és lát,  
 Véghez vílzi minden dolgát,  
 Az erőseknek kezivjeket,  
 Ő meg rontya kevélysegeket,  
 Es töle az erőtlenek,  
 Hatalommal éppitetnek.  
 3. Az bé-töltek szűkségbe esnek,

De a' szűkölködő szegények,  
 Meg-elegesznek bővességgel,  
 Kik kegyért kerestek szellyel,  
 Es a' kit magtalannak vélték,  
 Annak feles gyermeki lőttek,  
 Es kinek sok volt gyermeke,  
 Az meg-fogyatkozott végre,

4. Az Ur nagy hirtelen meg-ölhet,  
 Es ismer meg-eleveníthet,  
 Ő a' pokolra alá vet,  
 Es viszontag fel hoz onnét,  
 Az Ur a' ki szegényé téstén,  
 Es ő meg-gazdagít nagy könnyen,  
 A' szegényt a' porból végre,  
 Fel emeli dicsősségre.

5. Mert az Ur é mind hosszfa vége,  
 Ez egész földnek kerekége,  
 A' mellynek ő vetett határt,  
 Kit meg-őríz, az nem vall kárt,  
 Az ő hiveit ő meg-tartya,  
 De az hitleneket meg-rontya,  
 Kik az őnön csejekben,  
 Biztonak vakmerőkeppen.

6. A' kik az ellen feddődnek,  
 El földől őkel-tőrtörnek:  
 Az Ur e' széles világon,  
 Mindent meg-ítél jó módon,  
 Erőt ad az ő királyának,  
 Tisztaságre dicsősségre,  
 Olthat örök időségre,



AZ 146. SOLT. notájára.

**M**agasztrallya az én szívem,

Az Urat mind éltiglen,

Es örvendez az én lelkem,

Meg tartó Istenemben,

Hirdetem kegyességét,

Es nagy jó-teteményét,

2. Mert kegyessen meg-tekinté,

Ő szolgáló leányát,

Ujváltából meg nem veté,

Hivatalozatos voltát,

Mert imé minden nemzet,

Boldognak mond angemer.

3. Mert én velém nagy dolgokat,

Tőn az hatalmas Isten,

Midőn együgyű voltomat,

Fel emelé kegyessen,

Szent azért az ő neve,

Aldando ditsősege.

4. Es az ő irgalma vagyon.

Nemzetségről nemzetre,

Örökké néz irgalmasson,

Minden őt felőkre,

Hatalmas dolgot szerze,

Ő karjának ereje.

5. A' kevély gondolatúknak,

Menten-ezeket veszte,

Dühös szándékat azoknak,

Az jokra sem erefzte,

Engem is nagy irgalma,

Meg tartá nagy hatalma.

6. Az hatalmas gonoszokat,  
 Őszekéből le-voná,  
 Es az alázatosokat.

Hiven fel-magasztalá,  
 Mert szeret egy-ügyűket,  
 Es gyűlöl kevélyeket.

7. A' nyomorult-éhezőköt,  
 Minden jokkal bé-tölté,  
 A' gazdagsággal tölteket,  
 Űressen el-ereszté,  
 Mert ő töle mindenek,  
 Bőltsen vezéreltetnek.

8. Izraelt az ő szolgáját,  
 Hiven hozzá fogadá,  
 Említvén irgalmaságát,  
 Népet meg-látogató,  
 Rájok nyújtván kegyelmét,  
 Bé-tölté ígérétét,

9. A' miképpen szollott vala,  
 Mi első atyáinknak,  
 Abrahamnak mit meg-monda,  
 Es ő maradékinak,  
 Im mind meg-teljesíté,  
 Kiért áldgyuk örökké.

SS(I)SS



A' SOL...

# A SOLTAROKRA IGAZITO

## T A B L A.

S O L T A R.	A.	L E V E L.
1.	A' ki nem jér hitlenek tanátsán	5
11.	Az Istenben bizom jó reménységgel	25
14.	A' bolond így szól az ő szivében	28
19.	Az egek belzéllek, Es nyilván	39
20.	Az Ur tégedet meg-halgasson	41
23.	Az Ur énnekem őriző páfztorom	49
24.	Az Ur bir az egész földet	50
27.	Az Ur Isten az én világosságom	57
36.	A' gonosz. tévőnek dolgán	80
46.	Az Isten a' miremanségünk	106
50.	Az erős Isten Uraknak Ura	113
53.	A' bolond így szól az ő szivében	120
62.	Az én lelkem szép tsendeszen	137
65.	A' Sionnak hegyén Ur Isten,	142
77.	Az Istenhez az én szomat	175
82.	Az Isten áll ő seregében	192
87.	Az Isten az ő lakó hajlékát	201
89.	Az Urnak irgalmát örökké éneklelem	205
91.	A' ki a' felséges Urnak, Lakozik	211
97.	Az Ur Isten regnál. ő az erős	222
99.	Az Ur országol, Es regnál	225
103.	Aldgyad lelkem Uradat Istenedet	233
104.	Aldgyad lelkem az Urat és tiszteld	235
105.	Adgyatok hála az Istennek	240
106.	Az Urat alldgyatok mert jó, Irg:	245
110.	Az Ur Isten monda az én Uramnak	258
113.	Az Urat ti ő szolgai	262
117.	Az Urat minden nemzetek	268

118.	Adgyatok hálákat az Urnak	269
119.	Az olly emberek nyilván boldogok	272
124.	Az Izrael ezt nyilván mondhattya	294
125.	A' kik biznak az Ur Istenben	295
135.	Aldgyatok az Ur nevét	307
144.	Aldott az Ur ki kezemet taníttya	324
146.	Aldgyad én lelkem az Urat	328
147.	Az Urat ditsérjétek mert jo	330
149.	Az Urnak no énekellyetek, Uj én	335

## B.

41.	Boldog a' ki a' nyavalyásthiven	94
73.	Bizonyára jo az Isten,	165
122.	Boldog amaer a' ki az Istent	260
128.	Boldog az ember nyilván	299

## D.

9.	Ditsérlek téged Ur Isten, Es áldlak	20
30.	Ditsérlek Uram tégedet	63
75.	Ditse. Ének téged Isten, Ditséret	172
107.	Ditsérjétek az Urat. Mert nagy	250
136.	Ditsérjétek az Urat. Mert ő jo ked:	310
138.	Ditsér téged tellyes szívem	313
150.	Ditsérjétek az Urat, Aldgyatok ő	336

## E.

4.	En igazságomnak Istene	9
22.	En Istenem én erős Istenem	45
45.	Egy szép dolgot hoz elő az én	103
76.	Esméretes az Ur Isten	173
92.	Ekes dolog ditsérni Uram	213
96.	Enekellyetek minden népek	220
98.	Enekellyetek ujén ket	224
100.	Ez földön ti minden népek	226
120.	En az Ur Istenhez kiálték, Mi:	289



T A B L A

129.	En iffúságomtól fogva engem	300
132.	Emlekezzél meg Ur Isten Dávidr:	303
142.	En az Urhoz föl-kíálték, Kíáltván	321
	Emeld föl szived Fűled	338

H

17.	Halgald, med imádságomat	32
28.	Hozzád kíáltak kegyes Uram	59
38.	Haragodnak nagy voltában	86
44.	Hallotték Isten fűleinkel	99
49.	Halgassátok meg ezt minden nép:	111
55.	Halgald meg az én könyörgésem	122
64.	Halgald meg Uram könyörgésem	140
68.	Hogy ha föl-indul az Isten	148
78.	Halgassén népem az én rőrvén:	178
80.	Halgald meg Izrael pásztora	188
86.	Hits hozzám Uram fűledet	199
102.	Halgald meg Uram kérésem	228
111.	Hálát adok Uram néked	259
114.	Hogy Izrael kijött Egyiptomból	263
127.	Hogy ha ember hazát épít	298
137.	Hogy a' Babyioni vizeknél űltünk	312
143.	Halgald meg Uram kérésemet	322
	Halgald meg Ur Isten kérésemet	343

I

43.	Ítély meg engemet Ur Isten	98
57.	Irgalmazz Uram irgalmazz nékem	127
63.	Isten te vagy én Istenem	139
93.	Jertek örvendgyünk mindnyájan	219
133.	Imé melly jó és melly nagy győn:	305

K

56.	Kegyelmezz meg nékem én Iste:	125
61.	Kíáltalom gald meg Isten	136

T A B L A.

L

264. Légy ítélőm Uram, Mert hűs: 55

M

21. Miért zugolodnak a pogányok? 6

10. Mire távozol tőlünk Ur Isten 22

13. Miglen felejtesz el Uram 27

29. Mostan ti hatalmasságak 61

34. Mindenkoron áldom 73

39. Magamban el-végezém és mondám 89

42. Mint a' szép hives patakra, A' 96

52. Mit ditselkedel gonofságban 118

60. Minket Ur Isten el-hagyál 134

74. Miért vetéz minket így el Ur Isten 169

101. Mindennek előtte irgalmasságról 127

126. Mikor a' Sinot az Isten 297

145. Magasztallak tégeden Istenem 326

Magasztallya az én szívem 347

Meg-hattad nekünk Ur Isten 342

N

33. Nosza Isten-felő szent hivek 70

37. Ne bocszszonkodgyal a' gonosz 82

47. No minden népek örvendkzzetek 108

48. Nagy az Ur méltóságában 109

85. Nagy kegyessen től Uram 198

93. Nagy hatalommal regnál az Isten 215

115. Nem nekünk Uram nem nekünk 265

148. No ditsérjétek mindnyájan 333

O

31. O melly fokban vadnak 818

7. Oh én Uram és én Istenem 16

8. Oh felseges Ur mi kegyes Istenünk 18

18. Oh én Uram ki erőt adtz énnékem 35

# T A B L A.

21.	Örvendez Uram a' Király	42
32.	Oh melly boldog az olly ember	69
66.	Örvendgy egész föld az Istennek	144
79.	Öröködben Uram pogányok	185
81.	Örvendezzetek az erős Istennek	190
84.	Oh seregeknek Istene	196
94.	Oh erős bolcszú álló Isten	216
109.	Oh Ur Isten én ditsőfegem	255
122.	Örülök az én szivemben	292
	Oh én lelkem ditsérjed Istenedet	344
	Örül az én szivem az Urban	345

## P

35.	Pörölly Uram pörösimmel	76
-----	-------------------------	----

## Q S

12.	Szabadíts meg és tarts meg	26
25.	Szivemet hozzád emelem	52
59.	Szabadíts meg engem Ur Isten	131
70.	Siefs mentse meg Uram Isten	158
116.	Szeretem és áldom az Ur Istent	267
121.	Szemem a' hegyekre vetém	291
140.	Szabadíts meg engem Ur Isten	317

## T

16.	Tarts meg engemet oh én Istenem	31
54.	Tarts meg Uram Isten engem	121
58.	Ti tanátsban ülő személyek	129
71.	Te benned bizom én Istenem	159
90.	Te beamed biztunk eleitől fogva	209
123.	Te hozzád szemeimet Ur Isten	293
130.	Te hozzád tellyes szivbél	301
141.	Te hozzád kiálrok Ur Isten	319

## U

5.	Ur Isten az én imádságom	11
----	--------------------------	----

# T A B L A.

6.	Uram te nagy haragodban	141
15.	Uram ki léfzen lakója	308
31.	Uram én csak te benned bíztam	692
40.	Várván vártam a' felséges Urat	910
51.	Ur Isten kegyelmezz-meg énnék.	1112
67.	Ur Isten áldgy-meg jó voltodból	1470
69.	Ur Isten segíts és tarts-meg engem	1542
72.	Uram a' re ítéletedet	1620
83.	Uram ne halgass illy igen	1930
88.	Ur Isten én idvésségem	2020
108.	Ur Isten kész az én szívem	2530
131.	Uram nem űz nagyra szívem	3020
134.	Urnak szolgái mindaysan	3060
139.	Uram te meg vizsgálj engem	3180
	Uram bocsátsd-el	3390
	Ur Isten melyi fokban vadnak.	3400





# BUZGOIMADSAGOK.

## REGGELI.

OH fényes egekben lakozó szent Jehova  
Isten, te hozzád fohászlok mint igaz,  
szalhatatlan, és igen nagy kegyelmű és  
barmemhez, és az Ur János Christuban hozzá  
meg engeszteltesd szerelmes Atyámhoz; és  
te előbb én öm-ly az én lelkemnek hálá-  
adózattját, nem akarom az én szívemben el-  
írítolni a' te igazságodat, hanem nagy lelki ö-  
m-mel hirdetem inkább a' te meg-tartásodat;  
nem akarom el-tagadni a' te irgalmaságodat,  
és pedig azokat a' te áldomáidat, a' mellyek  
mel engem tetsző-koromul fogva meg-lá-  
mogattál: ugyan-is fölőtte jó te rolad emle-  
kezni, te rolad vallást tenni, és a' te nevedet  
mindenek fölőtt dicsérni reggel a' te irgalmas-  
ságodat és este a' te igazságodat hirdetni.  
Minek-okaért dicsér téged az én lelkem, és  
áldgya a' te nagy jó voltodat ezért, hogy te  
nem az el-múlt évszázának letétségében a'  
te el-fogyhatatlan irgalmaságodtul meg-ol-  
almaztál. Aldott vagy Seregeknek Ura Iste-  
ne erős Isten! a' ki kegyelmessen tselekeszel  
mind azokkal, valakik tégedet keresnek és a' te  
bádvőzítésedet szeretik. Aldott a' te nagy ne-  
ved minden nemzetiségek között, hogy te mind-

ket:

# R E G G E L I

ket oltalmazásban tartasz és segedelmeddel  
 gyámolítasz. Aldottak teneked minden tse-  
 lekedetid valamellyekkel a' te szolgálodat meg-  
 látogattad. Kérlek tégedet édes Istenem, tartd  
 meg engem e' mai napon is szent életben és élj  
 egészségben, hogy a' tsalárd ördög valami kár-  
 énnékem ne tégyen, se pedig az istentelen em-  
 bereknek vérontó kezek engem meg ne sértsék.  
 Uram, én idvősségemnek Istene, jó reggel fo-  
 házkodom te hozzád, téged hívlek segítségül  
 jó reggel, légy segítségül énnékem, hogy min-  
 den tisztsem s' hivatalombéli munkáimban, a' töl-  
 nagy nevednek dicsőségére, és felabarátom-  
 nak hasznára serénységgel és nagy hűséggel  
 minden derekas akadály nélkül el járhattak  
 hogy e' mai napnak világosságát az én bűne-  
 imnek sötét folyhájével te előtred meg ne ho-  
 mályosítsam, és tégedet az én nézésemmellel  
 szollásommal, vagy egyéb tselekedetimmel  
 meg ne bántsalak, se pedig a' te frigyedet mel-  
 lyet a' szent Kőrözségben én velem kötöttél  
 fel ne bontsam. Adgyad énnékem a' te szent  
 Lelkednek azt a' meg-crőfítő kegyelmét, az  
 mellynek bennem munkálkodása által az okok  
 a' hat dolgokat a' mellyeket te gyűlölsz, sőt az  
 herediket-is, melly a' te lelked előtt utálatosok  
 el távoztathassam: a' minéművek; A' kevély  
 szemek: A' hazug nyelvek: Az ártatlan véron-  
 ontó kezek: Az álnok gondolatokat forraló  
 szívek: A' gonoszra fietséggel futó lábok: A'  
 hazugság szerző hamis bizonságok: és, a' ki  
 az atyafiak között háboruságot szerez. Ezek-  
 től, és ezekhez hasonló gonofzságoknak tse-  
 lekedesb-

lekedesb-

# IMÁDSÁG.

kedetől oltalmaz meg engemet, én jól-  
bévő Istenem! és a' te könyörületessegednek  
szépsége szerént adgyad a' te kegyelmedet én-  
nékem, hogy az én egész életem és minden  
tselekedetem te előtted legyenek kedvesek a' te  
szérelmes fiadban a' mi Urunk Jésus Christus.  
an, ki te veled és a' szent Lélekkel egyenlő I-  
stenségbe él és uralkodik mind örökkön örök-  
séig, Amen. *Mi Atyánk. Éc.*

## ESTVELI.

**A**ldott Isten, bezzeg igen én hozzám köte-  
lezte magát a' te ingyen való jó. vóltod!  
mikor még nem teremtettem volna is. imá-  
dalmár örökös fiadda jegyzettél engemet, és az én  
teremtetésem után mindenkoron kezeidben  
tartod engemet, s' legközelebb, oh áldott  
Isten, e' máj napon is a' te sok rendbéli könyö-  
rűletessegednek végére mehetetlen volta-  
sért kegyelmesen meg oltalmaztál engemet  
Sátánnak nappal repülő minden féle tüzes  
nyilaitól, az homályban kegyetlenkedő dög-  
nyúl, és a' déiben pusztító hirtelen dög-halál-  
nyúl, s' minden reám követhető reméttelen  
vesztelmektől: áldással és dicsértséggel min-  
den teremtet állatidtól ez te nagy kegyelmé-  
sségedért. Uram az égig magasztaltatott a' te  
irgalmasságod, és a' te igaz mondat a' föl-  
szó. Kérlek azért tégedet kegyelmes Iste-  
nem, hogy a' te irgalmasságod ízerént bocsásd  
meg énnekem minden bűneimet: valamellyek-  
ből tégedet e' máj napon, sőt egész életemben,  
mind gondolatomban, mind szóllásomban,  
mind pedig tselekedetemben meg. bántottam.

Ujéts.



Újéts meg a' te irgalmasságodat én rajtam, és  
 e' bé-állandó étfzakán-is engedj énnékem  
 rsendesz aluvást hogy te tőled, ki örökké-vall  
 nyugodalom vagy, soha el ne szakadgyak, ha  
 nem inkább az igaz hit által mindenkoron t  
 benned maradgyak, és a' te oltalmazó-fod alatt  
 bátorságossan nyughassam: ne engedgyed b  
 hogy az én gonosz ellenségem az ördög vala  
 mi kárt tehessen énnékem. Uram, hiszem t  
 vagy az én világosságom és idvőflegem, s' ki  
 től féltlyek hát? Uram, hiszem te vagy az én  
 életemnek erőflege, s' kitől rettegjek hát? Te  
 benned bízott Uram az én szivem, és te min-  
 denkoron meg-segítettél engemet, midőn t  
 hozzád kiáltottam, meg-halgtattad az én kő-  
 nyörgéseimnek szavát; mert ugyan is te vagy  
 az én erőflegem és az én lelkemnek őrizője. A'  
 te job-kezed erőfűt meg engemet, a' te job-ke  
 zed vigasztal meg engemet, és a' te oltalma-  
 záfodnak szárnyai alá folyamodom, oh kegye-  
 le nek Istene! ha te hozzád nappal kiáltok  
 te meg-halgtaz engem, és ha éjjel kiáltok-is  
 meg nem szégyenülök. Meg-emlekezem te ro-  
 lad még az én ágyamban is, és midőn fel-fer-  
 kenek, te rolad beszélek, mert te vagy az én  
 segédletem, és tégedet a' te szárnyaidnak ár-  
 nyékában ditsérlek: te hozzád ragadt az én  
 lelkem, mert a' te job-kezed tartja az én éle-  
 temet. O kegyelmes Istencm! kérlek adgyad  
 a' te kegyelmedet énnékem, hogy, midőn az  
 én világi életemnek utolsó orája el-közelget  
 (és a' testi halálnak nyoszolyájába az utolsó



# I M A D S A G.

Életemnek napjaitig való nyugovásra bé-fekvésem) a' te fögedelméd által igaz, erős, és al-  
 szaratos hittel, minden irtozás nélkül tsende-  
 szem, és az örök életre való fel-támadásomnak  
 co reménsége alatt alugyam-el. A' míg pedig  
 " világi életemnek végét érem, mind addig  
 arts-meg engem vigyázásban, jozan és mér-  
 tékletes életben, hogy mindenkoron készen és  
 co lelki ílméretben találtaffam; mert, édes A-  
 tyám, nem tudom én az orát, a' mellyben én  
 oiozzám el-fogsz-jöni, hogy te magadhoz végy  
 ngemet. Kérlek halgald-meg az én mostani  
 állázatos könyörgéletemet, a' te Izerelmes Fiad-  
 omre, az idvőzítő áldott Ur Jesus Christusért,  
 Amen. *Mi Atyánk, &c.*

V E G E.



Meriti Conditione. Et  
Da tua, da quod non debet  
Deo propter et aliter  
Non aliter meritum dicitur  
esse Deum.

[illegible]

Ne legyenek Ue Isten nevedek  
Kacombai, avagy balvany Istenek.  
mek imadoi, igednek ellenfelei  
Addog mnekünk Ue Isten, ee  
telmes embereket, kik bolcszen, efes  
sen viselkednek magokat, tot cendel  
nyek dolgozat. "

Ne addog nekünk Ue Iste gyee-  
mek Fejedelmeket, puha aszom em.  
bec teemesz etueket. es gyee mek eszu-  
veket "

Ne bunces meg Ue Isten te ha.  
s ragodham. minket, ne sedd ki:  
kosszulunk az, jamboc teneket.  
s az iszeleleteket.

Addog olljakar Ue Iste.  
kik lelki barosagban, mindent  
szenevedgyenek ok nagy erigalszo.  
dbam, nagy alhas barosagban.

Addog olljakar Ue Isten, kik  
resben es telekbem. legyenek erof  
sek es husek iszelekbem, gnosak  
vigna.

enen.

vigvarok ebben.

He legyenek kedveltek és ur-  
merok Ue Jhen, avagy fölöttek  
felelmelek szívükben, cselek mi-  
nyak cselekedben.

He horezak mi seank Ue  
Jhen veszedelmet, re sz. Sölle  
gedul hatagot, büntetése, ehse  
get, halalt, fegyvett.

2 dog minnekünk Ue Jhen -  
igazság keresztek, kik nem nozkt  
ebben, semmi szemelyeket, gas  
dagot fegvenyeket

3. dog ollyakat Ue Jhen  
kikben csatadlag minzen, ha  
csatadlag ne talaltasek o melyek  
berm, kep muraas szívükben

Ucalatos Ue Jhen seme-  
nek is azoknak kik az fegve-  
nyeknek melvel seper szol-  
nak, szívükkel csatadlagot

Lapis



Is pis kigyónak m<sup>o</sup>de, ne lak  
nek aiaokom, ne g<sup>o</sup>ny<sup>o</sup>ckodgye.  
nek csitokhan. acokham. hamf-  
han esküvesben.

Idgy ottakar Ue Isten kik  
szep ekes beszeddel, mindent, e  
ggyezenek Isten fizeent cendel, e.  
kessen folyo mekvel

Idgy ottakar Ue Isten. kik  
szo eletekben. o ne meculyenek  
foccelmes sut bunben, efszak le.  
gyenek ebben.

He legyenek Ue Isten robzo.  
tolok, eesegelsek undok patas.  
sak hataggal rethresek, uegyek  
redyeclenek.

Idgy ottakar Ue Isten kik  
halnok foveensegnek. nalok hely  
nem adnak, semmi nem peulnek  
sue undok meesegek

He legyenek

lag. m. 11

He legyenek <sup>szadalyok</sup> (le fien) kik  
hiszának verunkel, es kik ol  
tözzenek csak egsadomammal  
peddaval totaylatal.

Idgy ollakar le fien ki  
halhatatlan never, ggyezetot  
es testben, meg macado ken-  
szet, deok emlékezetet.

Idgy ollakar le fien, ki  
alax, aloszagban, reged halgast  
sának minden o dolgokban, hűre-  
ben, bicsodalomban.

Idgy ollakar le fien  
kik minden fuklegetben. hűre-  
kialcsak o komoepefekbe, hűre-  
ben cemenlegben.

Idgy ollakar le fien  
kik az nyomorúságban, ne esze-  
nek kecsapben hűreallpokban  
hiszának oltalmadba.

Idgy kiket adcs le fien  
puszt

ufstan oket ne adgyad, as te

13. Lelkaddel fsepen fol euhaz  
ad fok jokkal kioconarrad.

Adgy o nekik le fsean men  
ei bplesefeger adgy nekik lel  
eror igaz huet. adgy eszt el  
et. tznac'rot

Dierad nekik le fsean fsece.  
et elmeget, hoog mmdenben. ko  
esek sz. Follegedet, es as te. toe  
emredet

Versocellyed le fsean oket.  
sz igazsagban, hoog ne verkez  
enek, o h'valokban. h'ven-  
agate abbarm.

Adgy o nekik le fsean beke  
ges esztendot adgy hofzu ele  
et, adgy jo egelseget, adgy kea  
des esendefeger

Oltalmassad le fsean oket

webedelen

solben

veszedelmek<sup>1</sup>, oltalmazd meg  
Tezedelmek haragjáról, karó  
szömvu halálról.

Enged nekik Ue Isten le  
gyen kedves szemeitök, az  
tezedelmeknél legyen afstesse  
gek, böcsülletes beszedei

Lapier hozzánk Ue Iste  
az Tezedelmeket, ne legyenek  
nekünk Pharaohok okis, teged  
felhők okis.

Meg ezentched Ue Iste  
okier te hatalmaddal, meg ele  
gedgyenek azo adagokkal, igaz  
tezedelmekkel.

Ne engedged Ue Isten  
hogy minkei elbocsásk, poe  
parvareal, foccollyal el bocsásk  
tineen el pufstecsk

"Taccs meg minkei Ue Iste  
azo bitodalmodban, mine da  
mielc



mielt az Oeoszlanok nekában  
az Híakat az Langham.

Meg büncsedt ve Isten, kik  
tegedet nem felelt, kik nevére  
menekültek, de hűsödnek, igen  
kegyetlenkedtek

Mosé azon halálra  
gyon nekad ve Isten. Imre az  
Chacaho es Schakibetiben  
mint Holopheenes ellen.

Mosé azon kegyetlenked  
gyon nekad ve Isten, mint egen  
nem, nyomonult Iseael neven, ki  
sikerült kegyelenem.

Idővel erőt ve Isten  
es legieset nekünk, mi Fecedel  
mindent meg adhasunk  
hogy nekik szolgathassunk

Idővel szívet ve Isten  
hogy nekik engedhessünk, hogy  
zugor

zugodas nélkül gőcsfűzrel  
fűk, ercek kőmőzöghesünk.

Usmegűk meg a kően, hog  
meleam veretünk, gonosz se  
edekmekül ha <sup>bán</sup> ~~veret~~ <sup>veret</sup>ünk. b  
nunk mealm nekünk

2d Sz: Letked a In boggyu  
zad meg terhessünk, lelli tefi g  
dekor tited kerjünk go fegyedol  
vegünk.

2dgyad nekünk U. In boggyu  
csendes bekefőben, eged dicőirhessünk  
fiwünkben telkünkben a J. gyűlke

2dd meg nekünk U. In ercek  
sz: Firdert, a mi kőzben garo  
Gausunkert, a ő sz: erdomert.

Diesirhessünk U. In ee s  
Fiaddal, ongyben. es a ee aldoz  
Letkeddel egyetemben most es  
mind öröke 2 men.

35

Est Deus est cultus  
dignus. Vivat Jone  
sit mens minor talis  
sunt & pcedia sunt  
quos pcedia.

De Naturali Theologia  
offic. quod S. J. J. J. J.

Ekencz eank Ue Jsten,  
mismomoeulaginkbarm, meet  
te malad nelkül. ez gyarlo vi.  
lagban. vagyunk csak aeva.  
lagban

Elfogytának Ue Jsten az  
Jamboc Jeyedelmek, mincz =  
gondviselőre mismomoeult né-  
pednek, olcsalma lecegednek  
24 kik.

As kik kőstünk Ue Jsten  
mondark Pasztorokk, csak szi  
net viselik o hivatalokk, tege  
det el hadarnak

Estveli factakokhoz, azeas  
hasonlatosak, semmi nem ked  
vesnek az te jubaidnak. oket  
söngyak. rapodgyak.

Nincsen göngyök Ue Jsten  
az te Sz. roccenyedee, az Jese  
delmeknek az te Sz. igedee, az un  
kiszte segedee.

Uealkodik Ue Jsten kőstünk  
minden gonofsag, mert az visz  
taccoknál, kedves csak az hien  
sag, taccelmenc az igazsag.

Mint az halak Ue Jsten. tot  
veny nélkül az vízben, fero  
gege



nek vadak meg eszik edgy  
mait az Söldom. modaeakis  
eaz egberm.

Igy fognak maidarm term az  
emberek Ue Isten. eddyik az  
malikat el melyi szecelen, iga.  
zat az kegyetlen.

El fogynak maid Ue Isten. ez  
keppen az te fsemeid, ha ceank  
nem nezka az te az. fsemeid, ne  
segicnek kezeid.

Izect hozzaad kialunk Ue.  
Isten legy oclalmunk, legy pafz-  
tocunk nekunk, legy eecs. had-  
nagyunk, legy minden gyamolfa  
gunk.

Söldom minnekunk Ue Isten. -  
igaz tevedelmeket, kik feltgyek az.  
tevedgyek az te Sz. nevedet, us  
megyenek tevedet.

Söldom

2ddog minnekünk Ue Isten jamboe  
gondorilóket, addog kecses  
nyen, es Istenfelo Buzakat, addog  
jamboe solgacokat

2ddog ollyakat Ue Isten, kik  
regedet szecenek mind az ket  
tablanak, kik orzoi lessnek, cean  
gondor viselnek

2ddog ollyakat Ue Isten, kik  
reged szecelnek, kik szallas rat  
toi az re sz. igedek szecetel le  
gyenek

2ddog ollyakat Ue Isten  
kik halgatsak te szodot, es kik  
kolgatsak az re sz. szodot me  
des szecenek

2ddog ollyakat Ue Isten, kik  
Templomza Scholara, so gondor  
viselnek jamboe Samokea az te  
hip szolgaidra

Ne legyetek Ue Isten, neved  
nek

